

Lần Nữa Lại Yêu - Phần 2

Contents

Lần Nữa Lại Yêu - Phần 2	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	12
4. Chương 04	17
5. Chương 05	21
6. Chương 06	24
7. Chương 07	28
8. Chương 08	32
9. Chương 09	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	50
13. Chương 13	53
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	65
17. Chương 17	69
18. Chương 18	73
19. Chương 19	77
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	89
23. Chương 23	93
24. Chương 24	97
25. Chương 25	100
26. Chương 26	103
27. Chương 27 (hết)	108

Lần Nữa Lại Yêu - Phần 2

Giới thiệu

Sau khi nói một ngàn câu anh yêu em, cuối cùng vẫn chẳng thể dịch lại nổi câu: “mình chia tay thôi”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-lai-yeu-phan-2>

1. Chương 01

Chương 1: Gia Ngọc.

Mặt trời khó khăn lắm mới có thể lộ dạng, tia sáng phản chiếu từ áng mây xa xăm xuyên qua làn sương mù mỏng, mềm mại tựa như lớp cát vàng nhạt chảy, chuyển động vỡ vụn ra trong làn không khí lạnh lẽo mát lạnh. Gia Hiền lười nhác cuộn tròn người trên giường cả ngón tay cũng không buồn nhúc nhích. Cô đã tỉnh một lúc rồi, Thái Văn đang đứng bên hành lang gọi điện thoại. Thời tiết buổi sớm có phần se lạnh mà anh chỉ khoác hờ chiếc áo ngủ, thân hình cao dong dỏng đứng đối diện cô, cả người chìm trong màn sương mờ ảo.

Bởi vì cách nhau một lớp cửa kính, cô không nghe thấy anh nói gì, nhưng có thể tưởng tượng ra ngữ khí của anh thật sự không lấy gì vừa ý cho lắm. Anh vốn có tính ngủ lười, cũng chẳng rõ hôm nay là ai không biết sống chết, sớm như vậy mà đã tự tìm đến xui xẻo rồi. Cuối cùng thấy anh đã ngắt điện thoại, cô mới trở mình, lại vui mừng vào chần.

Trở lại chiếc giường vẫn còn hơi ấm, anh nhẹ nhàng nhắm mắt nhắm mắt chỉ thấy lưng Gia Hiền đối diện anh, hai mắt nhắm nghiền tựa ngủ say. Thái Văn cúi xuống đặt đôi môi lạnh của mình lên má cô rồi lặng lẽ cắn một cái.

“Ái!”

Gia Hiền khẽ rùng mình hét lên. Thái Văn nheo mắt, khoé môi anh khẽ cong lên cười cười:

“Em giả vờ ngủ?”

“Sao anh biết em tỉnh rồi?”

Quay người về phía anh, cô dịu dàng nói tiếp:

“Vẫn sớm mà. Ngủ thêm một lát nữa đi anh!”

Gương mặt anh xị xuống, có chút hờn dỗi giọng anh khàn lại:

“Ngủ gì nữa. Con trai em mới sớm ra đã gọi điện hành hạ thân xác anh. Không đón nó về chắc anh sẽ còn bị nó hành hạ cho chết mất.”

Hiền khúc khích cười. Cô ngồi dậy vuốt lại tóc rồi giục anh:

“Vậy anh còn ngồi thẩn người ra đây làm gì nữa? Để em nấu tạm cái gì ăn rồi vợ chồng mình cùng đi.”

“Thôi. Mình anh về dưới nhà là được rồi. Đi về trong ngày sợ em sẽ lại mệt.”

Gật đầu với anh rồi cô nhanh chóng bước ra khỏi phòng ngủ.

Đứng nhìn theo chiếc xe của chồng mình khuất dần khỏi khu chung cư, Gia Hiên mới quay người bước về thang máy. Ngày cuối tuần, sẽ chẳng mấy mà nhanh chóng hết ngày. Thay một bộ đồ thoải mái, thoa nhẹ lớp kem dưỡng để tránh nắng rồi cô cũng cầm túi xách ra khỏi nhà.

Những con đường đông người qua lại, tiếng còi xe inh ỏi, chiếc xe bus đang trước không ngừng xả khói. Hiên nhíu mày, dường như mất kiên nhẫn. Cô nhấn mạnh tay ga, chiếc vespa áp sát bên phải đối phương, không đến hai phút cô đã vượt lên và nhanh chóng bỏ lại chiếc xe đó ở phía sau. Tạt ngang vào đường Xuân Thủy, cô cho xe chạy thẳng tới điểm cuối cùng trong khuôn viên của trường Sư Phạm. Ngày cuối tuần, trường học cũng trở thành chùa bà đanh, vắng tanh vắng ngắt. Dừng xe ngay cổng ký túc, lục tìm điện thoại trong túi xách cô gọi cho em gái mình:

“ Dậy chưa thế? Chị đang ở cổng ký túc xá của em.”

“ Dạ. Em dậy rồi, đợi em 10 phút. Đúng 10 phút em xuống liền!”

Gia Ngọc tắt máy, quàng quàng tung chăn rồi nhảy xuống khỏi chiếc giường tầng, lao thẳng vào nhà tắm. Ngày nghỉ nên sinh viên vẫn thường ngủ nướng, căn phòng ký túc ngày chủ nhật cũng còn lại chẳng được mấy người. Người thì đã về quê, người thì đi thăm người thân, người thì đi chơi...chỉ còn có cô và ba bạn nữa hứng chịu ngày buồn tẻ! Trở ra chải đầu rồi thay quần áo, phải đến 20 phút sau cô mới bước ra khỏi phòng.

Nhìn chị gái mình đang cau mày, Gia Ngọc cười cười và nũng nịu:

“ Chị. Lần sau chị tới phải báo trước để em còn chuẩn bị. Nhờ em không ở phòng thì tính sao...”

“ Thôi đi. Tôi chẳng lạ gì tính của cô, liệu ngày nghỉ cô có thể dậy trước 9h sáng hay sao?”

Nhận mũ bảo hiểm từ tay Gia Hiên, Gia Ngọc ghé sát tai chị mình khẽ nói:

“ Đi ăn trước đi chị. Em đói...”

Gia Hiên im lặng, cho xe chạy qua Cầu Giấy xuống Kim Mã. Dừng lại trước Kim Bạch Vân, hai chị em cùng bước vào trong. Suốt bữa ăn, Hiên động đũa rất ít, cô chăm chú nhìn em gái rồi dịu dàng lên tiếng:

“ Ăn từ từ thôi. Đạo này nhìn em gầy quá. Nếu sống ở trường vất vả thế, chi bằng về nhà đi. Dù sao đó cũng là nhà em, chú tuy giận nhưng đó vẫn là ba em.”

Ngẩng đầu nhìn chị, cô đáp lời:

“ Chị có cần thiết lúc đang ăn phải nhắc đến vấn đề đó không? Đúng. Ba em dù sao vẫn là ba em. Nhưng nhìn thấy bà ta là em không thể dãn cơ mặt ra được. Sống ở ký túc tuy có cực một chút, nhưng đổi lại cũng được tự do và thoải mái hơn nhiều.”

Dừng lại một lúc, thấy chị mình vẫn im lặng cô đành lảng sang chuyện khác:

“ Anh rể và châu cháu hôm nay lại thả chị ra ngoài. Thật hiếm thấy!”

“ Mấy hôm trước ông nội lên trên này công tác tiện mang thẳng bé về dưới nhà. Sáng nay anh Văn phải xuống dưới Hạ Long đón nó lên. Đây, cô xem đi, vừa được thở một lát là tôi nghĩ đến cô còn cô thì sao? Cả tháng cũng chẳng thấy gọi cho chị lần nào.”

Thở dài, Gia Hiên tiếp tục nói:

“ Hay là em dọn về căn hộ cũ của chị ở đi. Từ đó sang trường em cũng có 5km. Gần không ấy mà. Ở gần, chị có gì cũng dễ quan tâm đến em hơn.”

“ Thôi. Em ở trường cho tiện. Em biết chị lo cho em nhưng em đâu phải trẻ con nữa. Bằng tuổi em chúng nó lấy chồng ầm ầm rồi ấy chứ. Còn em thì vẫn phải để ai cũng lo lắng hời hợt.”

“ Vậy thì thôi vậy. Ăn nhanh đi, chị dẫn đi mua quần áo.”

Gia Ngọc bĩu môi rồi cười lém lỉnh, cô đánh sạch chiến trường trước mặt sau đó tiếp tục hành trình theo chân Gia Hiên. Hai chị em mua sắm mất cả buổi chiều, đưa em về lại ký túc Gia Hiên mở ví dúi vào tay Ngọc vài tờ polime màu xanh mỏng. Kiên quyết đẩy tay chị ra, Ngọc khẽ nói:

“ Em không nhận tiền của chị đâu. Hôm nay chị mua bao nhiêu đồ cho em rồi. Hơn nữa, tháng nào bác cũng cho em tiền tiêu vặt.”

Trùng mắt với em, Hiên nghiêm khắc cao giọng:

“ Cầm lấy. Đây là bố mẹ chị cho em. Còn đây là chị cho em. Đừng tưởng chị không biết, hàng tháng em không hề nhận tiền ba em gửi. Cứ cố chấp thế chỉ khổ thôi. Cầm lấy nếu không chị giận đấy!”

Gia Ngọc lắc đầu kiên quyết không nhận, Gia Hiên đành làm mặt giận:

“ Để xem em cứng cổ tới bao giờ.”

Nói rồi chị cho xe quay đầu đi thẳng, để mặc em gái vẫn đứng nhìn theo. Ánh mắt Gia Ngọc rủ xuống, không ai hiểu thăm sâu bên trong là biết bao muộn phiền đang được cất giấu! Cố gắng nặn một nụ cười gượng gạo để cười với chính cuộc đời vậy mà vẫn chẳng thể nào cười nổi. Tìm về đúng số phòng của mình, cánh cửa đã khoá, cũng may cô luôn mang theo chìa khoá bên mình. Chắc hẳn mọi người không chống lại được sự cô đơn nên đã chuồn ra ngoài bằng sạch. Cài cửa rồi trèo lên chiếc giường mét hai chật hẹp của mình. Cô chỉ biết ngả mình xuống rồi vùi mặt vào chăn và khóc nức nở. Bỗng dưng muốn khóc, không cần biết lý do ấy là gì. Hoặc là lý do quá nhiều, cô không đủ sức để ngồi kể tên.

Cô đã từng được chạm tay vào giấc mơ màu hồng của nàng công chúa trong cổ tích. Đó là những tháng ngày ấu thơ, khi cô còn rất nhỏ. Cô có mẹ, và có cha. Mẹ cô từng là một nghệ sĩ dương cầm thực thụ nhưng vì lấy ba cô mà bà đã từ bỏ con đường sự nghiệp của mình. Suốt những ngày cô còn thơ bé, bà luôn chuyên tâm dạy cô chơi đàn. Những nốt nhạc đã sớm ăn sâu vào trong tiềm thức của cô bé con khi chưa tròn mười tuổi. Thế rồi một ngày, cái ngày đã đánh dấu bước ngoặt của cuộc đời Hoàng Gia Ngọc...

Cô vẫn nhớ như in, buổi sáng hôm ấy mẹ cô vẫn xách làn đi chợ như thường ngày nhưng bà mãi mãi không bao giờ trở về bên cô nữa. 10 tuổi, ý thức về sự mất mát vẫn còn rất mơ hồ, nhưng đứa trẻ năm ấy vẫn đủ hiểu mẹ của nó đã chết, mà người đã chết thì dù cô bé con có khóc khàn cổ thì mẹ cũng chẳng thể sống lại... Một năm sau ngày mẹ mất, ba cô đã dắt một người phụ nữ khác về nhà và nói với cô rằng từ nay về sau bà ấy sẽ là mẹ của cô. Nhưng bao năm qua, cô chưa khi nào gọi bà ta là mẹ. Đúng vậy! Giữa cô và bà ta có một cuộc chiến ngầm nổi sóng. Cuộc chiến của mẹ ghẻ và con chồng. Mỗi khi ba cô gọi cô vào phòng dạy bảo, ông chỉ luôn nói đi rất quý và thương con, đi lại không sinh được em nên con phải coi đi như mẹ đẻ của mình. Thương? Thương sao? Cô luôn lặng im trước những gì ba cô nói. Nếu bà ta mà thương cô thì có thể sáng mai mặt trời sẽ chuyển sang mọc đằng tây. Lẽ ra, ông phải rõ hơn cô mới phải chứ! Luân lí người xưa dạy có bao giờ là sai? “Ai đời bánh đúc có xương, ai đời dì ghẻ lại thương con chồng!” Bà ta thương cô, đúng rồi, bà ta thương cô lắm. Thương đến mức cái xương chẳng còn!

Ba năm trước, vào ngày mà cô vừa nhận giấy báo trúng tuyển khoa nghệ thuật chuyên ngành âm nhạc của trường Sư Phạm cũng là ngày sau chuỗi thời gian dài bị giam cầm dưới sự quản giáo của bà mẹ kế, cô đã vùng dậy đấu tranh. Những hồi ức đau buồn ấy chẳng hay ho gì mà nhớ lại. Cô chỉ nhớ, câu nói cuối cùng khi khảng khái phát biểu với bà ta: “ Bà. Bà chẳng là cái quái gì hết, cũng chỉ là người ăn bám ba tôi mà thôi.” Một câu nói hỗn đỗi về một cái tát. Ba cô không hiểu sao hôm đó về nhà sớm hơn ngày thường. Đôi mắt tròn xoe nhìn ba mình đầy thẳng thốt. Từ bé, ông luôn cưng chiều cô, đừng nói là đánh ngay cả to tiếng cũng chưa bao giờ. Giá mà ba cô biết được những gì bà ta đối xử với cô khi ông đi vắng...! Lẳng lặng thu xếp quần áo và rời nhà tới nhà bác cả. Cô ở lại đó một tháng cho đến khi nhập học. Và từ đó, cô không còn đặt chân trở lại nơi vốn được gọi là nhà mình. Thỉnh thoảng cô vẫn dùng cơm với ba. Xét cho cùng, đó vẫn là người quan trọng nhất với cô trong cuộc đời này. Nhưng bữa cơm nào cũng yên ắng tới nghẹt thở. Một lần ông đưa tiền cho cô và dỗ dành cô về nhà, không hiểu sao cô lại nhớ về gương mặt của bà mẹ kế. Con diên nổi lên không kiềm chế được lòng mình, cô buột miệng:

“ Ba mang tiền về mà nhét vào tay bà ta ấy. Con không cần.”

Chưa kịp nghe ba cô nổi cơn tam bành thì cô đã vội chuồn thẳng. Sau này cô không còn tới gặp ông nữa, chỉ thỉnh thoảng cô vẫn lén nhìn ông từ góc đường rồi lặng lẽ rơi nước mắt. Cô nhớ ông, nhớ ngôi nhà của mình nhưng cô không thể trở về để sống cùng mẹ phù thủy đó được. Cô không thể!

Tiếng gõ cửa không ngừng vang lên, người bạn cùng phòng của cô đã về. Vội vàng lấy khăn giấy thấm nước mắt còn đọng lại, Gia Ngọc nhảy ra khỏi giường mở cửa cho bạn.

An Linh vừa bước vào nhà vừa dò hỏi:

“ Có mình cậu ở nhà thôi à? Mọi người đâu rồi?”

“ Chịu. Tớ đi với chị gái cả ngày, lúc về thấy phòng đã chẳng còn ma nào hết.”

“ Ừ. Tớ ngủ lát, xe bus hôm nay khủng khiếp quá!”

Vừa nằm xuống, cô bạn tiếp tục ngóc đầu lên nói thêm với Gia Ngọc:

“ À. Tớ vừa thấy hoàng tử của cậu. Chàng bước về phía sân bóng, đặt bao lô xuống gốc cây rồi thoát y ngay tại trận và lao ra sân như một thằng choai choai. Ai za. Chắc chắc.”

Vợ bữa chiếc gối ở chiếc giường gần cạnh, Gia Ngọc xông lên đập tới tấp vào người vừa phát ngôn. Cô nghiêng răng và cười:

“ Này thì thằng choai choai. Ai cho cậu xúc phạm idol của tớ?”

“ Á....xin cậu đấy. Còn không mau ra ngắm người hùng, muộn chút nữa là chàng về mất đấy!”

Ném chiếc gối xuống, Gia Ngọc cười xoa rồi xỏ giày thể thao và đóng cửa phòng lại. Cô không biết từ bao giờ ngắm người ấy đã trở thành một thói quen mang đến cho cô niềm vui. Mà thói quen thì thường khó bỏ...Đã từ ba năm kể từ ngày đầu tiên cô biết anh. Đã từ ba năm, đối với anh cô vẫn chỉ là một người xa lạ. Có những đêm cô từng nằm mơ thấy người ấy, giật mình tỉnh dậy tự hỏi thầm: không biết người ấy đang ra sao? Anh sẽ không bao giờ biết tình cảm mà cô dành cho anh lớn đến mức nào. Cô rất muốn mang hạnh phúc đến cho anh nhưng chẳng biết bằng cách nào được nữa. Từng rất nhiều lần, cô lấy hết can đảm để gửi tin nhắn cho người ấy, những tin nhắn chúc ngủ ngon chứa đầy tình cảm. Đáp lại cô lúc nào cũng là một câu trả lời rất lịch sự: “Cảm ơn em vô cùng. Xin lỗi, em là ai vậy nhỉ?” không thì cũng là:

“ Mình có biết em không? ”. Đối với những câu trả lời của anh, cô đều cho vào chế độ lưu trữ và không hồi đáp. Đơn giản là cô muốn sống trong thế giới của riêng mình. Nếu cứ cho đi tình cảm mà đòi hỏi đáp lại thì cuộc đời này chẳng còn cái gọi là tình đơn phương. Không phải cô không đủ tự tin để cùng anh sánh bước tiến tới hẹn hò, yêu đương mà vì cô sợ. Sợ yêu nhau thật lâu để rồi mọi thứ về một người quá quen bỗng trở nên nhàm chán. Thương nhau quá nhiều để rồi vắt kiệt những xúc cảm cuối cùng cho nhau khi chiều muộn. Chi bằng, cứ nhìn anh từ xa như bao năm qua vẫn vậy rồi tự cười với mình. Vậy là đủ!

Sáng thứ hai đầu tuần.

Sau khi gọi điện xin phép giảng viên cho nghỉ, Gia Ngọc ngồi trước gương tô vẽ mắt cả tiếng đồng hồ. Thật là phát bực! Cô sinh ra đã được trời cho một dung nhan hoàn mỹ. Dáng người cao, thanh mảnh. Gương mặt không quá nổi bật nhưng càng nhìn sẽ càng thấy các nét cân đối và hài hoà. Đặc biệt cô còn có núm đồng tiền rất duyên, chỉ tiếc khiến cô cười thật khó!

Vốn là một thành viên trong đội xung kích của trường, nên việc làm lễ tân cho các hội nghị đã trở thành một công việc chuyên nghiệp. Lần này, đội của cô được cử tới trung tâm hội nghị quốc gia để làm những “bình hoa trang trí” cho một sự kiện chính trị nào đó mà cô cũng chẳng rõ nữa. Thuốt tha áo dài, cổ vật lộn với đôi dày cao gót, Gia Ngọc khó khăn cuốc bộ về phía nhà hiệu bộ. Chẳng bao lâu sau, xe đã đưa họ từ trường tiến thẳng vào đại sảnh của trung tâm hội nghị quốc gia.

Không gian im lặng tới đáng sợ. Chỉ có tiếng những bước chân, tiếng người rì rầm rất khẽ. Đội hình lễ tân vừa xuống xe đã vào vị trí. Người thì nhận hoa chúc mừng, người thì rời sang bàn thư ký còn Gia Ngọc thì phải đảm nhận việc rót nước, pha trà. Rỉ tai cô gái đang đứng cạnh, Gia Ngọc thì thầm:

“ Sao trường mình lần nào cũng được giao đến mấy hội nghị của các cụ bô lão thế nhỉ? Nhìn mồn mắt suốt hai năm vẫn thấy những gương mặt thân quen ấy!”

“ Đừng chê các cụ già. Già nhưng mà vẫn phần đầu ngoi lên đó thôi!”

“ Èo. Thế này thì những người trẻ làm sao chen chân vào bộ máy lãnh đạo được cơ chứ!”

Trong khi Gia Ngọc vẫn than ngán thở dài thì cô bạn đập tay ra hiệu cho cô nhìn về phía trước. Cho đến khi bóng người trước mặt lướt qua họ bước và bên trong, Gia Ngọc mới khúc khích cười:

“ Đúng là.....traí đẹp. Nhưng mình đoán anh ta chỉ là lái xe của một ông chú nào đó trong kia. Hoặc cùng lắm thì là chân thư ký không thì trợ lý quèn.”

“ Có người yêu như thế, dù là lái xe mình cũng thích!”

Trong khi hai cô gái vẫn đang câu giờ buồn đưa thì đội trưởng đã ra nhắc nhở họ vào trong tiếp nước.

Đi rót nước hết một vòng, lại còn không ngừng nặn ra nụ cười giả tạo và nhẹ nhàng mời nước. Nếu ngày nào cũng thế này chắc sớm muộn cô cũng bị rút gân dẫn đến co giật toàn thân mất! Gót chân sớm đã sưng lên, bước chậm chạp ra khỏi căn phòng sắc mùi chính trị, vừa đi Gia Ngọc vừa cúi đầu nhìn theo tà áo dài để tránh việc giẫm phải gấu quần mà ngã xuống. Trên tay cô vẫn là tách trà vừa được đổ nước sôi, thật sự rất nóng! Sự xuất hiện đột ngột của một người ngay lối vào cửa khiến cô giật mình, quai ăm tuột khỏi tay, vội vàng xoè bàn tay ôm lấy để ngăn chặn chiếc ăm rơi xuống. Độ nóng truyền đến lòng bàn tay, Gia Ngọc khẽ á lên một tiếng. Người đàn ông đứng trước mặt cô cũng có chút khẽ giật mình. Anh vội đưa tay giật lấy tách trà của cô. Trầm giọng anh khẽ nói:

“ Em không sao chứ?”

Ngẩng đầu nhìn người đang đứng, cô lắc đầu và dịu dàng đáp lời:

“ Xin lỗi. Thật xin lỗi ạ.”

Vừa lúc ấy, bạn của cô cũng bước ra, lời nói rất khẽ nhưng mang theo chút hoảng sợ:

“ Cậu có bị sao không? Bỗng rồi hả?”

“ Chắc không sao đâu. Da mình dày.”

Nhìn về người đàn ông vẫn đang nhìn mình chằm chằm, có chút ngại ngùng, cô lí nhí:

“ Anh cho em xin lại ăm trà. Cảm ơn anh ạ.”

Đưa cho cô ăm trà, đang định bước đi, anh vội dừng chân. Thọc tay vào túi vest ngoài, lấy chiếc khăn tay màu xanh dương được gấp rất vuông đưa về phía Ngọc, anh trầm giọng:

“ Em mang đi đắp nước rồi giữ ăm cho tay. Kẻo bị bỏng.”

Không tiện từ chối, cô đành cúi đầu nhận và cảm ơn. Ngay khi người đàn ông bước vào sau cánh cửa phòng hội nghị, cô bạn đứng cạnh Gia Ngọc vẫn há miệng ngạc nhiên.

“ Trời ơi. Sao đàn ông như thế trường mình không thấy có hả Ngọc?”

“ Tổ thấy anh ta bệnh thì có! Đàn ông lại mang theo khăn tay bên người. Đã vậy còn....ôi, khó nói. Đừng nghĩ nhiều nữa, đàn ông ga lăng quá không tốt đâu!”

Huých tay Ngọc, cô bạn nháy mắt:

“ Nếu lát nữa anh ta có hỏi số điện thoại của cậu, thì cậu nhớ đọc số của mình nhé.”

“ Được. Nếu anh ta hỏi mình sẽ đọc, chỉ cần hai vụ nếp cằm.”

“ Ok. Thành giá!”

2. Chương 02

Chương 2: Say Goodbye!

Nghề giáo là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý, sáng tạo nhất trong những nghề sáng tạo và.....nhiệt tình nhất trong những nghề nhiệt tình. Nhiệt tình đến mức sinh viên ngao ngán gục một loạt

với nhau. Tiết lịch sử âm nhạc vốn là một trong những nội dung của buổi học chiều nay, song từ đầu đến cuối Gia Ngọc chỉ nhét được đúng năm chữ của cô giảng viên vẫn còn khá trẻ. Đó chính là lời cô vừa mới nói cách đó vài giây: “Hết giờ. Chúng ta nghỉ.”

Toàn bộ giảng đường thở phào nhẹ nhõm, nếu còn chưa nghỉ chắc họ không đủ sức để lết từ tầng bảy xuống dưới tầng một. Học liền tù tì ba tiết, không ra chơi, không nghỉ giữa giờ.

“Ôi, cô giảng viên ấy sức khỏe thật phi thường.”

“Cô ấy ăn rau chân vịt mỗi ngày, cậu không biết sao?”

“May mà có ba tiết. Tớ sợ cô ấy chưa căng cơ hàm mà lặn ra thì tớ cũng thủng màng nhĩ mà nghèo.”

Bỏ ngoài tai những lời mọi người đang bàn tán, cô cầm đầu bước thật nhanh về hướng kí túc. Cánh cửa phòng chẳng bao lâu sau được mở ra, quân số hiện tại trong phòng là 10/12! Dù ở cùng phòng nhưng mỗi người lại học một khoa khác nhau, có khoa vật lý, khoa văn, khoa toán tin và riêng mình cô lẻ loi khoa nghệ thuật.

Lấy tay vỗ nhẹ lên ngực, Gia Ngọc đứng trước cửa cười ranh mãnh rồi nói:

“Nhà mình ơi.....! Nhà mình có muốn ăn sữa chua không ạ?”

Đúng là có thực mới vực được đạo. Một câu nói đánh trúng tâm lý tất cả các thành viên đang tồn tại. Đôi tay đang mãi bận ma dừng lại, Hoàng Bình dời mắt từ máy tính nhìn về phía Ngọc cao giọng:

“Em yêu ơi. Quát to thế? Quát luôn đi em.”

Lè lưỡi, cô biết mọi người đều đang nhìn mình dò hỏi. Gia Ngọc rút tiền đưa cho người ngồi gần cô nhất:

“Dương Dương. Em chạy ngay xuống nhà A5 giải quyết nhu cầu cho các chị nhanh lên!”

“Ồ. Sao lại là em chứ. Hu. Mọi người....mọi người đều bắt nạt em.”

Trưởng phòng đang ngồi viết báo cáo cũng dừng động tác, chỉ thẳng bút vào Dương Dương:

“Biến nhanh. Mày chỉ bị sai đi mua sữa chua còn các chị thể nào lát cũng bị tra tấn bằng cách khác.”

Chờ cho Dương Dương đi rồi, Ngọc mới cài cửa lại. Cô chớp mắt nhìn mọi người trong nhà và bắt đầu vào đề.

“Em.....có một chuyện muốn nói.”

“Xin mời. Nhanh hộ cái.”

“Nhà mình ơi.....tối nay em sẽ đi hẹn hò.....với Mr Trần Khánh.”

Câu nói vừa dứt, An Linh lao ngay ra khỏi giường bóp cổ Gia Ngọc và đạp nghiến:

“Tớ giết cậu. Tớ muốn giết cậu, cậu định làm gì thầy giáo tớ hả?”

Cả phòng đều cười và sôi nổi hẳn lên. Hoài Anh bước ra từ nhà tắm bước thẳng về phía Ngọc và dặt tay:

“Nhà tắm từ giờ tới tối là của em. Nhanh lên bé, vào tắm rửa thơm tho ra bà già trang điểm để còn đi gặp tiến sĩ Trần Khánh.”

“Ngọc ơi, thầy ấy già rồi. Em không tha cho thầy ấy sao.”

“Ồi tôi chết mất. Ông ấy đúng là bệnh quá. Chỉ vì nó nhấn mấy cái tin dỏ hơi mà hẹn gặp. Chắc ông ấy mà biết nó có răng nanh, chuyên cắn người bừa bãi thì ông ấy sẽ hối hận muốn chết mất.”

“Đây là chứng sợ cô đơn của người già. Chắc ông ấy biết có đứa dỏ hơi chiều nào cũng ra sân xem ông ấy đá bóng thì mừng phải biết.”

Bị tai trước dư luận, cô vội trèo lên giường lấy quần áo và làm mặt hề rồi xông pha về phía nhà tắm. Lúc trở ra mọi người đã giải quyết xong đồng sữa chua từ lúc nào không biết. Vẫn là trưởng phòng lên tiếng ra đòn quyết định:

“Chị đã dặn mọi người thế nào hẳn vẫn phải nhớ. Đối với đàn ông, sau ba lần hẹn gặp mới được gặt đầu! Con này hôm nay phản bội tổ chức, phạt tiếp tăng hai.”

Méo mặt nhìn lên bà chị đang ngồi xếp bằng trên chiếc giường gần cửa:

“Em xin chị. Chị tha cho em đến lúc về tính tiếp đi ạ. Chị có biết em yêu thầm anh ấy ba năm. Ngắm mòn thủy tinh thể rồi đấy ạ! Giờ chị cấm em ra khỏi nhà tức là không bao giờ còn cơ hội nào nữa đâu.”

“Bà già ơi. Chị không thấy nhà mình toàn mỹ nhân chân dài mà cứ ế hàng loạt à? Trong khi nhà bên cạnh toàn bọn chân ngắn mà giai tới tấp. Thôi, chị chiều cổ cho nó lần này đi.”

Vừa nói xong, Hoài Anh quay sang Gia Ngọc và tiếp tục:

“Mày còn đứng đực mặt ra đấy làm gì vậy em? Không mau trèo lên mang đồ trang điểm sang cho bà già giải quyết đi. Trẻ đẹp như thế mà có ông già không tán đổ thì đừng có mà vác cái mặt về nhà này nữa nhá.”

Ban chiều, khi vẫn trong giờ học thì cô nhận được tin nhắn của người ấy, người mà cô đã nguyện trao yêu thương đơn phương trong suốt ba năm qua. Tin nhắn của anh lúc nào cũng rất tình cảm. Cô biết, con người anh là vậy. Cô cũng biết anh không hề có ý gì với mình, nhưng cô vẫn thấy vui! Anh nói: “Đối với mỗi sự quen biết đều mang lại cho anh một ý nghĩa lớn lao. Khi em nói em dành tình cảm cho anh, anh thật sự chỉ biết cảm ơn em vô cùng. Nếu em không phiền, có thể để anh gặp em một lần được chứ?”. Đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cô nghĩ chẳng có gì mà không được. Anh cũng không phải giảng viên của cô hơn nữa trường Sư Phạm rộng lắm. Gặp một lần chưa chắc lần sau anh đã còn nhớ mặt!

Nắng Sài Gòn_91 Nguyễn Chí Thanh.

Trời đã vào thu nhưng hoa sữa vẫn chưa kịp thơm hương song điều đó không hề làm con đường Nguyễn Chí Thanh bớt đi vẻ đẹp vốn có. Dưới ánh đèn lung linh huyền ảo, chàng mặc một chiếc sơ mi màu hồng phấn, quần âu sẫm màu. Nàng mặc một chiếc váy màu tro phủ gối. Đây là lần đầu tiên, Gia Ngọc ngồi đối diện với anh. Vẫn bình tĩnh như ngày thường, dường như ánh mắt của cô khiến vị tiến sĩ đang rơi vào bối rối. Anh không còn trẻ nữa, đã ngoài ba mươi. Khi đàn ông ba mươi, người ta thường có cho mình rất nhiều thứ: gia đình, sự nghiệp, nhà đẹp, xe hơi và thậm chí còn có thêm một người tình. Nhưng guồng quay của xã hội đã cuốn anh vào công việc, anh không có được cho mình một cô bạn gái chứ đừng nói đến người tình và vợ. Vì sao lại như vậy? Vì anh quá xấu? Anh quá già? Hay có gì không tốt? Không phải. Đơn giản vì anh quá kén chọn. Trầm giọng, anh nhìn cô bé ngồi đối diện kém mình gần chục tuổi và lên tiếng hỏi:

“Đúng là anh chưa được gặp em bao giờ. Thực ra, cũng có rất nhiều sinh viên hay nhắn tin...tình cảm cho anh. Nhưng thường anh không nhắn lại.”

“Ồ. Vậy em là người may mắn?”

“Ý anh không phải như vậy. Vì họ đều có ý trêu đùa. Sinh viên mà, em biết đấy! Nhưng khi đọc tin nhắn của em, anh cảm thấy rất cảm động. Cảm động vì có một người quan tâm mình dù mình không biết người ấy là ai....Anh xin lỗi, chỉ biết cảm ơn em, cảm ơn em vô cùng.”

Gia Ngọc mỉm cười, giọng nói của cô hoàn toàn điềm tĩnh như nói chuyện cùng một người khác chứ không phải người mà cô thích:

“Khi trao tình cảm của mình cho một ai đó, người ta không đón nhận đó không phải là lỗi của người ta. Mà chọn nhầm người để trao, đó là lỗi của mình. Nên anh đừng nói xin lỗi. Với em anh thật sự là một người hoàn hảo. Perfect! Em không biết nữa....”

“Weo, em đừng nói thế. Anh chỉ sợ, việc mình không thể đáp lại tình cảm của em sẽ khiến em buồn. Anh rất sợ vì anh mà ai đó phải buồn. Rất sợ.”

“Anh đừng suy nghĩ nhiều quá. Em không buồn. Thật đấy! Tin em đi.”

Vác bộ mặt thiếu não về nhà, đã gần 10h tối. Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng! Hẹn hò thất bại thảm hại. Báo cáo thành tích nghiệm thu cho cả phòng rồi cô cũng chán nản bò thẳng lên giường và chum chán kín mít. Tình yêu không có lời nói, nói gì cũng thừa, cứ im lặng mà yêu thương nhau có khi lâu dài hơn. Tự

nhien, sau khi gặp người ấy về cô cảm thấy hình như mình chỉ là ngưỡng mộ anh ta thôi thì phải. Thế nào mà yêu nhưng khi ngồi cạnh cô thấy tim mình vẫn đập chẳng khác lúc bình thường. Ánh mắt cũng phóng điện về anh ta mà không hề có dấu hiệu ngưỡng ngừng, e lệ. Tự cười một mình rồi Gia Ngọc chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng khi cô thức giấc thì mọi người đã rời phòng đi học. Hôm nay Ngọc có tiết buổi chiều. Ăn sáng rồi thay đồ, cô ra chợ mua hoa quả và vào chùa làm lễ. Ngày đầu tháng, ngôi chùa trong khuôn viên trường cô vẫn nghi ngút khói hương. Nhớ năm đầu tiên khi cô mới nhập học, thỉnh thoảng Gia Hiền vẫn thường ghé qua cùng cô nhưng sau khi sinh bé châu châu thì chị cũng bận. Cuối cùng, hai năm gần đây cô vẫn đi một mình.

Thành tâm đứng trước đấng linh thiêng, cô chấp tay cầu nguyện cho những người thân của mình bình an, cho mẹ cô ở nơi suối vàng nghe được những gì cô nói, cầu cho đất nước hoà bình, cho điểm thi cuối kỳ của cô cao cao một chút. Ngồi nghỉ dưới gốc xoài cổ thụ trong sân chùa, không lâu sau có một người cũng ngồi xuống cạnh cô nhưng Gia Ngọc không hề để ý. Chỉ cho đến khi anh ta lên tiếng, vô tình làm cô giật mình

“ Em trẻ thế mà cũng đi chùa sao? Không phải là cầu đức lang quân đấy chứ?”

Nhìn sang người đàn ông ngồi cạnh, cô đã nhớ anh ta là ai.....là anh đẹp trai mấy ngày trước đưa khăn tay cho cô trong trung tâm hội nghị. Ngại ngừng, Ngọc dịu dàng đáp lời:

“ Anh cũng chưa được tính là già mà cũng đi chùa đó thôi. Đi chùa đâu phân biệt tuổi tác.”

Hữu Thiện thích thú nhìn cô bé ngồi cạnh, anh chỉ cười cười không nói gì. Nhìn vẻ mặt của anh, Gia Ngọc chỉ muốn thốt lên hai từ: “ Đáng ghét!” nhưng cô nuốt vội cái suy nghĩ đen tối đó vào bụng. Vẫn giữ khoảng cách trong lời nói nhưng không mất đi lịch sự, cô tiếp tục lên tiếng:

“ Anh làm việc ở đâu mà tới tận chùa Thánh Chúa trong trường em vậy? Chẳng lẽ hôm nay anh không phải đi làm? Hay là....anh đến đây cầu tự?”

Vừa nói xong cô mới để ý kỹ anh ta. Không còn vest đen ra vẻ đứng đắn như hôm trước. Anh ta mặc áo phông, quần jeans. Tất cả đều là gam màu trầm khiến anh ta nhìn qua chẳng khác nào một người khó gần, lạnh lùng và có chút ưu thương. Vẫn không dời mắt khỏi cô, khoé môi Hữu Thiện khẽ cong lên, anh cười mà như không cười:

“ Công việc của anh nay đây, mai đó. Buổi chiều có việc phải đi xa nên tranh thủ vào chùa tĩnh tâm một chút.”

“ Ồ. Không nghĩ anh cũng tin vào tâm linh. Không giống anh mấy!”

“ Nhận biết một con người qua hai lần gặp gỡ vẫn là hơi sớm, cô bé ạ!”

Nói rồi anh đưa tay nhìn đồng hồ và đứng dậy. Giọng nói trầm lại:

“ Anh phải đi rồi. Mong rằng sẽ sớm gặp lại em.”

Cô gật đầu với anh rồi chợt nhớ ra điều gì đó và dịu giọng:

“ Vậy còn khăn tay của anh thì sao? Em phải trả lại anh.”

“ Hôm nay mừng một. Anh không ngại nhận lại đồ nhưng anh nghĩ em nên kiêng kị một chút vẫn hơn!”

Mỉm cười rồi anh bước ra phía ngoài ngôi chùa thanh tịnh. Ở đó, một chiếc xe công vụ màu đen vừa dừng lại sau đó cũng nhanh chóng rời đi!

Lấy tay vỗ nhẹ lên mặt mình, cảm giác vừa bước ra từ một giấc mơ. Còn người mà cô gặp.....thật đáng tiếc, anh ta khiến cô liên tưởng tới nhân vật Lý Thông trong truyện Thạch Sanh. Tầm tầm cười, chẳng hiểu nổi mình nữa!

Có một điều không thể chối bỏ, thử để ý xem, sau khi biết một ai đấy, thì người ấy sẽ luôn có những dịp tình cờ xuất hiện trước bạn ở những dịp bạn không thể nghĩ là tình cờ hơn nữa!

Ba ngày sau.

Người ta vẫn bảo thứ sáu máu chảy về tim, cười đầy mĩ mai, với cô ngày nào cũng giống ngày nào, chẳng khác nhau là mấy. Tối thứ sáu, mọi người trong phòng đều có hẹn không thì cũng lên xe từ chiều về quê. Lại một mình! Có chút buồn bực trong người, cô mang theo ví tiền và đi lang thang dọc đường Hồ Tùng Mậu. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm huyền hoặc, cố tìm cho mình một điểm sáng mà tự nhiên ban tặng nhưng không thấy ngôi sao nào. Chỉ có những ánh đèn đường rọi thẳng vào mắt. Cứ lang thang chẳng muốn bận tâm điều gì, chẳng bao lâu cô đã cuốn bộ vào khu trung tâm trong Mỹ Đình. Bước chân vào trong First coffee, gọi cho mình một ly pina colada rồi Gia Ngọc thả mình trong những nốt đàn đang trôi vào không gian của quán. Hít một hơi thật sâu, cô cảm nhận rất rõ mùi thơm của dứa quyện vào nước cốt dừa, tất cả đều được rum làm tan ra thành ly cocktail đang đặt trước mặt cô. Nhấp từng ngụm, cảm giác mát lạnh nhanh chóng lan nhanh khiến đầu lưỡi tê tê. Tinh thần cũng theo đó mà thoải mái hơn rất nhiều. Nhắm theo từng nốt nhạc đang được đệm trên phím đàn, cô hát thầm chỉ cho mình mình nghe thấy:

“Đôi khi ta nhớ một thoáng heo may

Đôi khi ta nhớ một sớm sương bay

Con đường mùa đông, hàng cây lá đỏ

Đôi khi ta thèm lang thang như gió

Đôi chân vô định về miền hư vô

Đôi khi em bỗng về giữa cơn mưa

Đôi khi em hát lời hát ngẫu nhiên

Thương một vì sao giờ xa quá rồi

Đôi khi em thèm nghe lời anh nói

Dẫu biết bây giờ, chỉ là xa xôi.... ”

Tiếng đàn kết thúc. Người nghệ sĩ đứng dậy bỏ rơi chiếc đàn lặng câm ngay chính giữa căn phòng. Có chút cao hứng, Gia Ngọc đứng dậy bước về phía quầy yêu cầu được chơi tiếp. Mỉm cười đầy ngọt ngào với người quản lý, cô ngồi xuống trước cây dương cầm. Những ngón tay búp măng mềm mại nhanh chóng dạo phím. Không phải một bản nổi tiếng của Chopin hay Bethoven, Yiruma...chỉ đơn giản là một giai điệu mà lúc này đây cô rất muốn dành tặng cho người cô từng trao tình cảm suốt ba năm dẫu biết anh không bao giờ nghe được. Bản Say Goodbye của Jay Chou. Ngay từ những nốt ngân đầu tiên, cô đã khiến toàn bộ các vị khách trong quán phải dừng tâm lắng nghe. Ánh mắt Hữu Thiện cũng trở nên mờ đục. Lấy tay đẩy cao gọng kính, anh hướng ánh nhìn về người con gái đang chơi. Thật là tình cờ. Không thể tình cờ hơn được nữa! Tại sao lại là cô ấy mà không phải người khác? Khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, điệu bộ trẻ con và giờ thì sao? Ngay cả bản piano ngẫu hứng cũng khiến anh phải giật mình, ớn lạnh.

Gia Ngọc đứng dậy cúi đầu trong tiếng vỗ tay của mọi người. Cô nhoẻn cười rồi dịu dàng lên tiếng:

“ Chúc mọi người có một buổi tối cuối tuần vui vẻ. Đã khiến mọi người phải chê cười rồi ạ.”

Trong lúc nhìn xuống dưới, vô tình ánh mắt họ chạm nhau. Cô cắn chặt đôi môi hồng xinh rồi bước về phía anh, lè lưỡi tinh nghịch, cô lên tiếng:

“ Em ngồi đây không phiền chứ?”

Anh khẽ gật đầu rồi vẫy tay phục vụ sau đó quay sang hỏi cô:

“ Em muốn uống gì?”

“ Ừm. Để xem, em gọi nhiều được không? Anh mang đủ tiền trả chứ?”

Khoé môi anh cong lên cười mỉm:

“ Ok. Chỉ cần em vui là được!”

Ngọc nhìn người phục vụ và dịu dàng nói:

“Vậy phiền anh mang cho em một ly Sangria, 1 ly pisco sour và 1 ly margarita. Và kèm theo một chiếc ly rỗng nữa. Thank you!”

Nhân viên nghe xong tròn mắt nhìn cô. Hữu Thiện vẫn điềm nhiên lắc đều ly brandy trên tay. Khi những thứ cô yêu cầu đã được mang ra, anh vẫn giữ ánh mắt thản nhiên như không. Nghiêng đầu nhìn anh, Ngọc cười rất tự nhiên để lộ núm đồng tiền chết người. Thoáng chút bị hút bởi sức quyến rũ của cô bé con ngay cạnh, nhưng anh chỉ cười đáp lại cô.

“Sao anh không hỏi vì sao em lại gọi nhiều thế?”

“Nếu điều gì cũng cần đáp án, không phải cuộc đời sẽ mất hết thi vị hay sao? Và đôi khi....có thể cách em gọi đồ uống chỉ là một thông điệp ám chỉ tâm trạng em không vui.”

“Anh....làm nghề gì vậy?”

“Để anh giới thiệu một chút nhé! Anh hiện đang làm nhân viên trong chính phủ. Tên đầy đủ của anh là Lê Minh Hữu Thiện, 27 tuổi, em có thể gọi anh là anh Hữu Thiện, chú Hữu Thiện hay ngài Hữu Thiện. Đều được. Vì anh nghĩ giọng nói của em khi gọi ai cũng đều khiến người ta có cảm giác rất ngọt ngào.”

“Anh thật sự là cao thủ của chém gió xịn. Một câu nói của anh khiến em đứng tim!”

“Cũng phải xem là nói với ai. Không phải ai cũng khiến người ta có cảm hứng để nói chuyện. Bây giờ em có thể nói về em được rồi!”

“Ừm. Em nhỏ hơn anh 6 tuổi. Gia Ngọc. Trường học của em anh cũng biết rồi đấy! Còn chuyên ngành thì chắc anh cũng phần nào đoán ra.”

“A ha. Vậy bây giờ em có thể nói với anh lý do vì sao lại gọi những ly cocktail trước mặt được rồi chứ?”

“Anh có am hiểu cocktail không ạ?”

“Một chút. Anh thích dùng rượu nguyên chất. Thứ đã bị biến tấu so với ban đầu thường không để lại cho anh nhiều thiện cảm.”

Bữa môi, cô nhìn anh làm mặt trẻ con rồi nói:

“Anh thật sự không thú vị chút nào. Chẳng lẽ anh không thấy cocktail rất giống với phụ nữ khi yêu sao? Chắc gì rượu của anh không bị biến tấu, pha trộn? ”

Bật cười, Hữu Thiện tỏ vẻ hứng thú nghe cô nói tiếp. Ngọc hiểu ý anh, cô chỉ vào ly sangria có màu hồng tươi và bắt đầu nói:

“Sangria tựa như một cô gái mới biết yêu nên chỉ biết nhìn cuộc đời bằng đôi mắt màu hồng, cảm nhận mọi thứ xung quanh mình rất đẹp, rất ngọt ngào. Ngọt ngào và thơm hương. Chính vì vậy khi uống Sangria từ đầu tới cuối chỉ có một vị duy nhất. Đó là sự hoà quyện của hoa quả và hương rượu thơm nồng. ”

Chỉ tay sang li Pisco Sour có màu trắng trắng đục, cô nói tiếp:

“Ở Pisco Sour người ta lại cảm nhận một ý niệm hoàn toàn khác. Pisco Sour tựa một người vợ, một người phụ nữ của gia đình, một phần không thể thiếu của cuộc sống. Chính vì vậy mà người Peru bao giờ cũng phải dùng Pisco Sour trước bữa ăn.

Nhưng Margarita thì lại khác. Theo em được biết, tiếng Latin Margarita có nghĩa là ngọc trai.”

Ngừng lại một lúc, cô chỉ tay vào mình và cười lém lỉnh:

“It’s me. I’m here.”

Hữu Thiện cũng không kìm được mà cười theo cô. Cô nhìn anh rồi lại nhìn vào ly Margarita màu trắng ngà:

“Margarita là một người phụ nữ đẹp, chỉ có thể ngắm nhìn chứ không nên chạm tới. Bởi nếu không sẽ cảm thấy chua xót, cay đắng xộc vào cuống họng.”

“Sao em lại cho rằng Margarita là 1 phụ nữ đẹp?”

“Em căn cứ vào đặc điểm để nhận dạng mà thôi! Miệng ly Margarita luôn là viên muối làm nên vị mặn mà đậm đà khiến người uống cảm thấy như đang nếm trái nôm xốt xa của chính cội lòng mình vậy. Mà các cụ ta dạy “hồng nhan thì bạc phận”. Chỉ những người con gái đẹp mới thường khiến cho chính bản thân họ và người khác điêu đứng. Câu nói của em không đi kèm trường hợp ngược lại đâu nhá, chứ nếu không cứ bất hạnh mà đẹp thì đâu đâu cũng gặp mỹ nhân! ”

Đảo quanh những ly cocktail trước mặt, Hữu Thiện nhìn cô dò hỏi:

“ Vậy, em là ai trong số những ly kia?”

“ Good Question!”

Cầm từng ly trên tay, cẩn thận san vào chiếc ly trống trước mặt, cô đã có một hỗn hợp cocktail cho riêng mình. Nhỏn cười với anh, cô cầm ly lên miệng và nhấp từng ngụm, từng ngụm một. Hữu Thiện đẩy cao gọng kính, anh cũng nhấp môi ly brandy trong tay. Giọng nói vẫn lạnh lùng và điềm tĩnh, anh lên tiếng:

“ Em đang thất tình sao cô bé?”

3. Chương 03

Chương 3: Hữu duyên.

Khoa học chứng minh. Tình yêu kéo dài 3 năm. Còn niềm đau vì tình yêu sẽ nguôi ngoai sau 42 ngày. Và cái gì lặp đi lặp lại 21 lần thì trở thành thói quen. Những con số khoa học khô khan này không nói lên điều gì. Vì có lẽ cô biết những chuyện tình dài hơn 3 năm, những nỗi đau dài hơn 42 ngày và cả những thói quen phải rời xa dù lòng không hề muốn. Vì những người mình chờ không bao giờ đến. Còn những người đang đến, mình chẳng thấy chờ...

Nghĩ đến đó Gia Ngọc mỉm cười, một nụ cười chua xót. Thất tình? Khái niệm này thật là mới, tiếc là cô vẫn chưa được học qua. Cô không thể trả lời anh là đúng hay không vì bản thân cô không bao giờ nói về một vấn đề mà cô không biết đích xác. Cô chỉ có thể nói với anh rằng:

“ Tình cảm đã không còn nữa liệu có thể cứu vãn được ư?”

Hữu Thiện nhướn đôi mày đen, gương mặt anh vẫn lạnh lùng chỉ có đôi mắt mang vài phần ấm áp. Tiếc là, đôi mắt sâu thẳm tựa đại dương xanh biếc đã bị anh dùng kính để che đi. Anh không nói gì. Vẫn lặng im vì anh biết, cô gái ngồi cạnh vẫn chưa nói hết!

Gia Ngọc chăm chú nhìn anh rồi nói tiếp:

“ Cứ đây đưa lằng nhằng e rằng lại càng bị đối phương coi thường.”

“ Xem ra em cũng nghĩ thoáng ghê nhỉ?”

“ Thuận theo tự nhiên thôi”. Về mặt cô trở nên dừng dừng, “ em thấy có nhiều chuyện chẳng thể miễn cưỡng được đâu.”

Lời vừa thốt ra đến cả bản thân cô cũng thấy ngạc nhiên. Hữu Thiện còn ngạc nhiên hơn, anh trầm giọng nói:

“ Cô bé à. Làm gì mà xúc động thế?”

Gia Ngọc không nói gì, cô tiếp tục tập trung vào ly cocktail trước mặt. Chẳng ngờ thứ cocktail trông giống loại thường lại mạnh đến vậy, tác dụng ngấm dần. Lúc rượu vào cổ họng hơi chan chát, cảm giác kích thích khẽ thiêu đốt thực quản. Thế nhưng sau khi dốc cạn tới ngụm cuối cùng cô thấy thoải mái, lý trí hoàn toàn trống rỗng, tâm tình nặng nề cũng càng lúc càng bay xa. Cô phấn chấn, ánh mắt trở nên mơ hồ. Đến khi bước ra khỏi quán, cô bước đi hơi lảo đảo, chân thấp chân cao. May có một bàn tay đã đỡ lấy cô. Mở

cửa xe cho cô rồi anh nhanh chóng chạy xe về hướng trường cô học. Gia Ngọc lắc đầu thật mạnh, chuyển choáng nhưng không hẳn là say, cô vẫn ý thức được mình đang đi đâu. Giọng cô nghệt lại, khẽ nói:

“ Cổng chính đường Xuân Thủy khoá lúc 9h rồi. Anh có thể vòng theo đường Phạm Văn Đồng đi qua trường ngoại ngữ được không? Cho em về cổng phụ.”

Hữu Thiện im lặng như ngẫm đồng ý với những điều cô nói. Khi xe vừa dừng lại, Gia Ngọc chỉ kịp cảm ơn anh rồi cô vội ra khỏi xe, vẫy tay chào anh, cô chạy mất sau cánh cổng ký túc. Nhìn theo bóng cô khuất dần, khoé môi anh khẽ cong lên mỉm cười. Cô không hề để lại cho anh phương thức liên lạc, anh cũng không hỏi. Chỉ cần có duyên, xa tận chân trời vẫn có ngày gặp lại!

Nội Bài Airport!

Hà Nội vào thu, cơn gió hanh hao làm mình làm mẩy. Những đường nắng liếm rát cửa kính. Mấy chậu hoa nhỏ trước sân bay héo ngắt, cả mấy hòn sỏi trắng cũng sém nắng thẫm vàng. Một chàng trai cao, gầy, sơ mi xám, quần kaki đen nhàn nhã kéo theo chiếc vali du lịch bước ra phía cửa sân bay. Đi trước anh là hai cô gái đang khoác tay nhau. Chỉ có thể dùng một từ để nói về họ: “ Đẹp.”

Hữu Thiện đứng dựa người vào xe, khẽ vén tay áo nhìn xuống đồng hồ, anh không khỏi nhíu mày. Ngẩng đầu lên, ánh mắt anh dừng lại ở bóng dáng của ba người đang tiến về phía mình, khoé môi anh khẽ cong lên cười mỉm. Buông tay Cao Linh ra, Sam bước vội về phía anh, đôi tay cô đưa ra vòng xuống thắt lưng anh. Giọng cô đầy nũng nịu:

“ I miss you so much...”

Khẽ buông cô ra, Hữu Thiện đưa tay véo má Sam rồi cười:

“ Me too!”

Sau đó anh hướng về phía người con gái đang đứng nhìn họ, khẽ dang tay ôm hờ Cao Linh rồi lại nhìn người đàn ông phía sau nháy mắt:

“ Phép lịch sự. Hoàn toàn không có ý gì đâu nhá!”

Nhanh chóng cả bốn người họ đều yên vị trong xe. Hữu Thiện cho xe chạy ra khỏi khu vực sân bay về hướng nội thành. Sam ngồi gần anh, ánh mắt cô tỏ ra thích thú nhìn những cảnh vật đang trôi theo bánh xe lăn. Cao Linh và Vương Duy ngồi ghế sau, cả hai người họ đều có chút mệt mỏi. Đưa tay luồn qua gáy Linh, Vương Duy nhẹ nhàng kéo vai cô dựa vào lòng mình. Chồng một tay xuống dưới chiếc ghế da, vô tình bàn tay anh chạm phải vật gì đó...

Khàn giọng, Vương Duy hướng về người đang lái xe và nói đầy khiêu khích:

“ Mới có mấy tháng không gặp, không ngờ thằng bạn mình đã lột xác chóng mặt.”

Hữu Thiện vẫn chuyên tâm vào tay lái, anh cười cười:

“ Sao thế? Mới có gặp nhau chưa đầy mười phút, phát biểu có sớm quá không?”

“ Chứ chiếc Lumia này là sao? Weo, ảnh nền kute quá. Cậu....không phải thuộc phe hành động chứ? Sao có thể vội vàng....tới mức rơi cả điện thoại ngay trong xe thế này?”

Vương Duy nói với giọng đầy mờ ám khiến cả hai cô gái trong xe đều hướng ánh nhìn về anh. Hữu Thiện cũng đôi chút giật mình. Quay đầu về phía sau nhìn Duy trong chớp mắt rồi anh lại nhìn về phía đường xe đang chạy. Giọng anh vẫn điềm tĩnh như không:

“ Cậu đưa đây cho mình.”

Phủi tay, Duy nhướn mày rồi đáp lời:

“ Không đưa. Đợi mình xem có gì hay không đã!”

Cao Linh vẫn im lặng, cô nhìn theo từng tấm hình đang được lướt nhanh trên màn hình của chiếc Lumia màu xanh dương trên tay Duy. Có chút quen thuộc thoáng hiện ra. Cô khẽ nói:

“ Cô bé ấy là ai vậy anh Thiện?”

Sam nghe Linh hỏi vậy không tránh được tò mò ngoái đầu lại làm nũng:

“ Anh Duy. Em cũng muốn xem!”

Khoé môi Duy cười khẩy, anh nhìn Sam lắc đầu:

“ Không được đâu Sói à. Cái này....anh nghĩ em không nên xem là tốt nhất!”

Sam tròn mắt nhìn Duy dò hỏi. Tiếng xe đột ngột phanh kết lại khiến cả ba người đều sững sờ. Đưa tay ra phía sau, giọng Hữu Thiện trầm lại:

“ Đưa đây cho tớ.”

Chỉ là một câu nói bình thường nhưng chất chứa không biết bao uy hiếp với đối phương. Đặt chiếc Lumia vào tay Hữu Thiện, Duy khẽ nói:

“ Cậu có chắc tiếp tục chạy xe được không đấy? Đừng xúc động thế chứ, tớ chỉ xem ảnh thôi mà....!”

Im lặng, anh cho xe chạy tiếp. Bầu không khí trong xe đóng băng, cảm giác bí bách tới mức nghẹt thở.

Gia Hiên tháo tạp dề và bước ra khỏi bếp. Mở cửa phòng con trai, cô ghé sát tai bé Châu Châu và thì thầm:

“ Con trai yêu ơi. Ông mặt trời sắp đốt cháy móng rồi. Gà trống cũng gọi con khàn cổ mà con vẫn ngủ sao?”

Đôi mắt đen láy mở ra nhìn mẹ, nhoẻn cười với cô, bé khẽ nói:

“ Nhưng kệ gà trống chứ. Con có phải gà mái đâu!”

Trùng mắt với con, cô làm mặt giận:

“ Con có dậy đánh răng rồi ăn sáng không? Nếu không thì hôm nay đừng mong sẽ được đi đâu!”

Xì mặt, ngoan ngoãn vươn tay ra để mẹ ôm dậy rồi Châu Châu chạy xuống, bước về phía phòng tắm. Trước khi mẹ rời đi, thằng bé còn thò mặt ra và gọi cô:

“ Mẹ....Cả đêm qua con cứ thắc mắc một chuyện!”

“ Ừm. Đồng chí xin hãy trình bày.”

“ Tại sao anh Mít nhà bác Hoàng không bao giờ gọi con là Châu Châu? Tại sao chị Bim Bim và anh Mít luôn kêu con là Chim nhỏ? Vì ở lớp anh ấy kêu con như thế nên các bạn cứ đòi.... xem của con.”

Gia Hiên bật cười, cô nựng con đầy âu yếm:

“ Con đánh răng rồi ăn sáng đi. Mẹ sẽ bảo bác Nguyễn đánh vào móng anh Mít. Anh Mít hư quá...”

Vừa bước về phía bàn ăn cô vừa cười. Thái Văn buông tờ tạp chí rồi ngược nhìn vợ dò hỏi:

“ Mới sáng ra hai mẹ con đã ồn ào gì thế?”

Cô lấy bánh mì, trứng ốp cùng sữa cho anh, nụ cười ngọt ngào trên môi vẫn chưa tắt. Kéo cô vào lòng, anh khẽ thơm cô một cái rất kêu. Đẩy chồng ra, cô nháu mày:

“ Con nhìn thấy bây giờ!”

“ Kệ. Anh ôm vợ anh chứ. Thằng nhãi ranh ấy, để lớn lên chút nữa xem anh trị nó thế nào!”

Chạy ra rồi trèo lên ghế nhìn ba, đôi mắt như hòn bi ve chăm chú nhìn ba đang ngồi đối diện. Hay bàn tay mồm mồm chống xuống bàn ôm lấy khuôn mặt má phính, giọng Châu Châu véo von:

“ Thằng nhãi ranh là ai hả ba?”

Vừa nuốt được ngụm sữa ấm vào bụng, suýt tý nữa Thái Văn bị sặc vì câu hỏi của con trai. Làm vẻ suy tư rồi anh khẽ nói:

“ Thằng nhãi ranh là một cậu bé không ngoan, luôn luôn quấy mẹ. Ừm. Như con vậy! Đã là một người đàn ông, sống trên đời thì không được sợ ma, không được sợ bóng tối, cũng không được sợ ngủ một mình.”

“ Thế ba có phải đàn ông không ạ?”

“ Ừm. Ba không chỉ là một người đàn ông. Mà ba còn là một người đàn ông vĩ đại...”

“ Vậy sao tối nào ba cũng đòi ngủ với mẹ là sao? Thế thì ba có khác nào thằng nhãi ranh chứ.”

Cái mặt thằng bé đen thui lại rồi chăm chú tập trung vào chiếc bánh kem trước mặt. Trong khi ba nó vẫn đang phóng điện về phía nó không ngừng. Gia Hiên chỉ biết che miệng cười nhìn hai ba con họ. Châu Châu của cô mới có ba tuổi mà đã có năng khiếu làm luật sư rồi à nha..!

Cho xe dừng trước kí túc xá Sư Phạm. Gia Hiên lấy điện thoại gọi vào số máy của Gia Ngọc. Tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên. Những nốt piano quen thuộc trong bản Mộ khúc của Schubert. Vẫn chạy xe, một tay Hữu Thiện cầm chiếc điện thoại thoáng nhìn qua. Có nên nghe hay không? Anh cũng không biết phải liên lạc với cô bằng cách nào. Liệu phải chăng là cô đang gọi tới? Trên màn hình hiển thị “ chị yêu.” Chần chừ vài giây, mọi người trong xe đều cố nín thở nghe theo tiếng nhạc đang phát ra. Lấy tay nhấn phím trả lời, anh chưa kịp alo thì bên kia đã nói trước.

Gia Hiên có vài phần mất kiên nhẫn khi chờ máy. Ngay khi tiếng máy báo đã kết nối cô vội lên tiếng:

“ Mấy giờ rồi mà em vẫn còn ngủ đấy hả? Anh chị đang chờ ở dưới cổng ký túc, biết đường thì nhanh dậy thay đồ và xuống ngay cho chị.”

“ Xin lỗi.”

Giọng đàn ông bên kia đầu dây khiến người là chị gái như Hiên giật mình. Có chút ngỡ ngàng, cô khó khăn đáp lời:

“ Xin hỏi, đây có phải số của Hoàng Gia Ngọc không ạ? Tôi là chị gái của em ấy! Xin lỗi, có chuyện gì...với em gái tôi vậy ạ.”

“ Chào chị. Điện thoại của Gia Ngọc vô tình bị rơi ở chỗ tôi. Phiên chị nhắn với cô ấy khi nào tiện thì hãy liên lạc, tôi sẽ mang máy qua cho cô ấy. Cảm phiền chị.”

Nói xong, anh tự ý kết thúc cuộc gọi. Gương mặt vẫn lạnh lùng không hề biểu lộ một chút cảm xúc. Vương Duy khẽ nghiêng đầu quan sát Hữu Thiện qua gương chiếu hậu. Bàn tay anh xiết chặt những ngón tay Linh như ngầm ám chỉ một điều gì đấy.

Còn Gia Hiên, ngay khi máy báo đã tắt, cô sững người và không lâu sau, lửa giận được thổi lên. Đặt con xuống ghế, cô cao giọng nói với chồng:

“ Anh ở đây đợi em. Để em lên phòng nó.”

“ Sao thế. Em vừa nói chuyện với ai vậy?”

“ Không biết. Một người đàn ông, nghe giọng thì tuổi chưa được coi là già nhưng chắc chắn không thể là trẻ.”

Tiếng giấy cao gót vang lên trên dãy hành lang đã ố màu của tầng hai ký túc. Căn phòng em gái cô của vẫn đóng im lìm. Đưa tay lên gõ cửa, giọng Gia Hiên cất lên:

“ Gia Ngọc. Mở cửa cho chị.”

Người mở cửa cho cô là bạn cùng phòng em gái cô. Nhìn Gia Hiên, Dương Dương chào chị và khẽ nói:

“ Chị vào nhà đi ạ. Chị Ngọc vẫn chưa dậy.”

“ Mọi người đi vắng hết rồi à? Còn có hai đứa trong phòng thôi sao?”

“ Dạ. Mọi người đi từ sớm chị ạ. Có hai chúng em, buồn lắm ấy.”

Cười với cô bé rồi Hiên bước về phía chiếc giường chính giữa. Lấy tay kéo chăn của em gái, cô cố kìm giọng lại:

“ Dậy nhanh.”

Đưa tay dụi mắt, hậu quả của ly cocktail hỗn hợp là chiếc dạ dày cuộn lại đêm qua. Và đầu cô vẫn choáng váng. Đôi mắt nheo lại rồi chậm rãi mở ra. Thấy chị mình, cô tỉnh ngủ, ngồi bật dậy:

“ Sao chị lên đây mà không báo trước với em?”

“ Điện thoại em đâu?”

Rũ chần ra, cô vội vàng đứng dậy thọc tay vào túi chiếc quần jeans thay ra tối qua. Sững sờ như nhớ ra điều gì đó. Nhìn xuống thấy chị gái đang tiết chế lửa giận trong ánh mắt. Gia Ngọc vội vàng nhẩy xuống và hướng phòng tắm đánh răng rửa mặt. Cô không dám câu giờ, nhanh chóng thay đồ và nhìn Dương Dương bằng cái mặt méo rồi theo chân chị mình ra khỏi phòng. Trước khi đi, Gia Hiền vẫn mỉm cười chào cô bé cùng phòng em gái mình. Chỉ có Gia Ngọc hiểu rõ, bà chị mình sắp mang gió bão, động đất, sóng thần gập lại là một.

Cánh cửa xe mở ra, ngồi vào trong cô khẽ lên tiếng:

“ Em chào anh Văn.”

Châu Châu cũng nhoẻn cười:

“ Dì Ngọc.”

“ Đạo này anh bận quá, lâu rồi mới gặp em.”

Gia Hiền vẫn đành mặt lại, cô hướng lên nói với chồng cho xe đi thôi. Sau đó cô quay sang em gái và nghiêm khắc lên tiếng:

“ Chị không can dự vào việc em kết giao bạn bè. Nhưng bạn bè kiểu gì mà điện thoại của em cũng nằm trong tay người ta là sao? Em có biết....chị còn nghĩ là..Bỏ đi.”

“ Chị. Chị nghĩ nhiều quá rồi đấy! Chị biết là em không có bạn mấy mà.”

“ Chính vì em không có bạn nên chị sợ em dễ tin người rồi bị lừa lúc nào không biết.”

Thở dài, Gia Hiền đưa chiếc Iphone trên tay cho Gia Ngọc và nói:

“ Gọi lại đi, hỏi xem anh ta ở đâu. Chị sẽ không hỏi vì sao điện thoại của em nằm trong tay anh ta. Nhưng em cần đi lấy lại điện thoại bây giờ.”

Gia Ngọc bấm búng, không biết chị cô đã uy hiếp gì anh ta chưa nếu không thật sự....cô xấu hổ mà chết mất! Vừa bấm số điện thoại của mình, một bàn tay cô vẫn nắm những ngón tay của Châu Châu đùa nghịch.

Tiếng piano tiếp tục đánh thức không gian câm lặng trong xe Hữu Thiện. Anh liếc qua số gọi đến và nghe máy

Gia Ngọc dịu dàng khẽ nói:

“ Em là Gia Ngọc ạ.”

“ Em ở ký túc chứ? Khoảng 30 phút nữa anh mang máy qua cho em.”

“ Dạ không. Em đang đi cùng gia đình anh chị. Anh có thể nói cho em biết anh đang ở đâu không ạ? Phiền anh quá, em sẽ qua lấy bây giờ có tiện không ?”

“ Bây giờ sao? Ừm. Hiện tại anh đang chuẩn bị tới Restaurant. Em cứ nói một địa điểm hẹn đi, anh sẽ mang qua cho em.”

Cô đưa máy ra xa rồi nhìn chị mình thì thầm:

“ Anh ấy đang ở Tràng Tiền. Có tiện không ạ?”

Gia Hiền gật đầu. Hiểu ý chị gái, Gia Ngọc dịu dàng nói với người đang chờ máy:

“ Anh ơi. Anh.....chờ em ở Restaurant nhé! Một lát em sẽ qua đó gặp anh được không ạ?”

“ Ok em.”

“ Dạ.”

Gia Hiền quay sang nhìn Gia Ngọc rồi lại nhìn lên phía chồng và khẽ nói:

“ Anh ơi. Minh tới Tràng Tiền đi anh. Qua Restaurant ăn cũng được.”

“ Vậy em gọi cho bố mẹ đi. Không hai cụ lại tới Sen thì khổ.”

“ Vâng. Em biết rồi.”

4. Chương 04

Chương 4: Need you now!

Mùi whiskey quện vào cùng hương thuốc mild seven! Sự kết hợp của rượu và nicotine tưởng chừng luôn là giải pháp hữu hiệu để đánh tan phiền muộn đối với người đàn ông. Nhưng không hẳn vậy! Trong căn phòng khách ngọt ngào khói thuốc, hai người đàn ông chỉ lặng lẽ cùng nhau cạn hết ly này đến ly khác. Chiếc máy hát hiệu Bose đen óng ánh cũng đang tự sự một giai điệu rất-liên-quan. Giai điệu của Need you now!

“ Another shot of whiskey

Can't stop looking at the door

Wishing you sweeping in the way

You did before

And I wonder if I ever cross your mind

For me, it happens all the time...”

(Lại thêm một ngụm Whiskey nữa.

Không thể không ngóng ra ngoài cửa

Ước sao em lại đến trên con đường

Em đã từng qua trước đó

Và anh tự hỏi rằng anh đã từng thoáng qua trong tâm trí em hay chưa?

Với anh, điều đó luôn diễn ra!)

Dụi đầu lọc thuốc xuống chiếc gà tàn sứ màu trắng đặt trên bàn, Hữu Thiện ngả người về sofa, giọng anh mang chút trầm khàn. Đôi mắt vẫn nhắm hờ, anh nói:

“ Có chuyện gì với Linh vậy? Nhìn cô ấy bây giờ....tớ thật sự ngỡ không quen.”

Giọng Vương Duy đều đều, anh nói:

“ Cô ấy và má tớ có một chút xích mích. Chuyện má chồng và nàng dâu, cậu biết đấy! Thật sự khiến tớ đau đầu.”

“ Kết hôn xong cậu tính sao? Ở lại ngoài này hay về trong đấy?”

“ Trở lại London.”

Mở mắt nhìn Duy, có chút ngỡ ngàng nhưng anh không hỏi thêm gì nữa. Tiếp tục rót rượu, từng ngụm whiskey nuốt xuống đốt cháy cổ họng. Anh biết, London mới là khoảng trời tự do của hai người bọn họ. Và nơi đó cũng từng là khoảng trời mơ ước với anh....Anh và cậu ấy không chỉ là mối quan hệ quen biết ngày một ngày hai, mà là mối quan hệ thân thiết kéo dài từ khi còn rất nhỏ. Năm 17 tuổi, Duy làm thủ tục du

học, còn Hữu Thiện phải mất bốn năm sau mới đặt chân tới xứ sở sương mù. Đưa ngum khói trắng đục ra khỏi mũi, anh mong cảm giác rỗng toếch đang tồn tại rồi cũng sẽ biến tan nhanh chóng. Thành phố ấy chẳng hiểu từ khi nào trở thành hồ chôn những cảm xúc, dù cố gắng ra sao, ba năm qua vẫn là chưa đủ... Ở nơi ấy, có những tháng ngày đẹp nhất đã từng lưu giữ. Có một người con gái mà tới tận bây giờ anh vẫn không thể nào quên.

Xoay tròn ly rượu trên tay, Vương Duy nghiêng đầu nhìn thứ chất lỏng màu vàng mật sóng sánh. Có chút ngập ngừng, cuối cùng anh cũng nói:

“ Cậu gặp cô ấy rồi chứ?”

“ Chưa.”

“ Linh có hẹn vợ chồng họ dùng cơm vào tối mai. Tớ biết, ba năm qua cậu vẫn ôm hình ảnh ấy trong lòng. Quá khứ thật sự rất đẹp, nhưng đừng nhìn mãi về nó mà quên mất thứ cần nhất với mình là hiện tại và tương lai. Hãy kết thúc thứ tình cảm ấy đi!”

Hữu Thiện cười khẩy, ánh mắt nhìn về tấm rèm cửa đang bay nhẹ trong gió, giọng nói anh điềm nhiên:

“ Cậu biết đấy, mọi thứ trong ba năm qua vẫn bình yên dù nụ cười có ít nhiều vơi bớt. Nếu tớ nói không buồn phiền khi cô ấy trở về và kết hôn cùng một người đàn ông khác là tớ nói dối. Nhưng sự thực tớ không nhớ cô ấy nhiều như cậu và Linh vẫn nghĩ. Ai chẳng có cho mình một vài nỗi đau được cất giấu thật sâu rồi lại hiên ngang sống. Ba năm rồi tớ chưa mở lòng yêu ai vì tớ vẫn đợi. Nhưng không phải đợi cô ấy mà vì tớ cần đợi một người được coi là duyên phận của cuộc đời mình, một người khiến tớ có thể rung động.”

“ Vậy cậu nói xem, cô bé sáng nay thì sao? Cậu có biết khi vừa nhìn hình nền điện thoại tớ đã thoáng giật mình. Rồi khi chứng kiến tận mắt nụ cười mang theo nụm đồng tiền lúc cô ấy gặp cậu, chỉ là thoáng qua nhưng cũng làm người ta ngỡ ngàng. Thật sự rất giống...”

Cao giọng, Hữu Thiện đáp lời:

“ Nhưng tớ và cô bé ấy chưa hề có chuyện gì cả. Đó là sự thật...chúng tớ chỉ là vô tình quen biết! Cậu không thể áp đặt như vậy được. Hơn nữa tớ ý thức rất rõ Gia Ngọc không phải là Thanh Hương.”

Nói rồi anh đứng dậy bước về phía phòng ngủ. Giọng Duy vẫn vang lại phía sau:

“ Cô ấy đã là ngày hôm qua. Còn cô bé sáng nay cũng chỉ là ảo ảnh tồn tại. Tốt nhất cậu nên nghĩ cho Sam đi! Tớ thấy má cậu có nói sẽ coi ngày và gọi cậu về để có lời qua lại với bên ấy!”

Bước chân dừng lại, Hữu Thiện quay nửa người nhìn về phía Duy, ánh mắt anh tối sầm lại sau mắt kính mỏng. Giọng nói của anh mang theo vài phần tức giận:

“ Với tớ, Sam như một người em gái, không hơn không kém. Còn chuyện như má tớ nói sẽ không đời nào xảy đến!”

Nói rồi anh bước vào trong, cánh cửa đóng sầm lại. Vương Duy thở dài rồi cũng đứng dậy bước về phía căn phòng dành cho khách. Vì nhà Linh ở Hà Nội nên Sam đến đó làm khách, còn anh lại chẳng tiện qua đó nên về bên này. Chỉ mới cách xa cô có vài tiếng mà nỗi nhớ đã bủa vây. Mỉm cười, lần tìm điện thoại anh gọi cho cô...

Tháo kính, cố nhắm mắt để tĩnh tâm nhưng Hữu Thiện không tài nào thuyết phục bản thân chìm vào giấc ngủ. Với tay lên kệ sách tìm Iphone, một việc làm ngỡ ngàng mà đã rất rất lâu rồi anh chưa từng thử qua. Anh nhắn tin cho cô bé ấy!

Gia Ngọc nép sát mình vào trong tường, chiếc giường sắt ký túc mặc dù đã có thanh chắn nhưng cô vẫn sợ nửa đêm chẳng may rơi xuống, không què chân thì cũng mất mạng. Trên tay cô là cuốn The note Book. Dù đã xem đi xem lại bộ phim kinh điển này không biết bao lần nhưng khi đọc tiểu thuyết, những cảm xúc của câu chuyện tình mắt mắt ấy lại khiến cô nghẹn ngào rơi nước mắt.

“ Chúng mình xa nhau mà lại đau đớn thế là vì tâm hồn ta gắn kết với nhau. Có lẽ tâm hồn ta đã và sẽ luôn gắn kết với nhau. Có lẽ chúng ta đã sống nghìn kiếp, trước kiếp này và trong mỗi kiếp ấy chúng ta đều tìm thấy nhau. Và có lẽ với mỗi kiếp ấy chúng ta đều bị buộc phải lìa xa nhau cũng vì những lý do này.

Điều đó có nghĩa rằng lời tạm biệt này vừa là lời tạm biệt cho mười ngàn năm qua, vừa là khúc dạo đầu cho những gì đang đến.

Khi nhìn em, anh nhìn thấy sắc đẹp của em, sự duyên dáng của em và biết rằng chúng ngày càng đậm nét hơn qua mỗi cuộc đời em đã sống. Và anh biết trong mỗi kiếp mình từng sống trước kiếp này mình đều luôn kiếm tìm em. Không phải ai đó như em mà chính là em, chính tâm hồn em và anh phải luôn song hành. Và rồi, vì một lý do nào đấy, không ai trong chúng ta hiểu nổi, chúng ta buộc phải nói lời chia tay.

Anh muốn nói với em rằng mọi thứ sẽ ổn với chúng ta, và anh hứa sẽ làm tất cả những gì có thể để chắc chắn như thế. Nhưng nếu chúng ta không bao giờ gặp lại nhau nữa, và đây thật sự là lời tạm biệt, anh vẫn biết chúng ta sẽ gặp lại nhau ở một kiếp khác. Chúng ta sẽ lại tìm thấy nhau, đến lúc ấy có lẽ những vì sao số mệnh sẽ thay đổi, có lẽ chúng ta sẽ không chỉ yêu nhau thời điểm ấy mà còn yêu nhau cho tất cả những thời gian đã có trước đây.”(The notebook)

Gia Ngọc tự hỏi: liệu có thể thế không? Khi mà số mệnh đã mặc định họ phải chia lìa. Chiếc điện thoại khẽ rung báo có tin nhắn, ngón tay vẫn kẹp giữa trang đang đọc dở, một tay khác lần tìm chiếc Lumia quen thuộc. Tin nhắn đến từ một số điện thoại lạ, những dòng chữ ngắn gọn: “ Nhớ say goodbye do em đàn!”. Không cần hỏi cô cũng đoán ra là ai. Khoé môi cô khẽ cười, ánh mắt mơ hồ suy nghĩ vài giây rồi trả lời tin nhắn của anh:

“ You tube! You tube! Đó mới là saygoodbye thật sự!”.

“ Anh không tin vào con tim mình nữa...vì nó chỉ lỗi nhịp trước tiếng đàn của em.”

Túm túm cười, Gia Ngọc bắt giác thấy trái tim của chính mình cũng đang lỗi nhịp. Chẳng lẽ...chẳng lẽ anh ấy đang tán cô? Không thể nào! Vô tình nụ cười của cô đã bị thu vào trong mắt một người khác. Nháy mắt với cô, người bạn cùng phòng ở giường đối diện khẽ nói:

“ Biết rồi nhá. Nhà mình ơi, có đứa đang nhắn tin với giai và cười một mình.”

“ Ôi, anh Hường ơi, anh tha cho em. Anh biết là em luôn chung tình với anh mà.”

Hường bỏ headphone ra khỏi tai, nheo mắt cô nhìn sang Gia Ngọc và nói:

“ Xin cô tha cho tôi. Cô chung thủy với tôi nhưng tăng tụt với đám bầy thằng khác.”

Hoàng Bình nằm giường dưới cũng lên tiếng xen ngang:

“ Đấy. Anh Hường xem, con này nó tự nhận là vợ em mà vẫn có tình án với anh. Nguy hiểm quá. May chúng mình chỉ là Xmen giả dạng. Không hiểu mình mà là hàng thật thì nó chữa hoang bao lần.”

Dương Dương đang đắp mặt nạkhó khăn mở lời:

“ Thăng Bình thật là ngu ngốc. Chỉ với 7k, đã có đủ vị trái cây và không thể khiến mày sinh em bé! Ôi, cô Thảo mà biết mày không có kiến thức về sức khỏe sinh sản hẳn kỳ này sẽ cho mày 4 phẩy.”

“ Trưởng phòng đâu, chị xem bọn này toàn lũ hư hỏng, đầu óc trong sáng như tờ giấy than.”

Bình trừng mắt về phía Dương Dương và hét:

“ Tao còn là gái nhà lành nhá. Ngây thơ trong sáng chứ không giống mày, hương đồng gió nội bay đi hết sạch. Tối nào cũng hành hạ nhau bằng mùi lá dấp cá, đẹp da chưa thấy nhưng thấy phát ngon của mày đang bốc mùi rồi nhá! Bà mà bị 4 phẩy.....bà giết mày!”

Gia Ngọc khúc khích cười, cô cũng nghiêng đầu xuống phía Dương Dương và đáp lời:

“ Dương Dương. Em có biết là để có một hàm răng chắc khỏe phải đánh răng ngày hai lần sáng và tối. Ngoài ra không được chõ mồm vào chuyện nhà người khác. Hừ. Anh Bình đâu, vợ chồng mình đá bay nó ra đi.”

Quay sang phía Bình, Ngọc làm giọng điệu dằn:

“ Ngoan. Làm ơn ném cho em mượn quyển 1001 danh ngôn tình yêu. Để em còn lừa giai....không tuổi xuân sắp lữ tới nơi rồi.”

Quyển sách bìa đỏ đẹp mắt không lâu sau đã nằm trên tay Gia Ngọc. Trong tiếng nói cười của mọi người cô chuyên tâm vào nghiên cứu tin nhắn trả lời Hữu Thiện.

Đã rất nhiều năm Hữu Thiện chưa từng kiên nhẫn ngồi gửi tin nhắn cho ai. Anh cho rằng nhắn tin vốn là một hoạt động phiền phức. Song tự bao giờ mà khoé môi anh không thể tiết chế nụ cười? Nhắn tin mang lại cho anh một niềm vui mà trước giờ anh không hề hay biết. Suốt cả bữa ăn, anh chỉ chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại. Hành động của anh khiến Vương Duy cau mày nhắc nhở:

“ Cậu không muốn ăn cũng đừng lôi điện thoại ra suốt bữa ăn được không? Mất lịch sự lắm. Ok?”

Nhún vai, anh ngược mắt nhìn lên. Bàn ăn không chỉ có anh mà còn có Duy, Linh, Sam và....người ấy! Tổ về nhận lỗi, anh khẽ cười:

“ Ok. Ok. Sorry mọi người! Tại nghe nói hoạt động ngón tay cái có thể rèn luyện trí óc nên muốn tập cho quen.”

Thanh Hương nghiêng đầu nhìn Hữu Thiện, giọng nói nhẹ nhàng tựa gió thu đang rót mật vào tai:

“ Rõ ràng là anh nhắn tin và em thấy....anh cười rất nhiều. Khai mau. Anh.....đang yêu phải không?”

Câu nói của cô khiến anh khựng lại. Chiếc điện thoại trên tay suýt rơi xuống. Gương mặt anh trở về dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, giọng nói khàn đặc:

“ Em không thấy từ đó với anh có phần xa xỉ sao?”

Nói rồi anh đứng dậy xin phép đi toilet. Đợi đến khi bóng anh khuất dần, Hương quay sang Linh và Duy khẽ hỏi:

“ Anh ấy làm sao vậy chị Linh? Em nói gì sai sao? Đúng là ba năm không gặp.....cảm giác anh ấy khác quá!”

Duy lắc đầu ly vang đỏ trên tay rồi thay Linh trả lời:

“ Con người ai cũng cần trưởng thành mà em! Thời điểm em gặp cậu ấy ở London thì cậu ấy vẫn chỉ là một chàng trai tràn đầy nhiệt huyết. Còn bây giờ, cậu ấy đã trở thành người đàn ông có địa vị trong xã hội. Em nói xem, sự từng trải có khiến người ta lột xác hay không?”

Linh cũng mỉm cười, dịu giọng nói:

“ Có một số thứ không thể vẹn nguyên như lúc ban đầu. Chẳng phải em cũng thay đổi rất nhiều đó thôi.”

Sam cúi đầu dùng bữa, thỉnh thoảng lại lén nhìn vị khách lần đầu gặp gỡ. Không cần nói thì cô cũng có thể đoán ra đó là mối tình đầu của Hữu Thiện. Nhưng tình đầu thì sao? Dù cái bóng của tình đầu có lớn đến đâu thì tình sau vẫn luôn có những điều tuyệt vời của riêng nó. Thứ cô muốn chính là nắm tấm vé để làm người cuối cùng của anh, được ở bên để làm những điều mà chị ấy và anh chưa từng có. Quan trọng hơn cả đó là cô có thể có anh! Nhưng suy nghĩ của Sam vẫn chỉ là suy nghĩ của một cô gái mới bước vào đời. Mà cuộc đời thì vô cùng lắm. Những gì cô muốn chưa chắc thượng đế đã trao vào tay cô, thậm chí trao vào tay cô rồi đôi khi vẫn bị lạc mất mà cô thì không hề hay biết...!

Hữu Thiện chọn một góc hành lang vắng người. Bữa ăn này anh nuốt không trôi. Khẽ búng rơi những tàn thuốc đang cháy, hít một hơi thật sâu sau đó anh lại khẽ nhả khói. Hà Nội nhỏ lắm nhưng từ ngày đến đây anh và cô chưa một lần chạm mặt nhau! Có thể nếu không có Duy cùng Linh thì chưa chắc anh và Hương đã gặp lại. Cô là những rung động đầu đời của anh, là người đã khiến anh rơi vào thứ cảm xúc nhiều cung bậc mà người đời gọi rằng “ yêu”. Đã chấp nhận lặng lẽ bên cô nhưng rồi một người đàn ông khác, người đến trước anh đã mang cô ra khỏi cuộc đời anh. London những ngày tháng ấy trở thành những ngày xám xịt. Ấm đấm trong lạnh giá không tên!

Chiếc điện thoại trong túi quần khẽ rung lên. Vắt điều thuốc vào thùng rác gần đó, anh rút điện thoại, khoé môi bất chợt cũng mỉm cười. Có lẽ bữa ăn này anh thật sự không cần trở lại. Gọi điện cho Duy nói có việc phải đi gấp rồi anh lấy xe chạy qua nửa thành phố từ Nguyễn Du về Xuân Thủy. Đơn giản chỉ vì một tin nhắn vắn vắn một chữ của Gia Ngọc: “ vâng.”

5. Chương 05

Chương 5: Nghe bằng trái tim.

Khệ nệ xách theo túi cơm hộp về phòng, Gia Ngọc vừa mở cửa vừa cao giọng:

“Trong cuộc đời mỗi người, nên có ít nhất một lần, vì người khác mà quên đi chính mình. Nhưng có làm sao mà em ngày nào cũng phải gánh vác cái nhiệm vụ mua cơm của cả nhà thế nhỉ?”

Đặt túi cơm xuống giữa nhà, cô chống tay lấy lại nhịp thở ban đầu. Trưởng phòng từ giường tầng trên ngó xuống:

“Hey, cô gái à. Giai vừa gọi điện cho em đấy! Sorry, tại nó kêu nhiều quá nên chị nghe hộ.”

Ánh mắt sáng lên, ngược nhìn chị, cô dò hỏi:

“Ai vậy hả chị? Anh rể em hả?”

“Không. Giọng miền Nam ngọt như mía lùi. Anh ta nhắn là khoảng hai mươi phút nữa sẽ qua đón em.”

Há miệng ngạc nhiên, cô hỏi lại:

“Hai mươi phút nữa? Á.....khổ thân em đã trót dại mua cơm. Huhu. Ai mua cơm em bán cơm cho...!”

Hoài Anh nằm trong góc không ngừng quơ điện thoại câu sóng thấy vậy lên tiếng:

“Để đấy cho chị. Không mau trang điểm đi. Từ này đến giờ là bị trừ còn có 10 phút thôi đấy!”

“Xuýt xuýt. Bạn bình thường thôi, trang điểm làm gì cho tốn phần. Huống hồ, em cũng đẹp chứ bộ!”

“Không được. Trang điểm là tôn trọng người nhìn mình. Bà già, chị trang điểm cho nó đi! Đàn ông, đợi một tí thì đã sao...”

Lè lưỡi rồi Gia Ngọc trèo lên giường trên ngồi yên để trưởng phòng tô vẽ.

“Chị à. Chỉ phớt qua thôi nhá! Không em ngại lắm.”

“Mày có tin nói thêm câu nữa tao đá xuống dưới không? Ngồi im đấy.”

Tiếng piano ngân lên, với tay cầm chiếc Lumia, cô dịu dàng lên tiếng:

“Em nghe ạ.”

“Anh ở cổng chính nha.”

“Vâng. Anh đợi em một lúc. Em xuống ngay đây ạ!”

Nhìn kỹ lại Gia Ngọc một lần nữa, Mai Hương khẽ gật rồi nói:

“Được rồi đấy. Trời này không lạnh lắm đâu, em mặc váy xanh cho chị.”

“Eo. Em ngại lắm. Cứ sao sao ấy!”

“Không mặc váy tao trang điểm phí công à? Thế thà ngay từ đầu mày cứ mặc quần áo ngủ đi cho nuột. Thay váy nhanh lên không người ta đợi.”

Bữa môi với chị, khi cô đang chuẩn bị bước ra khỏi cửa thì một người khác đã gọi cô lại. Nhìn cô, Hoài Anh vẫy tay:

“Lại đây đã bé.”

Nắm tay cô, Hoài Anh xị tên cổ tay Gia Ngọc, hiểu ý chị, cô chà nhẹ cổ tay ra sau gáy. Nước hoa với phái nữ như tình yêu với không khí, tình yêu với những không gian của hương thơm. Khi bạn bên cạnh ai, dường như nó làm cho bạn không cô độc, nó khiến bạn mỉm cười mà người ta không biết bạn đang vui gì vì nụ cười đó nó tự nhiên. Hít một hơi thật sâu, mùi Chanel No5 lan dần khắp phòng. Cười với mọi người, cô xỏ giày và vẫy tay tạm biệt.

Đẩy cao gọng kính rồi hai tay đút vào túi quần, hờ hững đứng dựa vào chiếc Audi A5 nhìn về hướng cổng ký túc. Ngay khi cô bước ra, anh không khỏi ngỡ ngàng. Lần đầu gặp cô, Gia Ngọc thướt tha trong tà áo dài. Những lần sau đó anh hầu như chỉ thấy cô đơn giản với quần jeans, áo cánh hơi thoải mái. Lấy lại nhịp thở, khoe môi Hữu Thiện cong lên cười mà như không cười. Mở cửa xe cho cô rồi anh bước về phía ghế lái.

Có chút ngại ngùng, Gia Ngọc thật sự không thích nghi với bộ dạng của mình lúc này! Không thoải mái chút nào, hoá ra làm duyên cũng trở thành áp lực. Hữu Thiện cho xe chạy ra khỏi khuôn viên trường. Trầm giọng, anh nói:

“Mình đi ăn trước nha.”

“Dạ.”

“Anh mới sống ở Hà Nội chưa lâu nên khu vực Cầu Giấy cũng không thạo lắm. Em có biết chỗ nào không?”

Nghiêng đầu nhìn cô hỏi rồi anh lại chuyên tâm vào tay lái. Gia Ngọc suy nghĩ vài giây rồi đáp lời:

“Vay qua Garden đi anh.”

Hương lan tây, đinh hương, iris, hồ phách quện vào và dịu dịu lan toả trong không khí, Hữu Thiện hơi nhủu mày, cố kìm xuống để không hắt xì. Thật may vì chỉ mất 10p anh đã cho xe chạy tới Garden. Không gian ấm áp khiến những người cô đơn cảm thấy ấm lòng, những người có gia đình cũng thấy cảm giác bình yên hiếm có. Hữu Thiện chậm rãi với phần ăn của mình, anh nói rất ít, chủ yếu là anh ngồi nghe Gia Ngọc kể chuyện. Những câu chuyện xoay quanh cuộc sống sinh viên của cô, mỗi góc nhìn là một phần trong cuộc đời tươi đẹp. Một cảm giác quen thuộc, ngỡ như anh đã gặp cô gái này từ rất lâu rồi chứ không phải là mới quen biết!

“Em có muốn dùng thêm tiramisu không?”

Câu hỏi của anh khiến cô thấy lòng mình trầm xuống. Khẽ gật đầu, cô đưa mắt nhìn ra ngoài đường đang sáng đèn. Mãi đến khi nhân viên mang bánh ra, Gia Ngọc mới gật đầu cảm ơn rồi cô nhìn Hữu Thiện cười buồn:

“Anh biết không, đã rất rất lâu rồi em mới ăn tiramisu.”

“Ừm. Mỗi ánh đèn ngoài kia đều mang theo một câu chuyện. Và chiếc bánh trước mặt em cũng vậy phải không?”

“Dạ. Ngày mẹ em còn sống, bà thường mua bánh kem cho em. Cảm giác của một đứa trẻ khi để miếng bánh tan ra trong miệng. Thật sự ngọt ngào. Rồi mẹ em mất, và từ đó không còn ai mua thứ bánh kem ngọt ngào này cho em nữa.”

Ngước nhìn anh, ánh mắt cô được phủ bởi một lớp sương mỏng, nụ cười yếu ớt, cô khẽ nói:

“Cảm ơn anh.”

Hữu Thiện không biết nói gì, anh chỉ biết lặng nhìn cô ăn hết chiếc bánh ngọt và thở dài. Một cảm giác khó nói xen vào trong suy nghĩ. Bất giác anh muốn được che chở cho cô bé này. Có những rung động thật sự đã bắt đầu xuất hiện.

Cho xe rời khỏi Garden, anh chạy xe theo hướng ngược lại rẽ vào đường Lê Đức Thọ và dừng tại First Coffee_nơi mà anh và cô mới gặp nhau cách đó vài ngày trước. Vì không phải là ngày cuối tuần nên quán hơi vắng khách. Chiếc đàn nằm lặng câm, cười với Hữu Thiện, Gia Ngọc bước về phía quầy lễ mở lời rồi ngồi xuống trước cây dương cầm. Lần này không phải Say Goodbye mà là một tác phẩm kinh điển của Beethoven: Moonlight Sonata! Ánh mắt Hữu Thiện không rời khỏi cô một giây nào hết. Cảm giác như cả không gian lúc này chỉ có hai người đang tồn tại. Tiếng đàn ấy.....anh muốn chỉ thuộc về riêng anh. Đã

từng có một người cũng chơi dương cầm hay như thế! Chỉ tiếc, giai điệu khi ấy đã quá lâu để anh có thể tìm lại sự hồi hộp của con tim. Lúc này đây, anh chỉ biết người đang tồn tại trước mắt mình. Người mà khi anh thấy lòng trống trải, chỉ với một tin nhắn: “Giá mà được nghe em đàn sẽ cảm thấy tâm trạng thật tốt”, sau vài giây cô đã nhanh chóng gửi tin lại chỉ với một từ: “vâng.” Anh không còn trẻ, anh biết thứ cảm xúc trong lòng mình lúc này đại diện cho điều gì. Khoé môi cong lên cười khẩy, nghiêng đầu nghe bản đàn đang rơi dần trong những nốt cuối...

Gia Ngọc nhướn cười và bước về phía Hữu Thiện, nhìn anh đầy dò hỏi, cô nói:

“Anh thấy sao ạ?”

“Anh là một người mù âm nhạc nên anh không biết đưa ra nhận xét hay đánh giá thế nào cho hợp ý em. Anh chỉ biết nói theo cảm nhận của mình. Anh thấy rất hay.”

“Anh thật là! Anh làm em đêm về mất ngủ mất thôi.”

“Chứ anh biết nói sao, kể cả khi anh bất hạnh giống Beethoven bị điếc thì chỉ cần là em đàn, anh vẫn biết rất hay. Bởi đôi khi người ta nghe bằng trái tim chứ không phải bằng thính giác.”

“Weo. Anh.....không hổ danh là người làm trong ngoại giao. Mỗi lời nói của anh.....đủ nhấn người ta trong mật đường ngọt lịm đây ạ.”

Hữu Thiện nhún vai, ánh mắt anh nhìn cô rồi lại nhìn xuống tách cafe trước mặt. Khi hai người họ đang chuẩn bị ra về thì gặp người quen ngay cửa. Hữu Thiện vỗ nhẹ vai người đàn ông trước mặt thay cho lời chào. Phillip chăm chú quan sát cô gái đứng cạnh Hữu Thiện, anh nhướn cười khoe hàm răng trắng sáng sau đó cao giọng:

“Bạn gái cậu à? Đẹp quá. Minh mà là cậu sẽ chỉ nhốt cô ấy ở trong nhà thôi!”

Chưa kịp để Gia Ngọc lên tiếng giải thích, Phillip đã quay sang cô và khẽ nói tiếp:

“Người đẹp, tiếng đàn cũng đẹp và da diết. Lúc nào rảnh, em bảo cậu ấy dẫn qua nhà anh chơi nhé. Anh ở đối diện với cậu ấy!”

Tuy là trong bóng tối nhưng ánh mắt anh ta nhìn chằm chằm vào cô, bộ dạng cũng như vẻ mặt đã thể hiện rất rõ bản chất công tử của anh ta. Gia Ngọc không khỏi bối rối, lại nghe Hữu Thiện điềm nhiên giải thích:

“Cô ấy là Gia Ngọc. Còn đây là anh Phillip Trần, hàng xóm trong nửa năm qua của anh.”

Gật đầu với hai người họ, Phillip nhanh chóng rời đi. Hữu Thiện cũng bước về phía xe mở cửa cho cô. Không khí trong xe vẫn bình thường nhưng trong lòng Gia Ngọc cảm thấy là lạ. Cuối cùng không kìm nén được, cô ngại ngần hỏi:

“Hàng xóm nhà anh, chắc không hiểu lầm em là bạn gái của anh đấy chứ?”

Xe vừa đến cổng ký túc và dừng lại, Hữu Thiện nghiêng đầu nhìn cô. Đôi mắt anh dịu dàng ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp. Giây phút này, trái tim Gia Ngọc đập loạn, cô vô cùng khẩn trương, hồi hộp. Trong màn đêm, giữa một khoảng không gian thật hẹp, anh lại nhìn cô không chớp mắt, nếu nói cô không cảm thấy ngại ngần thì là lừa gạt người khác, huống hồ đối tượng lại là Lê Minh Hữu Thiện trẻ tuổi, đẹp trai, thành đạt, trên cơ thể lan tỏa ra hương thảo mộc nhẹ nhàng. Gia Ngọc khẽ ho một tiếng, xoay người nhắc lấy chiếc túi xách ở hàng ghế sau rồi nói: “Em về đây, chúc ngủ ngon”.

Có lẽ khoảnh khắc tiếp theo sẽ làm rõ những dự cảm mơ hồ trong lòng, thế nhưng trực giác lại mách bảo cô lập tức rời khỏi đây mới là thượng sách. Hữu Thiện im lặng nhìn cô, mãi đến khi cánh tay cô đặt trên cửa xe, anh mới hỏi:

“Làm bạn gái của anh rất mất mặt sao?”

Gia Ngọc sững người, cô không hề có ý đó. Hữu Thiện lại nói tiếp:

“Nói không chừng anh muốn để anh ấy hiểu lầm thì sao?”

Khi anh nói những lời này gương mặt vẫn lãnh đạm, không trịnh trọng nhưng cũng chẳng có chút bồn chồn nào. Dưới ánh đèn mờ ảo trong xe, gương mặt anh ẩn trong bóng tối nhưng không hiểu sao Gia Ngọc cảm

thấy đôi mắt đỏ sáng vô cùng. Cô chỉ biết há miệng “hả” một tiếng, anh vẫn nhẩn nại chờ đợi câu trả lời của cô.

Lặng nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh, cô khẽ nói:

“Em không hiểu ý của anh?”

Sau đó quay đi, không nhìn anh nữa. Ánh đèn leo lắt toả ra từ con đường ký túc. Ngoài kia là màn đêm tĩnh lặng đang buông dần. Trời đã vào thu nhưng không khí vẫn vô cùng oi bức. Gia Ngọc khẽ nắm chặt tay, cô muốn xuống xe, càng nhanh càng tốt. Hữu Thiện khẽ cười, dù không thể nhìn thấy khuôn mặt anh nhưng cô hiểu nụ cười đó vô cùng lạnh nhạt, có vài phần châm biếm.

Anh biết rõ. Thật ra trong lòng họ đều đã rõ cả, cũng chẳng phải còn trẻ con không hiểu chuyện, việc đã đến nước này chỉ trừ có kẻ ngốc mới không hiểu, chứ không sao cô lại không rõ ý anh cơ chứ? Thế nhưng, lúc này đây, cô chỉ muốn làm con đà điểu. Cũng bởi mọi việc đến quá đột ngột ngay cả thời gian chuẩn bị cũng chẳng có. Huống hồ, họ mới chỉ gặp gỡ chưa quá năm lần.

“Anh biết trong lòng em có người khác. Nhưng điều đó với anh chẳng hề có ý nghĩa gì. Anh có tình cảm với em, muốn theo đuổi em. Người trong lòng em có tồn tại hay không vốn chẳng liên quan đến việc này.”

Ngón tay thon dài của anh nắm hờ trên vô lăng. Tâm trạng tĩnh lặng, điềm nhiên và bình tĩnh y như ngữ điệu trong giọng nói. Gia Ngọc thấy tim mình đập rất mạnh, cô không tài nào phân biệt nổi cảm xúc trong lòng mình. Cô chỉ biết mở cửa xe và chạy nhanh. Anh.....anh trong cô tựa như thành một người khác. Rất khác! Một người đàn ông chứ không phải một người bạn như những lần trước đó.

6. Chương 06

Chương 6: Mùi hương ký ức.

Một sự thật hiển nhiên, đó là trong tình yêu luôn có ít nhất một người vui và một người buồn. Dù chấp nhận hay không, chúng ta đều phải công nhận thứ tình cảm mà hai người khi vui vẻ nếu đã xác định không phải bạn bè mà tiến hơn nữa, thì nó cũng chỉ là bước khởi đầu của một con đường dài mang tên tình yêu. Yêu? Với Hữu Thiện, từ đó lúc này thật là xa xỉ. Khoé môi anh cười khẩy rồi nhanh chóng cho xe chạy ra khỏi cổng ký túc về hướng nhà mình.

Toạ lạc ngay trong khu chung cư cao cấp Mỹ Đình, từ trường cô về tới nhà anh chỉ mất chưa đầy 10p chạy xe. Anh không phải là người Hà Nội. Hay đúng hơn, thành phố này và anh trước đây chưa từng liên quan. Mãi đến khi về nước, dưới sự sắp xếp của ba nên Hữu Thiện đã bằng lòng ra Hà Nội nhận công tác. Anh ý thức rất rõ một khi đã bước chân vào con đường chính trị thì phải biết đâu mới là điểm đến của mình.

Cánh cửa căn hộ mở ra, căn phòng khách chìm trong hơi thuốc. Có chút khó chịu trong người, Hữu Thiện không nói gì lẳng lặng đi tắm. Khi anh bước ra Vương Duy vẫn ngồi trên sofa, chăm chú quan sát Hữu Thiện rồi nói:

“Cậu nổi mẩn? Dị ứng?”

“Ừm. Hơi khó chịu một chút nhưng không sao.”

“Wao. Mình chỉ đang nghĩ, để làm cô gái của cậu thật sự rất rất khổ tâm, tuyệt đối phải xa rời mỹ phẩm. Mà cậu biết đấy! Bạn thân của phụ nữ luôn là nước hoa và phấn trang điểm.”

Anh không nói gì, ngồi xuống cạnh Duy rồi lẩn tìm điều khiển. Có chút tò mò, Vương Duy vẫn nhìn chăm chăm nét mặt của Hữu Thiện, sau đó nói tiếp:

“Cậu đi gặp cô bé đó?”

“Ừm.”

“Cậu có thấy mình hơi quá đáng không? Trong khi cả bữa ăn chỉ chăm chăm vào cái điện thoại. Chưa động đũa thì đã rời đi không lí do. Cứ cho là bạn bè bình thường chẳng lẽ ngồi ăn với nhau bữa cơm cũng khó thế sao?”

Quay sang Duy, anh trầm giọng đáp lời:

“Mình nghĩ cô ấy chẳng để ý còn mình cũng chẳng quan tâm được nhiều đến thế. Chỉ là một bữa ăn thôi mà, nếu cậu thấy không hài lòng thì hôm khác mời lại.”

“Chết tiệt. Cậu đang nói cho ai nghe chứ? Chẳng quan tâm vậy thì cậu đi gặp cô bé kia làm gì? Tự cậu hãy chấm dứt những hành động ngớ ngẩn đó đi được rồi. Dù sao đó vẫn chỉ là một cô bé! Cậu hiểu không? Thật sự rất không công bằng nếu cậu ở bên người ta mà lại nghĩ về một cô gái khác.”

“Mình mệt lắm. Chính cậu đang suy nghĩ quá nhiều rồi, bản thân mình chưa bao giờ nhầm lẫn hai người họ là một. Và còn nữa.....từ nay nếu không có việc gì thì đừng nhắc đến Thanh Hương với mình. Đã ba năm rồi, cậu muốn dày vò mình tới bao giờ nữa?”

Cánh cửa phòng ngủ sập lại. Dựa lưng vào tường, ánh mắt anh nhìn lên trần nhà, trống rỗng. Bước về phía giá sách, không mất ba giây sau anh đã cầm trên tay một cuốn tiểu thuyết tựa như chưa từng lật mở. Sự thật không phải vậy! Từng câu chữ hiện lên trong anh rất rõ ràng:

“Thời gian của con người không đi theo đường tròn; nó chạy về phía trước theo đường thẳng. Đó là lý do tại sao con người không thể có hạnh phúc: hạnh phúc là khao khát sự lặp lại.” < Đời nhẹ khôn kham_Milan Kundera.>

Được kẹp lại ngay chính trang sách ấy là một bức ảnh. Từng thảng ngày tươi đẹp ở London lại hiện về trong anh! Cô gái cười như nắng xuân giữa thảm lá vàng trong Victoria Park. Đưa ngón tay chạm khẽ vào gương mặt trong tấm hình. London ngày ấy bây giờ xa xôi lắm! Đã từng khao khát gặp lại nhưng đến hôm nay, khi nhìn thấy cô ấy anh không còn thấy trái tim mình đập rộn rã. Thời gian khiến cảm xúc trong anh đã thật sự chai lì...Đặt cuốn tiểu thuyết về vị trí lúc đầu, anh trở về giường đắp chăn nhưng cuối cùng vẫn gửi một tin nhắn cho Gia Ngọc.

“Anh không miễn cưỡng em. Nhưng nếu em ở cạnh anh, anh nghĩ mình có thể che chở và khiến em hạnh phúc.”

Gia Ngọc đọc đi đọc lại tin nhắn của anh nhưng cô không hề nhắn lại. Cô không hiểu sao mọi việc lại phát triển đến mức này.Sao anh lại tỏ ý theo đuổi cô cơ chứ? Liệu anh có thật sự thích cô không? Dĩ nhiên trong ba năm đại học không thiếu người theo đuổi cô nhưng cách bày tỏ tình cảm của anh thì đúng là lần đầu tiên cô thấy....Không thể bình tĩnh hơn! Nếu nói trong lòng không có chút cảm giác gì thì rõ ràng là nói dối. Nhưng chuyện này quá đột ngột và cô chưa kịp thích ứng.

Lật mình cả đêm nhưng cơn đau bụng hành hạ khiến Gia Ngọc không tài nào ngủ nổi. Uống hai viên thuốc song chẳng thấy đỡ được là bao.

Sáng ra cô vẫn cố lên giảng đường nghe giảng, nhưng đến giữa buổi cơn đau trở nên dữ dội khiến cô phải ôm bụng nhăn nhó. Cố lết về phòng, thấy cô, bạn cùng phòng không khỏi sợ hãi:

“Sao mặt lại trắng bệch thế này?”

Gượng cười để trấn an mọi người:

“Em không sao. Chắc nằm một lát sẽ khỏi thôi ạ.”

Nhưng càng lúc cô càng thấy đau hơn, đau đến toát mồ hôi. Không chịu được nữa cô gặp người lại rồi yếu ớt:

“Anh Hường ơi. Em đau lắm. Gọi cho chị Hiền hộ em với.”

Đời người không tránh khỏi những lúc ốm đau bệnh tật. Nằm trong căn phòng hăng hắc thứ mùi đặc trưng của bệnh viện, Gia Ngọc vẫn không ngừng rên rỉ. Nắm tay cô, Hường nhíu mày rồi nói:

“Tốt nhất cô đau luôn cả miệng đi để hết kêu.”

Phụng phịu cô nói:

“Anh có bị đau đâu mà anh biết? Đau lắm ấy! Huhu.”

“Dạ. Tôi mổ cách đây bốn năm rồi ạ. Nhưng cũng không có run sợ như cô.”

Gia Hiên bước vào, nhìn Hường cười rồi chị khẽ nói:

“ Em cứ về đi, còn phải đi học mà. Có chị ở đây với nó rồi! Chỉ là viêm ruột thừa, mổ xong sẽ không sao mà. Con bé được chiều từ bé nên động tý là kêu ầm lên đấy thôi.”

“ Đấy. Em cũng từng mổ ruột thừa rồi nên em biết. Nhà giàu dầm phải gai mùng tơi chị nhỉ? Vậy chị ở lại với Ngọc. Mai chúng em sẽ vào sau ạ.”

“ Ừ. Đi đường cẩn thận nhé!”

Hường đi rồi, Gia Ngọc gượng gạo ngồi dậy nhìn chị gái mình. Nhíu mày lại trước cơn đau âm ỉ, khó khăn cô nói:

“ Em bắt buộc phải mổ hả chị?”

“ Ừm. Đây là bệnh viện của chị dâu anh Văn. Chị yêu cầu mổ thẩm mỹ rồi, sẽ không sao đâu. Cũng may đưa vào viện sớm, bác sĩ nói chỉ cần chậm một tý là đã gặp nguy hiểm rồi.”

Buổi tối khi mang thức ăn vào viện cho em, Gia Ngọc gặp Phillip ngay hành lang phòng bệnh. Thấy cô, anh cười và lên tiếng trước:

“ Hey, cô gái à. Sao em lại ở đây?”

“ Em gái em bị viêm ruột thừa. Vừa mổ sáng nay anh ạ.”

“ A ha. Anh vào cùng em được chứ? Không biết là em cũng có em gái.”

“ Dạ. Em gái con chú ruột em!”

Cánh cửa phòng bệnh mở ra. Ánh mắt Phillip ngỡ ngàng, anh vẫn chưa kịp nói thì Gia Hiên lên tiếng trước:

“ Đây là em gái em, Gia Ngọc....còn đây là giám đốc bệnh viện, anh Phillip Trần, bác sĩ điều trị chính của chị trước đây khi ở Aus.”

“ Em chào anh.”

Gia Ngọc nhón cười với Phillip. Cô đã sớm nhận ra anh ngay từ lúc họ bước vào. Phillip lấy lại bình tĩnh, anh cũng cười với cô, đưa tay chống lên cằm tỏ vẻ dăm chiêu suy nghĩ nhưng anh không nói gì. Buổi tối khi Gia Hiên tranh thủ dạo về qua nhà thì ba Gia Ngọc cũng vào viện với cô. Gương mặt ông ngày một nhiều nếp nhăn. Ngay khi nghe tin con gái phải nhập viện ông đã vội vã bỏ hợp đồng ở Quảng Ninh chạy xe về Hà Nội gấp. Không khỏi xúc động, nhìn con, ông khàn giọng:

“ Con có thấy khó chịu ở đâu không? ”

Mím chặt môi lắc đầu, một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu nhìn ông lí nhí đáp lời:

“ Con không sao. Ba không phải lo đâu ạ! Con ở đây rất tốt. Dù sao cũng đã mổ xong rồi. Một tuần sau là có thể ra viện rồi ạ.”

“ Liệu việc học ở trường có ảnh hưởng gì không? Để ba gọi điện nhờ cậu thầy giáo cho con?”

“ Dạ không. Con nhờ các chị trong phòng đi học hộ rồi ạ. Chỉ cần đến điểm danh là được. Sẽ không sao đâu! Ba chưa ăn gì phải không ạ? Ba cứ về nhà đi.....Con muốn ngủ sớm. Sáng mai ba vào với con nhé!”

Xoa đầu cô, ánh mắt ông chứa biết bao thương yêu. Nhìn theo bóng ba khuất sau cánh cửa phòng bệnh, Gia Ngọc thấy lòng mình chua xót. Đó là người thân thiết nhất của cô trên cõi đời này. Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì ông vẫn mãi mãi là ba cô.

Chiếc taxi quặt lái vào đường Nguyễn Du. Sài Gòn những ngày cuối tháng chín, trời vẫn hanh hao nắng. Mùa thu nơi đây không rõ nét như Hà Nội, song người ta vẫn bắt gặp những cánh sao nhỏ xinh nở trắng rợp trên con đường này. Hoa sữa ở Sài Gòn giống như những ký ức đẹp nhất trong một tình yêu cũ. Nó rất hiếm để bắt gặp chứ không phải phố nào cũng có, nhưng vì vậy nó cũng nồng hương hơn so với những con đường cổ kính Hà Nội vào thu.

Mùi hương hoa sữa vừa giãy đầu bắt gặp còn ngọt ngào, êm đềm thoảng chốc đã như một mảnh luyến tiếc khi nhớ về những kỷ niệm đẹp nhất của thời gian từng yêu, đè nặng lên thâm tâm, nồng nặc đến mức không thở được ... Và con người Sài Gòn cũng như những con người nặng tình nặng nghĩa, cứ mãi tìm về bóng hình ngày xưa, đi vòng quanh cuối cùng cũng chỉ tìm về những con phố hoa sữa vào thu.

Kéo tấm cửa kính xuống, Hữu Thiện hít một hơi thật sâu để tìm mùi hương xưa ấy! Đã ba năm rồi mới lại được đi giữa thu Sài Gòn. Hiếu kỳ, Sam quay sang anh khẽ nói:

“Lạ thật đấy. Em thấy hoa sữa....rất ô nhiễm. Thế mà sao nhiều người yêu nó đến lạ lùng.”

Anh cười mỉm rồi đáp lại cô:

“Anh cảm thấy rất thích mùi hương này. Có một người từng nói với anh rằng, hương hoa sữa chính là hương thơm của ký ức.”

Duy khẽ nhủ mày, gồi ở ghế trên anh quay người về sau nhìn Hữu Thiện rồi lại nhìn Sam, cao giọng hỏi:

“Thế bây giờ đưa ai về trước đây?”

“Đưa Sam về trước đi. Tổ không vội.”

Khi về đến nhà, ba má anh đã chờ sẵn trong phòng khách. Hữu Thiện cúi đầu chào hỏi rồi ngồi xuống cạnh má mình. Châm chà cho con trai rồi bà bước vào bếp chuẩn bị bữa cơm chiều. Căn phòng chỉ còn lại hai người đàn ông có gương mặt giống nhau như đúc.

Nhấp môi tách trà còn nóng, ba anh khàn giọng nhìn con trai và nói:

“Mọi chuyện ngoài đây con thích ứng được chứ?”

“Cách làm việc quan liêu khiến con hơi khó chịu. Nhưng con nghĩ mạnh ai người ấy thắng thôi ạ.”

“Phải rồi. Cờ đến tay ai thì người ấy phát. Có thể tháng sau ba sẽ ra ngoài ấy gặp gỡ một chút. Dù sao con cũng mới về nước và làm việc trong bộ chưa lâu, vẫn cần một chỗ hậu thuẫn vững chắc. Đôi khi tài năng phải đi liền với nhiều thứ khác...”

“Con hiểu.”

“Vậy thì tốt. Ba có nghe má con nói qua về chuyện hôn nhân của con. Con nghĩ sao?”

Nhủ mày, anh suy nghĩ một lúc rồi nhìn ba mình, giọng anh trầm xuống:

“Ba. Con nghĩ mình vẫn còn trẻ, hơn nữa con mới về nước chưa được bao lâu, chuyện công việc vẫn chưa đầu vào với đầu. Nhắc đến hôn nhân có vẻ hơi sớm.”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

“Má chưa nói gì với con, nhưng con biết má có ý muốn gán con và Sam. Con mong ba tìm cơ hội nói giúp. Giữa chúng con hoàn toàn chỉ là bạn bè bình thường. Chuyện hôn nhân con muốn vài năm nữa mới tính và con cũng muốn tự mình được quyết định.”

Gật đầu với con trai, ba anh im lặng uống trà thay cho lời đồng ý.

Hai ngày nghỉ cuối tuần trôi đi quá nhanh, nhanh đến mức chỉ hôm qua vẫn sống trong cái nắng, cái gió của trời Sài Gòn nhưng trong khoảnh khắc anh đã rời xa nhà mình và đứng giữa sân bay Nội Bài. Hai ngày. Đã hai ngày Gia Ngọc vẫn không hề trả lời tin nhắn của anh cũng như anh không hề nhắn thêm điều gì nữa. Có lẽ, ai cũng cần một khoảng lặng cho riêng mình, hoặc cô bé ấy đã thật sự bị anh dọa tới mức lẫn mình như một con ốc sên núp trong vỏ cứng. Để có một cái hẹn yêu, có lẽ anh cần phải từ tốn và nhẫn nại hơn chút nữa.

Bước ra khỏi xe, khu chung cư của anh đã hiện ngay trước mắt. Thật không ngờ người anh gặp trong thang máy lại là Phillip. Mỉm cười thay cho một lời chào. Phillip cũng cười lại. Trong không gian im lặng tới ngọt ngào, Phillip dành mở lời để phá tan khoảng lặng đang tồn tại:

“Cô gái của cậu khá hơn rồi chứ? Hai hôm nay tôi nghỉ cuối tuần nên không có qua viện. Cô bé dễ thương thật đấy!”

Nhìn Phillip đầy dò hỏi, Hữu Thiện nhú mồm rồi khàn giọng:

“ Cô gái của em?”

“ A ha. Cô bạn gái lần trước gặp ở First Coffee, không phải sao?”

“ Có chuyện gì với cô ấy vậy anh? Em vô Sài Gòn hai ngày. Hôm nay mới ra...”

Phillip nhún vai, cửa thang máy mở ra. Vừa đi, anh vừa nói với Hữu Thiện về bệnh tình của Gia Ngọc. Trong lòng anh không ngừng tự hỏi, phải chăng giữa hai người họ đang có chiến tranh?

7. Chương 07

Chương 7: Bánh Pudding thâm tình.

Cửa kính khoang điều khiển xe kéo xuống, trong bóng tối mờ ảo ngọn lửa khê lóe sáng. Hữu Thiện châm điều thuốc, nhưng chưa hút chỉ đặt lên môi trong giây lát rồi buông xuống, ngón tay kẹp điều thuốc đặt ngang ngoài cửa sổ xe, làn khói thuốc trắng mờ ảo cuộn cuộn lượn lơ bay vẩn vút. Thật không giống một Hữu Thiện quyết đoán của ngày thường! Muốn vào trong nhưng không hiểu sao cứ chần chừ và cuối cùng anh vẫn ở ngoài cổng chính bệnh viện. Kéo tay áo nhìn xuống chiếc đồng hồ đang chuyển giây, anh cho xe rời đi theo hướng ngược lại về nhà mình.

Hết hai ngày nghỉ, cuộc sống lại trở về đúng guồng quay của xã hội. Những con người hiện đại như vợ chồng Gia Hiền và Thái Văn không thoát khỏi cả núi công việc đè lên. Cũng may, mẹ Gia Hiền đã nghỉ hưu nên có thời gian đảo qua đảo lại viện chăm sóc cho Gia Ngọc. Bà sợ cháu buồn còn dẫn theo cả Châu Châu đến. Thực ra vết mổ không có gì đáng ngại, Gia Ngọc chỉ cần nằm một chỗ và chịu khó ăn uống tinh dưỡng thì một tuần sau có thể ra viện, đi lại bình thường. Nhìn bác đầu, cô dịu dàng lên tiếng:

“ Bác cứ về làm việc nhà đi ạ. Cháu không sao thật mà!”

“ Ừ. Bác cũng đang tính tranh thủ đảo về nhà nấu cơm. Muốn ăn cái gì để bác làm?”

“ Cháu thèm ăn cháo sen. Bác ninh cho cháu nhé!”

Cười với cô, bà gật đầu rồi cúi xuống dặn Châu Châu:

“ Con ở đây với dì Ngọc, bà ngoại về nhà nấu cháo rồi lát bà ngoại vào.”

“ Vâng ạ.”

Gia Ngọc kéo chiếc gối đặt sau lưng rồi ngồi dậy tựa vào thành giường. Cô chăm chú nhìn thẳng cháu nhỏ, nói khẽ:

“ Ăn đến đâu, bóc vỏ đến đấy nếu không quả sẽ hỏng.”

Chu môi làm nũng, thằng bé cầm quả nho đỏ vừa mới lột vỏ xong hướng về Gia Ngọc và véo von:

“ A....Dì a đi.”

“ A.”

Thằng bé dứt nho cho cô và cười khanh khách.

“ Dì Ngọc ngoan quá cơ. Cứ ngoan thế này không yêu sao được.”

“ Châu Châu. Ai dạy con nói thế hả? Hư quá.”

Cái mặt xị xuống, nũng nịu:

“ Sao dì lại bảo con hư? Ba con nói muốn để phụ nữ ngoan thì phải dùng những lời nói ngọt.”

Ánh mắt vô tội nhìn cô, ngừng một lát Châu Chấu nói tiếp:

“ Ba con còn bảo, phải nói sao giống y chan khi ba nói với mẹ. Thế là ba con làm mẫu luôn đó. “ Gia Hiên ngoan quá cơ. Cứ ngoan thế này không yêu sao được.””

“ Ôi trời ơi. Dì chết mất với ba con. Thôi, con cứ để dành những lời nói ngọt mà mang về nói với con chó OK. Dì sợ nghe xong ngọt đứt lưỡi thì chết!”

Khệ nệ bắc chân trèo lên giường bệnh của cô, bàn tay mũm mĩm của Châu Chấu vươn ra đĩa nho gần giường và tiếp tục đút cho Gia Ngọc. Trong tiếng cười chưa dứt, một âm thanh khác xen vào. Đó là tiếng gõ cửa phòng bệnh.

Ánh mắt cô không giấu được ngạc nhiên, người tới không nghĩ lại là....anh. Châu Chấu cũng tròn mắt sửng sốt trước ông chú chưa từng một lần biết đến. Thằng bé chỉ biết lễ phép khoanh tay cúi đầu:

“ Chào chú ạ.”

Hắng giọng, Gia Ngọc nhìn anh và nói khẽ:

“ Anh ngồi đi ạ.”

Đặt túi quà xuống kệ tủ đầu giường bệnh, anh dang tay hướng thằng nhỏ trầm giọng:

“ Ra đây chú bé nào.”

Có chút lạ lẫm nhưng Châu Chấu vẫn để mặc anh ôm xuống đặt lên đùi. Hữu Thiện khẽ cười:

“ Thằng bé đáng yêu quá.”

Rồi anh ngẩng đầu nhìn cô:

“ Em có còn đau không? Sao lại không cho anh biết?”

“ Em không sao. Chỉ là tiểu phẫu thôi mà....Huống hồ, mình chỉ là bạn bè bình thường có cần thiết phải nói không ạ?”

Câu nói của cô khiến sắc mặt anh biến đổi, nhưng nhanh chóng anh lấy lại vẻ điềm tĩnh ngày thường. Khoé môi hơi cong lên, giọng nói của anh có vài phần châm biếm:

“Lời anh nói hôm đó làm em thấy sợ ư? ”

Cô giật mình mím môi:

“ Đâu có.”

“ Oh. Vậy mà bạn bè bình thường cũng không trả lời tin nhắn cho nhau được sao?”

“ Em bệnh mà!”

“ Oh. Đúng là viêm ruột thừa nguy hiểm quá, ảnh hưởng tới cả khớp tay”.

Giọng điệu anh thờ ơ, chẳng biết là đang vui hay buồn nữa.

Châu Chấu lên nhìn Gia Ngọc lại ngược mắt nhìn Hữu Thiện. Bàn tay nhỏ do lúc trước ăn nho nên vẫn còn dính nước. Liếm môi, cậu chàng tỏ vẻ ngây thơ vô tội đặt bàn tay mũm mĩm lên trước ngực anh. Hít một hơi thật sâu rồi véo von:

“ Sao áo của chú có mùi thơm giống áo của ba cháu vậy?”

Nghiêng đầu nhìn thằng bé, anh khẽ nói:

“ Thật sao?”

“ Dạ. Nhưng phải chà chà thật mạnh mới làm hạt lưu hương tung ra. Như thế, áo của chú sẽ thơm suốt cả ngày ạ.”

Vừa nói thằng bé vừa chùi mạnh tay lên trước ngực anh. Gia Ngọc cố quay đi chỗ khác để nín cười. Ai ngờ thằng bé xử lý xong bàn tay dính bẩn liền quay ra cô bêu môi thật dài phát biểu:

“ Dì à. Chị Bim Bim bảo với con rằng: “ đã dốt thì không được tỏ ra nguy hiểm”. Đã là bệnh nhân thì về mặt lúc nào cũng phải ỉu rĩ này, sau đó là nói như người ta nói thằm nũa này thậm chí phải rên hừ hừ : “ tôi đau lắm, tôi đau lắm”. Haizz. Dì làm con thất vọng quá...!”

“ Châu Chấu...!”

Thấy cô trờng mắt, thằng bé xanh le mặt lại rồi núp vào lòng Hữu Thiện. Cố vươn người lên thì thằm với anh, cậu chàng lém lỉnh:

“ Cháu nói cho mình chú biết thôi nhá, dì cháu như bà la sát đó!”

Anh véo má thằng bé rồi bật cười:

“ Muốn bắt cháu về nuôi quá!”

Hữu Thiện vừa về thì Gia Hiên cũng tiến vào phòng bệnh. Vừa ôm con vào lòng, chị vừa nhìn Gia Ngọc dò hỏi:

“ Người lúc này là ai? Bạn trai?”

“ Không. Người quen thôi ạ.”

“ Vậy thì tốt, người như vậy em tốt nhất đừng lẩn quá sâu. Có vẻ như anh ta hơn em khá nhiều tuổi, và cũng không đơn giản chút nào.”

“ Chị đừng dùng ánh mắt nhìn bị cáo mà phán xét lung tung được không?”

“ Thôi đi cô. Khi tôi vùng vẫy ở đời thì cô vẫn còn chưa nhìn thấy ánh mặt trời đâu. Chị không có ý bảo bạn em không phải người tốt. Chị chỉ muốn nói rằng, nhìn mặt mà bắt hình dong. Môi mỏng bạc tình! Hơn nữa, nhìn thoáng qua thì đó là người từng trải rồi em gái ạ.”

“ Con rất thích chú ấy!”

“ Ôi, Châu Chấu của mẹ bị mua chuộc rồi sao? Chú ấy cho con ăn phải độc được gì vậy?”

Nhìn mẹ, thằng bé lắc đầu rồi suy tư thật lâu mới trả lời:

“ Vì áo chú ấy có mùi thơm giống áo của ba mẹ ạ. Hơn nữa..... con chùi tay vào đó cảm thấy rất thích. Mềm hơn cả khăn nhà mình ý mẹ.”

“ Hả? Ôi con trai tôi...!”

Liên tiếp trong một tuần Gia Ngọc nằm viện, Hữu Thiện không xuất hiện thêm lần nào nữa. Anh cũng không hề gửi tin nhắn hay gọi điện cho cô, chỉ có....hàng ngày Phillip đều mang bánh Pudding đến cho cô và nói có người gửi. Mỗi lần như vậy cô chỉ biết cúi đầu xấu hổ. Dù đã dặn Phillip đừng làm vậy nhưng dường như sự ỷ thác của đối phương quá lớn khiến lời nói của cô không có trọng lượng. Đành chờ dài, chỉ mong mau đến ngày mai. Ngày mai, cô sẽ không còn ở nơi buồn bã này nữa!

Buổi chiều, Gia Hiên mang cháo vào cho cô, nhìn em, chị nói:

“ Chú có nói gì chưa?”

“ Ba em ạ? Sáng nay ba em có qua, nhưng không có nói gì. Chuyện gì hả chị?”

“ Ừm. Đêm nay chị phải bay vào Sài Gòn công tác một tuần chắc mai không đón em được. Có một chuyện....mà chị cũng chỉ vừa mới biết. Chắc là ngày mai chú sẽ đón em về bên nhà. Hôm qua, chú đã cho người dọn hết đồ của em trong ký túc về nhà rồi!”

Gia Ngọc phần nộ, ánh mắt cô mở to thẳng thốt hỏi lại chị:

“ Là sao? Đón em về nhà ấy ạ? Sống chung với bà ta? Không- đời -nào.”

“ Đừng cứng đầu thế chứ. Đó là nhà của em. Hơn nữa...thím hai có nghiêm khắc thì cũng chỉ muốn tốt cho em. Em cứ đối đầu như vậy, người khổ tâm chỉ là ba em thôi. Ngoan, về nhà mới có điều kiện ăn uống và nghỉ ngơi được tốt hơn.”

Nhìn theo bóng chị khuất dần, Gia Ngọc cũng đứng dậy thay đồ và rời khỏi viện. Thật may vì lúc nào ví tiền cùng điện thoại cũng bên mình. Tuy cô không có nhiều tiền mang theo nhưng cũng thừa để đi taxi về ký túc.

Bước chân ra khỏi xe, trời cuối thu mang theo những cơn gió se se lạnh. Cúi chào chú tài xế, cô bước về những con đường quen thuộc đã gắn bó suốt ba năm. Tiếng đài phát thanh, tiếng bóng chuyền va đập trên sân, tiếng nói cười của những sinh viên vừa mua cơm tối...Nơi đây mới chính là nơi cho cô hơi ấm. Còn nơi được gọi là nhà từ lâu đã chẳng thuộc về một đứa bé mồ côi mẹ như cô. Đêm từng bậc cầu thang, chẳng mấy chốc cô đã dừng lại trước cửa căn phòng 221. Nhìn chiếc khoá mà nản lòng, lôi điện thoại, Gia Ngọc tìm số trưởng phòng.

“Chị à. Nhà mình đi đâu mà khoá cửa thế hả chị?”

“Ôi, Ngọc à. Bên dãy nhà A5 bị mất nước mấy ngày rồi nên chúng nó đưa thì về quê, đưa thì di cư. Chị cũng đang ở chỗ anh Ba. Chắc tối nay không có ai về đâu. Mà đồ của em hôm qua ba em đến chuyển rồi mà, sao thế? Chị tưởng em vẫn chưa ra viện?”

Như sét đánh ngang tai, cô giữ lại bình tĩnh chào Mai Hương sau đó cúp máy. Lang thang xuống dưới sân ký túc, tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống. Giờ phút này cô thật sự quá mệt mỏi và tuyệt vọng. Lẽ nào cô phải về nơi đó thật sao? Trong hương hoa sữa nồng đậm trước khoảng sân sẫm tối, có một cô gái chỉ biết ôm mặt nức nở khóc.

Phillip làm công tác chú bé liên lạc như mọi hôm mới hay tin bệnh nhân đã ra viện. Anh nhớ là lịch xuất viện của Gia Ngọc vào sáng mai mới đúng. Mang chiếc bánh Pudding về phòng, anh giải quyết được nửa già mới nhớ phải báo lại cho Hữu Thiện.

“Cô ấy ra viện rồi. Bánh của cậu thì đang nằm trong bụng tôi. Có gì, cậu gọi cho cô ấy hỏi han vậy. Nhiệm vụ của tôi xong rồi đấy!”

Xoay đều chiếc Iphone trên tay, tháo kính rồi Hữu Thiện khẽ day nhẹ hai bên thái dương. Định thần trong vài phút, cuối cùng anh cũng quyết định gọi cho cô ấy.

Tiếng chuông không ngừng vang lên, đôi mắt ngập nước chăm chú nhìn vào tên hiển thị. Điện thoại của cô hoàn toàn đã tạo sức hút với những đôi lứa xung quanh. Cô còn nghe rất rõ thằng cha nào đó thì thầm “muốn nghe bỏ xừ còn làm bộ.” Chết tiệt. Đâu phải ai cũng có người yêu để mà giận dỗi như bọn họ chứ. Cô để mặc chiếc điện thoại reo rồi thôi. Cứ ngỡ anh chỉ gọi một lần nhưng không ngờ chưa đầy ba giây sau điện thoại báo cuộc gọi kế tiếp đang chuyển đến. Nhấn phím trả lời, giọng Gia Ngọc nghẹt nước:

“Anh gọi em có chuyện gì không ạ?”

Đôi mắt khép hờ, gác hai chân lên sofa, Hữu Thiện đáp lời bằng chất giọng lạnh lùng quen thuộc:

“Em ra viện rồi sao?”

“Dạ. Nếu không có chuyện gì thì em cúp máy nhé.”

“Khoan đã. Gia Ngọc, em khóc đấy à? Em đang ở đâu?”

“Em...em không sao. Anh đừng hỏi nữa.”

Hữu Thiện nghe rất rõ tiếng ồn xung quanh và còn cả tiếng cô ấy đang khóc. Đứng dậy vợ vội ví tiền và chìa khoá xe, vừa ra khỏi nhà anh vừa giữ máy:

“Nói nhanh, em đang ở đâu?”

“Anh làm sao thế? Em đang ở ký túc. Em chẳng làm sao hết. Cảm ơn anh đã quan tâm...”

“Để nguyên máy đấy. Em có tin anh sẽ gặp trưởng ban ký túc ngay bây giờ không?”

Nghe anh quát dù chỉ là qua điện thoại nhưng cô bất giác ớn lạnh. Anh dường như không nói gì nữa nhưng cô cảm nhận rất rõ tiếng bước chân anh, tiếng ô tô đang chạy. Sự thật là chưa đến 10p sau anh đã gọi cô ra cổng ký túc. Vừa tắt máy thì ba cô gọi đến. Thấy số của ông cô càng thêm phần nộ, từ chối cuộc gọi rồi tắt nguồn luôn. Tất cả hành động của cô đều được Hữu Thiện thu vào ánh mắt.

Gia Ngọc ngồi vào trong xe, anh không nói gì và cô vẫn im lặng. Chỉ có những giọt nước mắt không tránh được mặc nhiên rơi ra. Với tay lấy hộp khăn giấy đưa cho cô, khoé môi anh khẽ cong lên mang chút ý chế cười:

“ Lớn đầu rồi mà còn khóc nhè. Chẳng đáng mặt chút nào.”

Ném hộp khăn giấy vào người anh, cô nổi khùng rồi cao giọng:

“ Ủ đây. Em chẳng đáng mặt chút nào. Anh thì biết cái gì mà nói. Anh cứ không có chỗ nào để về như em xem. Anh có phải là em đâu mà hiểu được chứ.”

Quay người mở cửa xe nhưng chưa kịp bước chân ra cô đã bị anh ôm lấy từ phía sau. Cổ giãy dụa nhưng càng làm loạn chỉ càng khiến anh ôm cô thật chặt.

“ Yên nào. Em vừa mới mổ xong, dùng lực không sợ mệt à?”

Chẳng biết qua bao lâu, cô cứ để mặc anh ôm như thế. Tự nhiên, cô muốn tham lam giữ chút hơi ấm đang có cho riêng mình. Cô như con mèo nhỏ đi lạc không tìm được đường về. Còn anh dù chỉ là một người qua đường nhưng rất rất muốn được che chở và bảo vệ cho cô, dù chỉ là một lúc. Gạt những sợi tóc rối trên gương mặt nhợt nhạt của cô, anh cẩn thận dùng khăn giấy lau những giọt nước mắt đang lấm lem trên khuôn mặt. Cổ dịu giọng, anh dỗ dành:

“ Ngoan nào. Nói thử anh nghe. Nếu em không nói thì anh làm sao mà hiểu được?”

Ngước lên nhìn anh, cô lắc đầu. Nghiêng đầu nhìn cô, anh tiếp tục lên tiếng:

“ Vậy giờ chúng ta đi đâu? Hay ở đây cả đêm nhá?”

Gia Ngọc cúi đầu, mái tóc dài xoã xuống. Cô biết đi đâu? Đến nhà bác thì chi bằng tự vác xác về nhà còn hơn. Chị Gia Hiền thì giờ đã bay rồi cũng nên. Suy nghĩ một lúc, cô khàn giọng đáp lại anh:

“ Cho em xuống nhà nghỉ gần đây nhất.”

8. Chương 08

Chương 8: Hoa Đại.

Khi người ta cố quên đi thì trí nhớ chẳng thể nào hoàn chỉnh, tựa như một bức ảnh chụp bị xé ra thành mảnh nhỏ phiêu tán vô số, tuy nhiên mỗi một mảnh cũng có thể nhắc nhở họ rất nhiều chuyện. Đã nhủ là quên nhưng mảnh ký ức tuổi thơ bị xé đi...đêm nay lại hiện về trong cô vô cùng rõ nét!

Nếu đời người có thể dùng một đồ thị để biểu hiện thì đường cong cuộc đời của đại đa số mọi người đều giống một đường gợn sóng, có thể lên cũng có thể xuống nhưng liên tục không dứt. Nhưng cuộc đời của Gia Ngọc thì sao? Phải chăng ông trời khiến cho cái máy vẽ đồ thị của cô gặp trục trặc nên đường cong của cô bị đứt gãy rồi kéo thành một đường thẳng tắp như điện tâm đồ của bệnh nhân tim đã ngừng hô hấp?

Nằm trong căn phòng ngủ ấm áp của Hữu Thiện, Gia Ngọc cố thuyết phục bản thân nhắm mắt nhưng cuối cùng cô vẫn chẳng thể nào ngủ nổi. Cô bỗng nhớ tới trò xếp domino khi còn nhỏ. Khi các quân bài mà cô tốn nhiều gian sấp xếp lần lượt đổ xuống thì cô đã không cẩn thận chạm vào, làm đảo lộn một quân bài, kết quả làm rối loạn kế hoạch cuộc đời tốt đẹp của cô. Nếu mẹ cô không mất? Phải chăng, cuộc đời của cô đổi thay chính từ lúc đó? Nếu không có ngày ấy, thì lúc này cuộc đời cô đã khác...Hoá ra, lúc ban tặng sinh mệnh cho cô, tâm tình ông trời không hề vui vẻ và càng không có thiện ý. Để rồi, tưởng như có tất cả trong tay: gia thế tốt, khuôn mặt và dáng người xinh đẹp, duyên dáng, có cha mẹ và người thân yêu thương. Không chỉ thế, cô còn hiểu học, thành tích nổi trội, thiên phú về nghệ thuật...Nhưng sau tích tắc những thứ đó cứ xa dần, cuối cùng chỉ còn lại mình cô với nỗi đau mất mát.

Buổi sáng khi Hữu Thiện thức dậy thì Gia Ngọc đã đi rồi. Xem ra cô bé thật sự muốn phân định rạch ròi khoảng cách với anh. Đêm qua, khi nghe cô nói muốn tìm nhà nghỉ, anh không nói gì đưa cô về thẳng nhà mình. Nhà nghỉ không phải là nơi mà một cô gái như Gia Ngọc nên đến! Dù không biết chuyện gì đã xảy ra đến với cô bé ấy, nhưng anh hiểu đó là chuyện hết sức đau lòng.

Gia Ngọc sau khi rời khỏi khu chung cư của Hữu Thiện, cô không về ký túc mà bắt taxi đến thẳng nhà mình. Cứ nghĩ người mở cửa là bà dì ghê không ngờ lại có một cô gái lạ đang sống ở đây. Xem ra bà ta thật biết cách hưởng thụ đi, còn muốn cả người giúp việc.

“Chị tìm ai ạ?”

Cười khẩy, Gia Ngọc liếc ngang cô ta rồi bước thẳng vào trong. Thấy con gái về, ba cô không giấu được vui mừng:

“Con đi đâu để ba tìm cả đêm mãi. Về là tốt rồi. Mau lại đây.”

Bên cạnh ông là một chàng trai, anh ta nhìn cô có ý cười thay cho lời chào hỏi. Nếu cô nhớ không nhầm thì anh ta là cháu của bà mẹ kế. Phải rồi, năm cô ra khỏi nhà thì anh ta cũng đi nước ngoài du học. Coi như đã từng quen biết.

Mẹ kế cô từ trong bếp cao giọng với ra đầy tử tế:

“Gia Ngọc về rồi đấy à?”

Weo, xem ra không khí trong nhà cô sau ba năm có sự thay đổi rõ rệt. Thật là đông vui chỉ tiếc trò “hoạ bì” này cô chơi không nổi. Ánh mắt tỏ ra sắc bén liếc nhanh từng người một rồi nhìn vào ba, dịu dàng nói:

“Ba à. Con về lấy đồ xong sẽ đi ngay.”

“Con còn định ngoan cố đến lúc nào nữa. Ở nhà với ba, với dì.”

“Ở trường dù điều kiện tốt đến mấy cũng không bằng nhà mình. Em nên về nhà để cô chú có thể quan tâm em tốt hơn.”

Nghiêng đầu nhìn người vừa nói, Gia Ngọc cười như không cười:

“Vậy cứ để ba và dì quan tâm đến anh đây là được rồi. Chẳng phải người ta vẫn bảo nuôi con chồng không bằng bông cháu họ đó sao?”

“Gia Ngọc. Con nói gì thế!”

“Ba. Con xin phép”

Nói xong cô đi thẳng hướng phòng mình. Xem ra căn phòng của cô vẫn được quét dọn và lau chùi thường xuyên. Từng thứ dù là nhỏ nhất cũng gọi lại cho cô những ký ức đau buồn. Thẩn thờ nhìn ngắm những món đồ hồi bé, cô không hay có người đã đứng ở đằng sau.

“Đã luyện tiếc thì sao phải ép bản thân mình vứt bỏ? Huống chi tất cả là của em.”

Cố kìm lòng để giấu đi những xúc động vừa có. Gia Ngọc nhét đồ vào vali rồi đứng dậy trừng mắt với anh ta. Thấy con kéo vali xuống dưới nhà, giọng ba cô trầm xuống:

“Con bắt buộc phải dùng cách này sao?”

“Xin lỗi, con là người sở hữu linh hồn tự do. Huống hồ, ở đây cả con và dì đều không thoải mái. Phải vậy không dì?”

Nhìn bà mẹ kế, Gia Ngọc nhấn mạnh từng từ đầy day dứt. Nghe cô nói vậy, bà vẫn cười hiền:

“Con nói gì lạ vậy. Đây là nhà con. Dù con không coi ta là mẹ thì ta vẫn coi con như con gái. Không thử sao biết có thoải mái hay không?”

“Dạ. Xin lỗi ba, xin lỗi dì, khả năng diễn xuất của con có hạn. Thử với con cũng là quá sức....”

“Gia Ngọc...”

“ Ba. Ba năm trước, ở nơi đây ba tát con một cái. Không phải hôm nay lịch sử lặp lại chứ ạ? Chẳng lẽ con không được sống cho chính con, không được quyết định cuộc đời của chính con hay sao?”

Nhìn con đầy nghiêm khắc, giọng ông khàn lại:

“ Nếu hôm nay con bước ra khỏi nhà thì đừng mong quay trở lại. Cũng đừng mong nhận thêm một đồng nào từ nhà họ Hoàng.”

Kéo chiếc ví trên tay, cô đặt chiếc thẻ xuống bàn một cách nhẹ nhàng:

“ Tiền ba năm qua ba gửi, con chưa hề động lấy một đồng nào. Nếu đã không được nhận tiền của nhà họ Hoàng. Vậy phiền ba nhắn luôn với bác cả và chị Hiên không phải gửi cho con nữa đâu ạ.

Ba và đi nghỉ. Con đi.”

Cô nghe rõ tiếng vỡ tan của ấm trà trên nền gỗ vang lại ngay sau lưng nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác. Ngẩng cao đầu nhìn bầu trời thu trong xanh, rất rất muốn giọt nước mắt không bao giờ phản bội đôi mắt mà rơi xuống nữa!

Thấy cô kéo đồ về ký túc, mọi người trong phòng hết sức ngạc nhiên. Vẫn là trưởng phòng lên tiếng trước:

“ Sao thế. Em ấy, có phúc mà không biết hưởng. Dù sao đó cũng là nhà em. Em có thể ở đây mãi được không?”

“ Phúc lớn quá em không nhận nổi. Chị thích thì đổi cho em, giờ không chỉ có một bà mẹ kế mà còn có thêm một ông anh hờ mới từ Mỹ về đây ạ!”

Xấn tay áo, cô sắp lại đồ. Xem ra đúng là ông trời sợ cô nhàn rồi quá nên đã tạo công ăn việc làm vào ngày chủ nhật, lại còn với một bệnh nhân vừa xuất viện chưa đầy 24 tiếng đồng hồ nữa chứ!

Sợ cô mệt, Mai Hương sang dọn cùng cô. Căn phòng 12 người chỉ trong một thoáng đã chẳng còn ai, có hai chị em ở lại. Thấy buồn, Mai Hương rủ cô đi làm tóc với chị. Được. Dù sao cũng đến lúc cần làm mới lại mình, Gia Ngọc thay đồ rồi đi theo chị.

Nhìn lại chính mình trong gương, khuôn mặt có vài phần tái nhợt, mái tóc đen dài xoã xuống. Đây là cô sao? Không khác nào hồn ma của oan nữ. Nhìn những lọn tóc của Hương đang rơi xuống, cô xót xa cho chính mái tóc của mình. Đã định cắt ngắn giống chị nhưng không hiểu sao cô hướng về phía chủ salon và khẽ nói:

“ Anh Hà à. Anh làm xoắn lọn to cho em, sau đó nhuộm thành màu vàng nhạt.”

Người đàn ông được gọi là anh Hà bước về Gia Ngọc, cầm mái tóc của cô lên rồi đánh giá:

“ Nếu làm vậy nhìn em sẽ khá là cứng đấy. Suy nghĩ kỹ chưa?”

“ Em cũng già rồi mà.”

Để có được một mái tóc đẹp thật sự không đơn giản chút nào. Gia Ngọc ngồi ngáp lên ngáp xuống, những ngón tay trượt nhanh trên màn hình Lumia tìm số lớp trưởng. Thở dài, dù sao cô cũng cần có một việc để làm thêm!

“ Lớp trưởng à. Cậu có việc gì không cho tớ làm với.”

“ Đùa à Gia Ngọc?”

“ Đùa gì. Bị mất viện trợ rồi. Đang tính kiếm việc mà khó quá.”

“ Đi hát không?”

“ Hát? Phòng trà à? Nhưng tớ ở ký túc, không về muộn được.”

“ Ok. Hiện tại có một đứa vừa nghỉ xong, tớ nghĩ công việc này hợp với bọn mình nhất. Cậu cứ suy nghĩ đi, từ 8h đến 10h, lương có thể thoả thuận.”

“ Không cần suy nghĩ nữa đâu. Ok. Bao giờ bắt đầu?”

“ Tới nay được không?”

“ Được. Cậu đi cùng tới hôm đầu đi. Năn nỉ đấy.”

“ Ok. Vậy tớ sẽ qua đón cậu.”

Ngắt máy, cô xoay đều chiếc điện thoại trên tay. Mai Hương liếc sang Gia Ngọc dò hỏi:

“ Đi hát liệu có ổn không? Hay chị nhường cho mày một lớp dạy thêm của chị, rồi kiếm thêm việc gì khác.”

“ Có gì mà không ổn. Cũng chỉ là một công việc, hưởng hồ lại đúng sở trường. Làm gia sư em ngu lắm. Bỏ đi, cứ thử đi một tối xem sao.”

Ánh nắng cuối chiều nhạt dần, Gia Ngọc theo chân Mai Hương bước vào phòng trước ánh nhìn ngạc nhiên của mọi người. Xem ra làm mới bản thân thật không uống phí chút nào. Hoàng Bình xoay đi xoay lại mặt cô rồi chẹp miệng:

“ Vợ à. Nhìn em giờ không phải sinh viên năm thứ ba mà đúng chất đàn bà. Xứng đáng là vợ anh.”

Đá vào chân Bình rồi cô trừng mắt:

“ Xí xí. Em vẫn là bé gái. Anh phải bảo rằng em-rất-quyến rũ. Nghe chưa?”

Buổi tối, lớp trưởng tới đón cô đúng như đã hẹn. Bình thường Gia Ngọc ít nói chuyện với các bạn cùng lớp trừ lớp trưởng. Họ vốn là một đôi bạn không thân nhưng lại cùng tiến. Cô biết khả năng tự lập của lớp trưởng rất cao, ngay từ năm thứ nhất cô ấy đã tự kiếm tiền nuôi bản thân mà thành tích học tập chỉ có lên chứ không xuống. Một người từng trải! Cũng phải thôi, hoàn cảnh sống buộc người ta phải thích nghi và đổi mới mình. Cũng như bản thân cô đây, từ một tiểu thư cơm bưng nước rót, giờ thì sao? Cũng chỉ là một con người bình thường, dùng giọng hát để kiếm cơm.

Không phải lần đầu đứng trên sân khấu nhưng cô vẫn có chút khấn trương và hồi hộp. Trong chiếc váy liền thân màu mận chín, mái tóc xoăn buông hờ nơi bờ vai trần, gương mặt thanh tú được cô phớt qua lớp phấn hồng chứ không hề tô đậm. Gia Ngọc hít một hơi thật sâu rồi bước về ánh đèn. Những ngón tay thon dài cầm mic và cô chậm rãi nhả nốt theo tiếng đàn.

“ Ngày ấy anh tặng em nhành hoa dại

Mình nói hoa đẹp như một đoá hồng

Chỉ có em và anh nhìn thấy

hương sắc hoa nơi ven đường

Ngày ấy ta đùa vui tình thơ dại

Ngày ấy ta mặc bao lời chê cười

Ngày ấy em chỉ yêu mình anh,

chỉ có anh thôi...”

Mọi ánh mắt trong bar đổ dồn về phía ánh sáng duy nhất trên sân khấu. Không chỉ giọng hát khiến người ta say đắm mà người hát thật sự... mê hồn. Gia Ngọc hoàn toàn nhập tâm với “ hoa dại”, giọng hát sáng rõ ngân cao trong những nốt cuối:

“Nụ hoa ấy không phải nụ hồng

Ngày không em, anh có nát tan cõi lòng

Anh ra đi thật sao, lời yêu nhớ không?

Người ta nói anh đã vội tin

Lòng em đau thương cho nhành hoa ven đường

Dù xa anh nhưng sao không thể quên anh?”

Kiểm tiền thật không dễ chút nào, chỉ hai tiếng đứng hát mà Gia Ngọc thấy cổ họng mình khô rát. Vừa bước ra khỏi bar thì cô nhận được điện thoại của Hường_221.

“ Anh Hường ạ. Em đang về rồi, sao thế anh?”

“ Cô về qua thư viện bẻ một cành hoa sữa thật to về nhà mình nhá.”

“ Sao thế. Em nhớ là anh cấm thù mùi nồng nặc ấy mà? Đổ gió à anh?”

“ Cứ làm theo lời anh dặn đi, về nhanh nhá không ký túc đóng cửa.”

“ Ok.”

Cánh cửa phòng vừa mở ra, không khí có chút lạ lẫm. Hường đón cành hoa sữa từ tay cô rồi vác thẳng hướng nhà tắm. Gia Ngọc đảo mắt nhìn mọi người dò hỏi chỉ thấy Bình chỉ tay về hướng giường đối diện của cô.

“ Sao thế?”

“ Đừng động vào nó. Ngày đầu tiên tốt chứ em?”

Gia Ngọc nháy mắt rồi cười tươi:

“ Em mà lại. Trời ạ, họ cứ nhìn em như ngôi sao, thấy ngại quá! Khéo mai có người xông lên xin chữ ký thì khổ.”

“ Tự sướng vừa thôi, lương bao nhiêu?”

Búng tay, cô trèo lên giường cầm cả chai nước tu vơi nửa mới trả lời:

“ 5 chai chị ạ. Thoải mái tiêu.”

“ Vậy thì ngon, may xem có chân gõ trống nào không tìm cho nhà mình.”

Mặc dù cười nhưng ánh mắt cô vẫn không rời chiếc giường đối diện. Không phải tò mò mà là sự quan tâm tự trong lòng, nhìn về phía Hường, cô nói:

“ Anh à. Lấy hoa sữa về để gác nhà vệ sinh à? Thật là phí phạm, suýt nữa em vi phạm giờ đóng cửa chỉ vì cành hoa của anh đấy!”

“ Mày bước vào trong mà xem. Hôm nay mới biết còn có mùi khủng hơn cả mùi hoa sữa?”

“???”

An Linh quay người ra nhìn Gia Ngọc rồi mơ màng hét lên:

“ Ngọc. Tớ nhớ cậu, tớ yêu cậu!”

“ Ha ha. Con Linh say rượu phải không anh? Ôi, đẹp mặt quá.”

Cẩn thận trèo xuống, cô bước về giường Linh và nói:

“ Tớ xin lỗi, tớ không yêu con ma men đâu.”

Cả nhà chấp tay hướng phía Ngọc và than:

“ Mày tránh xa nó ra, nó hành nhà mình từ tối đến giờ. Nó đang thất tình đấy, đừng có động vào.”

“ Thằng chó, thằng chó má nó dám bắt cá hai tay. Cậu có tin được không? Tớ còn nói chuyện với con kia, còn tâm sự với nó về thằng đó. Cậu nói xem, tớ có nhục không?”

“ Mẹ ơi. Cậu đi chết đi! Đàn ông đều là lũ chó cả....thật không thể tin được. Yêu cho lắm vào giờ thì trắng mắt ra nhá.”

Nói xong cô hướng thẳng vào nhà tắm thay đồ, rửa mặt. Vừa trở ra thì chiếc Lumia không ngừng đổ chuông. Làm dấu im lặng với cả nhà, cô nghe máy

“ Ngọc à. Em có thể cho anh gặp Linh được không?”

“ Dạ. Thật không nghĩ là anh gọi cho em. Linh ngủ rồi anh ạ.”

“ Vậy à. Em có thể cố gọi Linh hộ anh được không? Anh có việc cần nói, rất quan trọng.”

“ Em không biết giữa hai người có chuyện gì. Nhưng anh ạ, em chỉ muốn nói với anh rằng, sống trên đời đừng quên hết tình còn nghĩa. Thật không nghĩ, bạn em đã bới thùng rác để tìm ra anh mà vẫn để anh đi làm bạn người khác. Tốt nhất, anh tránh xa Linh ra, càng xa càng tốt. Thế thôi nhĩ, em nghe máy từ này đến giờ mà cũng sợ bẩn tai, nói với anh điều gì cũng chỉ là tốn nước bọt.”

Chưa kịp dờ phản ứng của người nghe, Gia Ngọc tắt máy rồi tắt nguồn luôn. Cô không biết rằng, có một người khác đã kiên nhẫn gọi cho cô chỉ tiếc nghe tiếng máy báo bận sau đó là không liên lạc được...

9. Chương 09

Chương 9: Ghi lại thanh xuân

Sự yên lặng buổi sớm đầy lạ lẫm khiến Gia Ngọc phải cố nheo mắt tỉnh dậy. Giọng cô vẫn còn chút ngái ngủ, mơ màng:

“ Mọi người...hôm nay được nghỉ à?”

“ Mưa mà. Học thực hành đều nghỉ hết! Con này nó quen với tiếng động của nhà mình buổi sáng rồi chắc giờ thấy lạ... ”

Không gian lại chìm vào câm lặng, ai cũng muốn tham lam giữ lấy hơi ấm trên chiếc giường buổi sáng, trừ cô. Nhẹ nhàng bước xuống giường, sau khi đánh răng trở ra, Gia Ngọc bước về phía An Linh lật chăn rồi cao giọng:

“ Cậu tỉnh rượu rồi nhĩ? Dậy dọn hộ đồng chè cháo của cậu trong nhà tắm đi. Vác cả cành hoa sữa to vật về mà vẫn không khử nổi mùi.”

“ Phải đấy, con Linh dậy dọn nhanh để bà còn vào đánh răng. Ghê quá.”

Chep miệng, An Linh ngóc đầu ra khỏi chăn đáp lời:

“ Giời ạ. Cả tháng mới có một ngày mưa để ngủ thêm. Không đánh răng cũng không chết. Đánh răng chẳng qua chỉ là cảm giác sạch sẽ mà thôi. Chúng mày lảm chuyện quá...Lát rồi dọn.”

Linh nói xong lại vùi đầu vào chăn làm con mèo núp mình. Gia Ngọc lắc đầu, vừa quay người thì Hương gọi cô:

“ Ngọc à. Sáng nay em có bạn gì không?”

“ Dạ không chị. Có chuyện gì vậy ạ?”

“ Đi với chị được không? Chị tính đi vẽ móng.”

“ Dạ được ạ.”

Thu chiếc ô còn vương nước mưa rồi Gia Ngọc cùng Mai Hương bước vào một cửa hàng nail trên đường Doãn Chí Thiện. Gia Ngọc hứng thú xem qua những mẫu vẽ trước mặt, Hương nhìn Ngọc cười rồi nói:

“ Không hợp với em đâu!”

Ngẩng đầu nhìn chị, cô cười:

“ Sao tự nhiên chị lại thích vẽ móng vậy?”

“ Tự nhiên thích thôi. Cảm thấy nó rất ý nghĩa, thể hiện một phần tính cách của bản thân. Với lại....tóc mới sửa nên chị muốn ton sur ton luôn.”

“ Ặc ặc. Chị định vẽ móng màu nắng cháy á?”

“ Ừ hứ. Không được sao?”

Nói rồi Hương chỉ mẫu cho người chủ quán và mỉm cười:

“ Liệu có nổi quá không hả chị?”

“ Nổi gì. Các em còn trẻ, dùng màu cam là đẹp nhất!”

Gia Ngọc nghiêng đầu nhìn chị chủ rồi lên tiếng hỏi khê:

“ Chị chỉ vẽ móng thôi ạ? Xăm hình thì sao?”

“ Em muốn xăm sao?”

“ Dạ.”

Hương nghe vậy tròn mắt ngạc nhiên quay sang Ngọc:

“ Em có ám đầu không?”

“ Không. Em không thích sơn vẽ móng tay, khi ăn cảm giác mất vệ sinh lắm mà có bền đâu. Nhưng xăm hình thì khác, nó sẽ mãi thuộc về mình! Không phải chứng minh điều gì cả, chỉ là muốn ghi lại những cảm xúc đẹp nhất của tuổi thanh xuân thôi.”

Đứng dậy bước về phía chị chủ, Gia Ngọc nói tiếp:

“ Em muốn xăm hình một cánh bướm trên vai trái.”

Gật đầu với cô, chị ta dẫn Gia Ngọc lên gác. Bước lên từng bậc thang cũ kỹ, nhìn căn phòng bên ngoài thì chẳng ra sao nhưng bên trong lại khá sạch sẽ dễ chịu. Chỉ tiếc là, người đàn ông trong căn phòng đó khiến Gia Ngọc hơi run. Giọng anh ta ồm ồm hướng về chị chủ và nói:

“ Có khách sao?”

“ Đúng vậy. Cô bé này muốn xăm một cánh bướm trên vai trái. Anh làm đi, em xuống dưới vẽ móng cho khách.”

Nói rồi chị ta đi xuống, căn phòng chỉ còn cô và người đàn ông lạ. Gia Ngọc nuốt nước bọt xuống cổ họng, ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào người đó, có chút căng thẳng và vài phần rợn người xen lẫn sợ hãi.

“ Người đẹp, cởi áo ngoài của em ra đi, áo trong nữa. Bra thì có thể giữ lại.”

Vừa nói anh ta vừa chỉ về chiếc giường được trải drap trắng ngay cạnh. Giọng cô tựa một chú chim nhỏ bị ướt mưa, yếu ớt nói:

“ Em muốn đổi người xăm cho mình là nữ được không ạ?”

Anh ta nhìn cô bật cười, một lúc mới đáp lời:

“ Anh sẽ không làm gì em đâu....có thể em đẹp nhưng xin lỗi anh không có hứng thú với phụ nữ. Phụ nữ đẹp càng không.”

Cô cảm thấy rất rõ nỗi buồn trong lời nói của anh ta, gật đầu một cách tin tưởng, cô hít một hơi thật sâu rồi sẵn sàng nằm xuống chờ đợi anh ta đâm từng mũi kim vào người mình.

Khi mũi kim bắt đầu đâm vào da thịt mềm mại của cô, Gia Ngọc không kìm được nỗi đau đã khóc nức nức, hai bàn tay bấu chặt vào thành giường và bặm chặt môi lại. Những giọt nước mắt trong suốt chảy ra....Người đàn ông không hề tỏ ra ngạc nhiên, anh ta thoáng cười rồi lại tập trung vào công việc của mình. Vừa làm, vừa nói:

“Thế có là gì? Những cô gái đến chỗ anh xăm mình đều đổ “mồ hôi” như mưa ấy. Máy điều hòa cũng đâu có nóng lắm, làm sao lại chảy “mồ hôi” nhiều như thế? Lại còn thành dòng nữa?”

“Anh có nhầm không, em đang chảy nước mắt cơ mà! Sao mà người giàu kinh nghiệm xăm mình như anh chẳng có tí đồng cảm nào, còn nói mát mẻ với người ta nữa”

“Nếu đồng cảm có thể giúp em nghiện rằng chịu đựng thì anh đồng cảm vậy. Nhưng nếu cả nghiện rằng lại rồi mà em vẫn không chịu nổi thì anh nghĩ thượng đế có đồng cảm với em cũng vô dụng ”

“Hay nhỉ, chẳng qua là bị kim đâm thôi mà, nào đâm đi, đâm đi, nếu anh không xăm cánh bướm xanh dương cho đẹp thì em sẽ hối tội thượng đế để đồng cảm với anh.”

Trải qua sự hành hạ mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng Gia Ngọc cũng cùng Mai Hương bước ra khỏi quán nail đó. Nhất thời bông bột để rồi trả một cái giá quá thảm, một trận huyết lệ tuôn trào khiến mắt cô sưng đỏ. Người đàn ông xăm mình xấu xa kia còn dặn dò kỹ, trong một, hai ngày không được tắm để tránh nước vào làm vết thương nhiễm trùng, sau khi xăm mình xong, sẽ bị tê liệt căng cứng phần vai và lưng, đó là phản ứng bình thường, một tuần sau sẽ phục hồi, trên da có một lớp da mỏng chưa bị bong hết, có cảm giác nhăn nheo, sau một tháng sẽ có độ đàn hồi và trơn láng như trước đây. Cô không biết mình đã lết về nhà bằng cách nào, nhưng cô thật sự rất mong chờ cánh bướm trên vai mình.

Buổi tối Gia Ngọc vẫn đi hát như thường. Vì sự nghiệp kiếm tiền, cô kiên quyết không bỏ cuộc mặc dù....cô đang đau ê ẩm toàn thân. Khi ca của cô kết thúc, rời khỏi Sheraton được một đoạn thì trời bất chợt đổ mưa. Chợt nhớ đến lời dặn lúc sáng, cô ù té chạy thật nhanh tới bến xe bus trước mặt. Tuyệt đối, không thể để bị ướt vai! Những dòng xe cứ lao vụt qua, ánh mắt cô mong mỏi kiếm tìm số xe bus 33 quen thuộc nhưng chỉ thêm thất vọng. Giữa trời mưa gió, ngay đến một chiếc taxi cũng thật khó tìm. Điện thoại đổ chuông, tiếng piano thánh thót.

“ Em nghe ạ.”

“ Ồ. Có thứ muốn đưa cho em.”

“ Dạ, thôi không cần đâu ạ!”

Khẽ nhíu mày, Hữu Thiện nói tiếp:

“ Em đang không ở ký túc à? Chắc một lúc nữa anh cũng mới có thể về qua đây.”

“ Vâng. Em đang đợi xe bus.”

“ Đang ở đâu anh qua đón?”

“ Dạ thôi không cần đâu. Em đợi thêm lúc nữa nếu không được sẽ bắt taxi về....Cảm ơn vì đã luôn quan tâm em!”

Giọng anh sắc lạnh không cho đối phương cơ hội từ chối, cao giọng anh nói:

“ Em đang ở đâu? Đứng để anh phải hỏi lại lần nữa.”

Câu nói của anh khiến Gia Ngọc rùng mình, cô yếu ớt đáp lại:

“ Đường Xuân Diệu ạ.”

“ Ở yên đấy đợi anh.”

Nói rồi anh cúp máy, cô cầm điện thoại trong tay thần thờ. Chẳng hiểu sao cô thấy mình bắt đầu nể sợ con người ấy! Ở anh có một sức mạnh khiến người khác không thể coi thường. Cô biết anh rất đẹp trai, tính cách ngang tàng, luôn là trung tâm chú ý và....anh gần như là độc tài. Từ cách nói chuyện tới hành động của anh không để người khác có thể phản kháng lại. Dù cô có bướng bỉnh tới đâu thì gần như trước anh cô vẫn thấy mình vô cùng nhỏ bé. Chợt nhớ tới lời đề nghị của anh hôm nào, Gia Ngọc bật cười. Thiết nghĩ, nếu là bạn gái của Hữu Thiện hẳn sẽ bị dày vò tới chết và cô thì vẫn chưa muốn kết liễu cuộc đời mình....cô vẫn khao khát để được sống, sống cho đến khi đầu bạc răng long mới thôi...

Chưa đầy mười phút sau một chiếc Audi quen thuộc chậm rãi dừng lại, cửa kính xe hạ xuống. Hữu Thiện nhìn Gia Ngọc nói gần như ra lệnh:

“ Lên xe đi.”

Xao lòng nhưng thoáng chốc cô nhìn thấy hình ảnh của một cô gái khác trong xe, lắc đầu cô đáp lời anh:

“ Thôi khỏi ạ! Anh có việc bận cứ đi đi, em đợi taxi cũng được.”

Đường như Hữu Thiện không nghe thấy, lông mày anh khê chau lại, giọng nói bắt đầu mất kiên nhẫn:

“ Em có nghe thấy anh nói không? Lên xe.”

Cổ họng cô nghẹn lại, cô chỉ còn biết nghe lời ngồi vào ghế sau. Không khí trong xe mát mẻ, dễ chịu, ghế sau chỉ có mình cô bỗng trở nên vô cùng rộng rãi. Người con gái ngồi ở ghế phụ quay lại mỉm cười với Gia Ngọc và dịu dàng cất tiếng:

“ Xin chào.”

Cô cũng vội nói “ xin chào” đầy gấp gáp.

Hữu Thiện im lặng, anh cho xe rời khỏi đường Xuân Diệu, ánh mắt anh đảo qua bóng người nhỏ bé trong gương chiếu hậu rồi lại tập trung vào tay lái. Cao Linh nghiêng đầu quay sang Hữu Thiện mở lời:

“ Hữu Thiện, tối mai đi cùng em nhé!”

Ngồi ở ghế sau nhìn lên, trong ánh đèn xe tuy không rõ lắm song Gia Ngọc vẫn thấy gương mặt trái xoan điểm lệ cùng đôi mắt đen sâu lắng của cô gái phía trước, quả là vô cùng xinh đẹp. Tuy chưa rõ mối quan hệ giữa hai người họ nhưng dựa vào trực giác của nữ giới, cô chợt thấy mình là người thừa, ghế sau tuy rộng rãi nhưng cô lại thấy như đang ngồi trên bàn chông.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn chưa ngớt, cần gạt nước mưa vẫn chuyển động nhịp nhàng. Một lúc sau cô mới nghe thấy anh điềm tĩnh đáp lời cô gái kia:

“ Thật xin lỗi em, tối mai anh có kế hoạch rồi. Để khi khác nha.”

“ Không sao, vậy mai em gặp vợ chồng cô ấy một mình cũng được. Đợi cuối tháng rồi mọi người lại cùng gặp sau vậy! ”

Gia Ngọc đưa mắt nhìn ra ngoài đường, cố tỏ ra không quan tâm đến câu chuyện của hai người họ nhưng từng câu lại được cô thu vào tai rất rõ. Phải là người thế nào mới có thể gọi trực tiếp tên của anh đầy thân thiết đến vậy? Hữu Thiện! Bỗng dưng cô cũng muốn gọi thử một lần xem gương mặt lạnh lùng đó sẽ biến đổi ra sao? Nghĩ đến đó khoé môi Gia Ngọc chợt cong lên mỉm cười.

Hữu Thiện cho xe dừng lại trước một căn biệt thự toạ lạc trên đường Lạc Long Quân. Trước khi bước xuống khỏi xe, Cao Linh quay người lại chào Gia Ngọc đầy khách sáo rồi hướng về Hữu Thiện chúc ngủ ngon. Cố đưa mắt nhìn khu biệt thự bên ngoài xe nhưng trong màn mưa trắng xoá, ánh đèn đường lại yếu ớt khiến cô chẳng nhìn rõ được gì. Cô chỉ biết, từ đây về nhà mình không xa lắm, cách chưa đầy 100 bước chân. Hoá ra cô gái kia có thể tạm coi là hàng xóm của cô. Cuộc đời đôi lúc thật buồn cười, tiếc là cô không biết và cũng không muốn biết người đó là ai bởi những gì thuộc về nơi đây mãi mãi chỉ khiến cô đau lòng mà thôi...

Cho xe chạy theo hướng ngược lại, lúc này chỉ còn lại anh và cô trong xe, không khí yên tĩnh tới mức ngưng đọng lại. Xe chạy một đoạn, cô chợt mỉm cười lên tiếng:

“ Bạn gái anh à? Trông xinh nhỉ?”

Hữu Thiện không trả lời, mặt anh sa sầm lại, những ngón tay thon dài nắm chặt lấy vô lăng. Vì ngồi ghế sau nên Gia Ngọc không thấy được biểu cảm của anh nhưng cô vẫn cảm nhận rất rõ có điều gì đó bất thường. Hai bàn tay đan vào nhau, tâm trạng cô đầy rối bời. Cố chờ đợi anh nói một câu gì đó, nhưng đáp lại sự mong mỏi của cô anh vẫn trầm mặc, thậm chí nhấn mạnh ga, thoáng chốc đã lướt nhanh qua những ngã tư đan chéo nhau. Chỉ cho đến khi xe dừng lại trước cổng ký túc cô mới nghe thấy anh mở miệng, mắt anh vẫn nhìn về phía trước, giọng trầm khàn:

“ Em vẫn sợ anh sao? ”

“ Đâu có ạ.”

“ Thế sao em trốn tránh anh?”

“ Hả? Lần trước....em biết rồi đi khi anh chưa thức giấc là không đúng. Nhưng em cảm thấy đối mặt với chuyện đó sẽ khó xử nên...Em chỉ biết cảm ơn anh. Và....xin lỗi vì đã mang đến phiền phức cho anh.”

Cười nhạt, tâm trạng anh gần như rất tệ, giọng nói có chút gay gắt:

“ Đối mặt với anh thì sao nào? Anh không thấy phiền mà ngược lại chính là em. Lẽ nào nhần một cái tin cho anh cũng làm em thấy khó chịu thế sao?”

“ Dạ không phải...”

“ Còn nữa. Ai bảo cô ấy là bạn gái của anh?”

“ ... Không phải thì không phải”

Cô chợt thấy ầm ỨC nhưng ngấm lại, có lẽ vừa rồi cô tự cho mình thông minh, tự tiện suy đoán, e là trong tiềm thức đã muốn phủi sạch mối quan hệ với anh mà thôi.

Mãi đến lúc này Hữu Thiện mới quay xuống nhìn dáng người của cô đang thu vào một góc. Nét mặt chứa đầy phiền não, khuôn mặt vui vẻ mà những lần đầu tiên anh nhìn thấy không hiểu đã mất đâu rồi, thay vào đó là tâm trạng với vô vàn nỗi niềm tâm sự. Thở dài, anh đưa ra trước mặt cô một chiếc túi:

“ Cầm lấy đi, cho em đây!”

Đôi mắt tròn mở to nhìn anh dò hỏi:

“ Gì đấy ạ?”

“ Socola, chẳng phải em thích sao? Muộn rồi, vào trong đi không cửa đóng.”

Cô nhận chiếc túi từ tay anh rồi cúi đầu cảm ơn rất nhỏ, sau đó bước ra khỏi xe. Nhìn theo bóng dáng cô khuất dần, không hiểu sao anh thấy lòng mình buồn bã. Nhanh chóng cài số, đạp chân ga, chiếc xe từ từ lăn bánh rồi đi.

10. Chương 10

Chương 10: Vĩnh Nguyên

“Từng giọt nước mắt, giờ đây em khóc, có làm được gì?

Đến cuối cùng rồi thì ta cũng chia tay nhau thật rồi

Thì thôi anh ơi, còn giây phút cuối ta hãy cố bên nhau cười vui

Nói yêu nhau lần cuối đêm nay rồi thôi!

Giờ em ao ước thời gian đêm nay kéo dài thật dài

Để em được một lần ôm lấy anh yêu thương vào lòng

Dù rằng mai đây trở về bên đây anh đâu chắc sẽ vui gì hơn?

Chỉ còn em với những cô đơn ngày tháng sẽ trôi vô vọng

Vì em luôn yêu mỗi anh, chỉ yêu mỗi anh

Dù mai đây đôi ta cách xa tình em vẫn trao về anh mãi mãi

Đời em luôn mong có anh, chỉ mong có anh

Ngày nào đó anh sẽ biết ra rằng mỗi riêng mình em thôi

yêu anh mong anh suốt kiếp

Và có lẽ em không bao giờ trách than vì em đã quá yêu anh!”

Gia Ngọc buông chiếc micro xuống, tất cả mọi người trong phòng trà mới phút trước vẫn còn thần thờ trước giọng ca ai oán bất giác tỉnh giấc, đồng loạt nhiệt liệt vỗ tay. Tiếng hát của cô đau đớn như con chim cô độc đang đâm đầu vào bụi mận gai, nhâm nhi từng ca từ não nề. Nếu lấy hai tay bịt mắt lại người ta còn nghĩ cô đang phải khóc nức nở, nước mắt phải ướt đầm cả gương mặt thanh tú đầy vẻ yếu đuối của cô. Nhưng không, cô chỉ mỉm một nụ cười và giữ lấy nó trong suốt buổi diễn.

Đặt ly cocktail trong tay lên môi, Gia Ngọc không biết từ lúc nào cô không thể dứt ra khỏi thức uống này, dư vị của chua và đắng khiến cô cảm thấy vô cùng dễ chịu, đến mức không muốn vứt bỏ. Cô đã thật sự thay đổi, trước đây một ít rượu cũng có thể làm cô cảm giác mình thật vô dụng. Thế mà bây giờ, suy cho cùng nếu không được uống rượu, cô mới cảm thấy mình thật sự vô dụng vô cùng.

“Mấy ly rồi?”

Nghiêng đầu nhìn người đàn ông vừa ngồi xuống cạnh mình cô cười khẩy rồi đáp lời:

“Một, chỉ một cho đêm nay!”

Ngừng một lát cô nói tiếp:

“Anh thật sự quá vô vị. Theo gót tôi một tuần không làm anh thấy chán sao?”

Lắc đều ly Gin trên tay, Vĩnh Nguyên nhướn mày khẽ cười rồi đáp lời:

“Anh cứ nghĩ em sẽ phải thay đổi rất nhiều, thật không ngờ em mãi mãi chỉ là một đứa trẻ cố chấp...Làm một người sở hữu linh hồn tự do vui lắm sao?”

Trùng mắt với anh ta, cô gằn lên:

“Ít nhất còn hơn phải ngày ngày nhìn mặt bà cô anh.”

Không đợi anh ta nói tiếp Gia Ngọc nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi Sheraton. Rảo bước trên vỉa hè rưng đầy xác hoa, hương hoa sữa khắc khoải ủa tới pha chút lạnh lạnh của ngọn gió đầu mùa khiến cô khẽ run lên. Tiếng bước chân tới gần, Vĩnh Nguyên nắm chặt tay Ngọc và khàn giọng:

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Xoay người lại, khoé môi cô cong lên cười như không cười:

“Buông tay!”

“Anh không buông.”

Cổ giằng tay lại nhưng không ngờ anh ta đã kéo mạnh cô vào lòng rồi xiết chặt. Giọng Vĩnh Nguyên khàn đặc, mang theo hơi thở ấm áp thoảng hương rượu nồng phả vào tai cô:

“Anh rất nhớ em! Phải làm thế nào em mới chịu tha hiệp đây?”

Dời ánh nhìn về phía trước, Hữu Thiện cho xe lao vụt đi. Vậy là đủ! Đêm qua khi nhận tin hỏi cô vì sao lại trên đường Xuân Diệu một mình anh mới biết cô tới đây làm thêm. Cổ tình nán lại giải quyết công văn để tan muộn tới đón cô chỉ không ngờ khi xe vừa dừng lại thì hình ảnh đôi tình nhân thân thiết ấy trong khoảnh khắc đập vào mắt anh. Cười nhạt, hình ảnh ấy nhanh chóng bị lùi lại phía sau...

Gia Ngọc dùng gót giầy không ngừng đá mạnh vào chân Nguyên mới thoát khỏi vòng tay anh ta. Ánh mắt loé lên tia nhìn sắc cạnh hướng về anh ta rồi nói:

“Anh bớt điên đi được không? Anh và cả bà ta. Để cho tôi yên, làm ơn!”

Vù chạy về phía chiếc taxi đang ở cách đó không xa, cô bỏ lại Vĩnh Nguyên đứng nhìn theo với ánh mắt chất chứa đau thương.

Vĩnh Nguyên không nhớ mình đã đứng chôn chân ở đó bao lâu, anh càng không thể nhớ mình đã chôn dấu hình ảnh Gia Ngọc trong lòng tự lúc nào?

Mọi ký ức về cô luôn hiện hữu trong từng giấc mơ anh, là nụ cười khi cô mới chỉ là một đứa bé con thích nuôi mèo, là những vệt nước mắt dài khi bị đi la mắng, là những bước chân chạy trốn khuất dần góc cầu thang, là tiếng đàn thánh thót vào những ngày tết mỗi khi anh theo ba mẹ đến thăm nhà họ...Năm 23 tuổi, trước khi đi Mỹ anh đã quyết định tới chào cô một lần. Nhưng đó lại là ngày cô kéo vali ra khỏi ngôi nhà tuổi thơ mãi mãi...

Ngay khi đặt chân tới Massachusetts anh đã tự nhủ với mình rằng sớm buông những thứ phải buông, để số phận đưa những cái mới mẻ đến cho mình. Nhưng có một sự thật rất đau lòng mà người ta không thể phủ nhận...Liệu trên đời này, mỗi ngày trôi qua, có biết bao nhiêu lời yêu chưa nói? Anh sẽ không mất công phải đếm, ai đó cũng vậy. Nhưng anh thật sự muốn hỏi, có ai đã bao giờ yêu mà không nói ra chưa? Chính bởi một cái hẹn yêu do mình tự sắp đặt, chính bởi một lời yêu chưa nói nên anh đã trở về. Ba năm, rất cuộc cũng nhìn thấy người mà ngày đêm mong nhớ. Bất quá khuôn mặt cô tiêu tụy, trong mắt không có một tia ấm áp. Đây không phải là Gia Ngọc mà anh muốn gặp. Ba năm qua, cô ấy đã trải qua những gì?

Vĩnh Nguyên đưa điều thuốc vào miệng rít một hơi khói trắng, mùi Marlboro Light thoảng trong gió thành hương thơm dễ chịu. Lăn tìm chiếc Iphone trong túi áo ngoài, anh gọi cho cô.

“ Xin lỗi ai đấy ạ?”

Ngả người ra sau ghế lái, giọng anh trầm lại:

“ Nghe anh nói. Đừng cự tuyệt anh, hãy để anh chăm sóc em! Anh sẽ xin chú để em đi Mỹ cùng anh. Xin em, hãy chào đón anh bước vào cuộc sống của em được không?”

Gia Ngọc vừa về tới phòng chưa được bao lâu, giọng nói ngỡ ngàng của người bên kia đầu dây khiến cô bật cười. Nụ cười chua chát.

“ Vĩnh Nguyên. Giải Oscar năm nay chắc chắn sẽ thuộc về anh. Xin lỗi, tôi-chưa-thần kinh!”

“ Gia Ngọc...”

“ Trịnh Vĩnh Nguyên. Anh còn gì nói luôn một thể đi. Tôi đồng tai lên lắng nghe đây ạ!”

“ Ngọc...”

Cả hai đều rơi vào im lặng sau tiếng gọi da diết của anh, ngừng một lát anh nói tiếp:

“ Trong suốt ba năm ở bên kia, không có lúc nào anh thôi nhớ đến em. Đã rất nhiều lần anh muốn được trở về để nói với em rằng: “ anh-thật sự- yêu- em!” nhưng anh sợ câu trả lời mình nhận được. Đúng vậy, anh sợ bị tổn thương, nhất là vì em! Em và những cô gái khác không giống nhau. Em rất quật cường, bởi vì hoàn cảnh mà em không ngừng làm tổn thương mình, cũng làm tổn thương những người xung quanh. Huống hồ....quan hệ giữa chúng ta lại vô cùng phức tạp. Nếu anh không phải là cháu ruột của cô, thì liệu có khác hay không?

Ở bên đó, sáng nào anh cũng nếm qua bánh mì Pháp, bên ngoài có một lớp vỏ cứng nhưng bên trong lại rất xốp. Anh cảm thấy chính em là loại bánh mì này, bởi vì bị thương nhiều lần, bên ngoài trái tim liền dựng một lớp vỏ bọc cứng. Đôi khi tình cảm càng nồng ấm càng né ra xa, trong lòng cảnh giác, ánh mắt, khoe miệng cũng trở nên lạnh lùng. Nhưng chỉ cần có người phá lớp vỏ bọc ấy, trái tim sẽ hoàn toàn lộ ra.

Bởi vì em, cũng bởi vì chính bản thân mình mà anh đã trở về...có lấy toàn bộ dũng khí để đứng trước em, để em làm đau anh hết lần này tới lần khác. Nhưng Gia Ngọc, làm như thế em thoải mái lắm sao? Em nói xem, anh phải làm sao đây?

Dĩ theo em từ khi mười hai tuổi đến hai mươi hai tuổi, chúng ta quen biết nhau suốt mười năm, người khác làm sao có thể hiểu được em? Họ chỉ nhìn bề ngoài của em, dịu dàng, xinh đẹp, hiểu người biết ý hoặc rụt rè lạnh lùng, cự tuyệt người khác tới gần hoặc giả hoạt, góc cạnh rõ ràng. Chỉ có anh hiểu tất cả chỉ là lớp vỏ nguy trang của em. Em yếu ớt mà quật cường, sự yếu ớt của em làm anh đau lòng, sự quật cường của em khiến anh đau đầu. Nhưng nếu em thoát ra lớp vỏ ấy, em sẽ hiểu chỉ có anh mới là người thích hợp nhất với em.....Hãy để anh mang em rời khỏi nơi này được không?”

Bàn tay cầm máy của Gia Ngọc trở nên cứng đờ, cô lặng người đi trước những gì Vĩnh Nguyên vừa nói. Đúng, cô và anh ta quen coi như tính đủ mười năm nhưng số lần nói chuyện với nhau chưa nổi mười lần

và mỗi lần chỉ là một câu chào mang tính ép buộc. Nếu không phải gặp lại anh ta ngay chính phòng khách nhà mình một tuần trước thì cô sợ cô chẳng nhớ nổi bộ dạng anh ta ra sao, mặt mũi anh ta thế nào. Cố lấy lại bình tĩnh, cô khẽ nói:

“Vĩnh Nguyên, câu chuyện anh kể sao chẳng buồn cười chút nào vậy? Tình yêu của anh khiến tôi cảm động tới mức rơi rớt nước mắt, sắp trôi luôn mất cả ký túc rồi... Nhưng biết làm sao được, tôi chẳng nhớ nổi anh là ai ngoài cương vị cháu trai của mẹ kế. Nếu anh dùng cách này để làm nhục tôi thì xin lỗi, nhục nhã do các người mang lại tôi đã có thừa. Thế thôi nhỉ?”

“Ngọc. Em cứ hành hạ mình đến bao giờ nữa? Anh sẽ đợi em cho đến khi nào em đồng ý mới thôi!”

“Ồ. Cảm ơn.”

Nói rồi cô cúp máy. Chết tiệt! Anh ta bệnh thì tự mình đi mà tìm bác sĩ cơ sao lại lôi cô vào làm gì chứ? Cả một đêm cô thật sự bị ám ảnh bởi những gì anh ta nói mãi đến gần sáng mới chìm vào giấc ngủ. Thật may mắn vì hôm sau là ngày nghỉ, cả ngày Gia Ngọc dành trọn thời gian trên chiếc giường mét hai trong ký túc. Bao nhiêu người không chỉ riêng cô! Chỉ cho đến khi mọi người cùng hô hào nhau dậy cô mới bật cười tự hỏi: “Tại sao đặt lưng xuống lại có thể ngất trọn mười mấy tiếng?”.

Buổi chiều Gia Hiền tới chỉ kịp đưa quà cho cô đã vội đi ngay. Cô biết cuối năm những người làm công ăn lương đều bù đầu vào đồng công việc, ngay đến ngày cuối tuần cũng chẳng thoải mái chút nào. Lật qua lật lại những gì chị gửi, Gia Ngọc thoáng cười. Tối nay cô không có ca diễn nhưng không hiểu sao cô vẫn muốn tới Sheraton như thường ngày. Đúng! Cô cũng cần được giải tỏa thứ tâm lý đè nặng trong lòng...

21h. Gần đúng. Cao Linh khoác tay Vương Duy đi ra từ Chimer của Sheraton hướng thẳng bar ngay gần kề. Những ngọn đèn cao áp hắt rọi những mảng đường xám đen. Những ánh xanh đỏ vàng trắng đua nhau nhấp nháy nhộn nhịp. Đêm bữa vậy quanh những con người lao đi giữa lòng đường hối hả. Chỉnh lại ngay ngắn chiếc áo sơ mi sọc xanh, tiến lại gần cửa ra vào quán bar với những chùm sáng cùng những tia đèn màu như đang bắn tóe khắp nơi, Duy ngược nhìn biểu hiệu, hiện lên dòng chữ được kết bằng đèn rực rỡ, chói mắt: “Nutz”

Nutz cuối tuần đông hơn ngày thường, âm thanh ồn ào náo nhiệt, những con người quay cuồng điên đảo, nhảy nhót, lắc lư. Không khí trong bar khiến người ta choáng ngợp, cảm giác từng tế bào trong cơ thể như sắp nổ tung.

Cao Linh nhoen cười nhấp môi ly cocktail trên tay rồi lắc nhẹ theo điệu nhạc. Vương Duy cũng quay sang cười với cô đầy âu yếm. Trước đây khi còn ở London anh và cô vẫn thường tới bar, có khi là ra nhảy cũng có khi chỉ là ngồi yên phía quầy và nhăm nháp vị ngọt của thứ rượu pha loãng. Thành phố ấy không lâu nữa họ sẽ gặp lại! Bởi muốn ở bên cô nên anh đã chọn về thẳng khách sạn sau khi chuyển bay kết thúc chứ không tới chỗ Hữu Thiện như lần trước. Hơn nữa anh biết kỳ họp quốc hội đang tới gần, cậu ấy còn phải dốc lòng chuyên tâm vào cuộc chạy đua không có thời gian quan tâm tới anh...

Chiếc taxi phanh dần rồi dừng hẳn trước bar. Một đôi cao gót đỏ tươi kiêu kì bước ra, váy hở vai màu xanh dương quyến rũ, phụ kiện lấp lánh, make-up đậm hơn thường ngày, tóc uốn lộn buông hững hờ trước ngực phải để lộ cánh bướm đậu trên vai trái. Cô ấy là Gia Ngọc!

Đưa chân bước qua cửa chính, ánh mắt những người đàn ông đang đứng không thể rời khỏi cô gái đang tiến vào trong bar. Một từ quyến rũ sao nói được hết bởi cô ấy chính là nữ hoàng của đêm nay! Âm nhạc như dừng hẳn một giây, nhiều người ngoái lại nhìn theo cô xen lẫn tiếng huýt sáo nhỏ. Tự hoài nghi chính bản thân mình, phải chăng người đẹp vì lụa, phải đẹp vì cà sa? Xem ra chiếc váy cô đang mặc giá trị thẩm mỹ không nhỏ. Nhất định ngày mai cô sẽ gọi điện thể hiện lòng biết ơn Gia Hiền sâu sắc!

Chỉ trong khoảnh khắc một người đàn ông cũng bước vào trong, ánh mắt anh ta vẫn không dời khỏi Gia Ngọc một giây phút nào hết. Chọn chỗ ngồi trong góc khuất, Vĩnh Nguyên gọi một ly Gin. Khẽ day nhẹ hai bên thái dương, nhìn điệu bộ của cô đang cắn chặt ống hút mà khoé miệng anh bắt gặp mỉm cười. Dù chuyện gì xảy đến thì cô vẫn là Gia Ngọc như ngày đầu anh biết, vẫn bất cần và trẻ con.

Đã quá quen với không khí ở đây, Gia Ngọc cười đùa vô cùng thoải mái với những anh chàng bartender vui

tính. Lần lượt những ly cocktail đủ màu sắc được đặt trước mặt cô. Thói quen vẫn thường khó bỏ, cho từng chút một vào chiếc ly rỗng rồi lắc đều. Cô nhoẻn cười uống sạch, giờ ngón tay cái về phía quầy tổ ý tán thưởng. Đưa túi xách gửi lại phía quầy rồi cô đứng dậy hoà mình vào những con người đang quay cuồng trong vũ điệu âm nhạc. Nhún nhảy rồi lắc lư và khuấy động cả cơ thể theo những thanh âm bốc lửa của đam mê khám phá và hưởng thụ. Cảm giác như phá tung những bức bối khó chịu, như trút bỏ sạch sẽ mệt mỏi, buồn phiền, theo dòng nhạc đang tràn vào tâm trí như lũ thác để xóa một mảng trí nhớ, rửa trôi những thứ đã đã từng xăm đậm hằn sâu, cho nó phai bớt màu và tan biến....

Những tiếng hú hét ầm ĩ, những tiếng vỗ tay tán thưởng. Ánh sáng như chỉ chiếu vào mình cô, những lọn tóc xoăn khẽ tung ra phía sau. Đôi mắt nhắm lại mơ màng, đưa hai tay lên cao bắt chéo, rồi khẽ uốn người theo từng vũ điệu mà cô luyện suốt ba năm học. Giờ phút này cả không gian rộng lớn đều chăm chú dõi theo từng vũ điệu đẹp đến mê hồn của cô.

Cao Linh nghiêng đầu nhìn theo Gia Ngọc rồi quay sang ghé sát tai Duy lên tiếng hỏi:

“ Hình như đó là bạn của anh Thiện. Chết chơi quá nha!”

Duy khẽ cười đáp lời:

“ Nó chắc đang đến. Không hiểu nhìn thấy một màn đặc sắc kia thì mặt nó sẽ đen cỡ nào?”

Gia Ngọc chợt giật mình bừng tỉnh khi có một bàn tay chạm vào eo cô. Mùi xạ hương bất giác khiến cô khó chịu muốn tránh xa. Một người đàn ông cuốn cô vào cánh tay anh ta.

“ Bé yêu. Làm người đẹp của anh đêm nay, anh sẽ khiến em trở thành người hạnh phúc nhất thế gian..!”

Khoé môi cô cong lên cười khẩy, bất chợt cô nhìn thấy một ánh mắt đang chăm chú dõi theo mình. Lắc đầu thật mạnh, xoa tóc mềm buông về phía trước, cô đưa mắt nhìn người đàn ông đang ở gần mình rồi nói:

“ Anh có thể ra giá bao nhiêu vậy anh trai?”

“ Weo, anh thích sự thăng thần của em! Kiểu này một đêm vui không hết được. Làm tình nhân của riêng anh thì thế nào cô bé?”

Vừa nói những ngón tay thô ráp của anh ta khẽ chạm vào khuôn mặt non mịn của cô. Nghiêng mặt tránh bàn tay của anh ta, cô vẫn đóng đưa theo điệu nhạc, giọng nói mang theo vài phần mỉa hoặc:

“ Ừm. Em cũng muốn lắm...nhưng ông chủ của em đang ở đây, biết làm sao giờ? Hay anh tới ngã giá với anh ta được không?”

Vĩnh Nguyên nhìn thấy cô và gã cà trớn đang nhìn về phía mình, khoé mắt anh nheo lại. Rồi khỏi bàn anh tiến về phía cô, bàn tay đặt lên eo Gia Ngọc rất tự nhiên và nhìn vào người đàn ông đứng cạnh họ, trong tiếng nhạc đang chuyển bài, anh cao giọng nói:

“ Cô gái này là của tôi, đi chỗ khác đi anh bạn.”

“ Phải không? Nhưng em thích làm tình nhân của anh này, anh ấy nói sẽ biến em thành người hạnh phúc nhất thế gian. Anh bảo em phải làm sao giờ?”

Những ngón tay giá lạnh kéo bàn tay Nguyên ra khỏi người mình rồi cô lách khỏi đám đông về phía quầy. Người đàn ông lạ mặt cười khẩy rồi bước theo cô. Không ngờ vị trí họ chọn lại gần kề nơi mà Vương Duy đang ngồi.

“ Người đẹp, em thích đi đâu?”

Bàn tay anh ta không chịu yên phận trượt lên đôi vai trần của cô. Với tay cầm ly rượu trên quầy cô hất mạnh vào mặt hắn và bật cười:

“ Nghe cho rõ đây. Người trong thành phố này muốn tôi làm tình nhân còn phải xếp hàng, chưa đến lượt anh đâu. Cút.”

Lấy tay lau những giọt rượu đang đọng trên gương mặt, hắn vùng tay tát cô một cái thật mạnh:

“ Con này được lắm, mày tính chơi tao sao? Mày nghĩ mày là ai? Hả? Xem ra đêm nay phải dạy cho mày một bài học rồi.”

Vĩnh Nguyên vội chạy tới dấn vào mặt hắn. Ôm bàn tay mềm của mình vào bên má phải đang sưng, cô nghiêng đầu nhìn hai con thú tàn sát lẫn nhau. Đôi chân vắt chéo, cô khẽ đung đưa theo điệu nhạc. Tất cả là sự cố tình! Cô thật sự muốn biết thành ý của những gì Trịnh Vĩnh Nguyên nói đêm qua tin được bao nhiêu. Sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua. Cùng lắm nếu anh ta không xông ra thì cô sẽ nhảy mất về phía quản lý. Nhưng cô cá là anh ta không thể không tới, bởi vì....vì sao anh ta phải ngày ngày mất công theo chân mình? Cô đâu phải kẻ ngốc mà không biết đó là sự nhờ cậy của ba mình.

Giọng cô vẫn dịu dàng, thánh thót ngân lên:

“ Ừm. Còn ai muốn bốn cô nương làm tình nhân thì tới luôn đi. Nhớ trả giá cao một chút nha...”

Hai người bảo vệ cùng lúc đi vào, theo sau họ là một người đàn ông đang đẩy cao mắt kính, gương mặt lạnh lùng. Cầm mạnh cổ tay Gia Ngọc, Hữu Thiện nhìn hai người đàn ông đang thâm tím mặt mày rồi lại quay ra nhìn cô:

“ Làm tình nhân của anh chắc cũng không tệ phải không ?”

Chưa kịp để cô phản ứng lại anh đã lôi cô ra ngoài tống vào trong xe. Chiếc Audi cứ thế vụt đi trong màn đêm đen dày đặc! Vĩnh Nguyên cố vùng mình khỏi bảo vệ nhưng khi anh chạy ra chiếc xe ấy đã mất bóng...

11. Chương 11

Chương 11: Tình nhân.

Tình cảm vốn là một vở diễn không hơn, vậy ai sẽ là người cùng cô ở lại sân khấu tới phút cuối cùng? Hữu Thiện sao? Hay chỉ còn mình cô độc thoại khi bánh xe dừng lại? Trong hơi men chuên choáng, Gia Ngọc hắng giọng rồi nói với ý cười:

“ Sao anh lại phá hự chuyện tốt của em cơ chứ? Tự nuôi bản thân, cực chẳng đã, cứ nghĩ hôm nay được đổi đời. Anh thật là...”

Hữu Thiện không nói gì, anh vẫn im lặng chạy xe. Gia Ngọc khẽ cười rồi ngả người về sau ghế và nhắm chặt mắt lại. Quạt lái về khu chung cư của mình, anh cho xe chậm dần rồi dừng lại trong tầng hầm. Giọng anh khàn đặc:

“ Em tự xuống hay để anh bế em lên?”

Thoát khỏi cơn mơ chập chờn, Gia Ngọc mở mắt nhìn ra ngoài xe.

“ Sao lại về đây? Cho em về ký túc...”

Bước ra khỏi xe, Hữu Thiện mở cửa sau rồi kéo Gia Ngọc bước vào thang máy trước ánh nhìn dò hỏi của bảo vệ. Cố vùng vẫy để thoát khỏi anh nhưng dường như không có tác dụng.

“ Thả em ra...”

Trong không gian ngột thở của thang máy đang chuyển động, anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, bàn tay xiết chặt cổ tay Gia Ngọc không để cô phản kháng. Ngay khi cánh cửa mở ra anh vội lôi cô về hướng căn hộ của mình, đẩy mạnh cô vào trong, cánh cửa sập lại. Giọng anh gần như mất kiên nhẫn:

“ Chẳng phải em cần tìm đàn ông bao nuôi sao? Không cần phải đi đâu xa, anh sẽ nuôi em. Như vậy được chưa?”

Lắc nhẹ cổ tay, khoé miệng cô cong lên cười mỉm, nửa người cô hoàn toàn yếu ớt dựa vào sofa. Nhìn anh, cô chậm rãi đáp lời:

“ Từ bạn bè bình thường tới tình nhân phải mất một chặng đường khá xa mà anh. Hoá ra anh cũng như bao người đàn ông mà em biết....cũng cần tới đàn bà làm ấm giường. Buồn nhỉ? Anh nghĩ mình có nhiều tiền mà đủ để bao em?”

“ Em nghĩ mình đáng giá lắm sao?”

Anh vẫn đứng nhàn nhả nhìn cô không chớp mắt, câu nói của anh điềm nhiên như có như không. Khoé môi anh khẽ nhếch lên rồi cười nhạt. Giọng anh mang theo vài phần châm biếm:

“ Anh nghĩ...mình chưa cần phụ nữ làm ấm giường thì em đã cô đơn tới mức phải vào bar để tìm đàn ông. Em nói thử xem, với một cô gái mà đêm hôm trước còn ân ái trong vòng tay một người đàn ông khác nhưng ngay đêm hôm sau đã chính tại địa điểm cũ mời gọi tình nhân mới mua vui. Người như vậy anh phải trả giá bao nhiêu cho xứng?”

Câu nói của anh khiến cô thấy lòng mình chua xót. Bấu chặt tay vào sofa, nụ cười trên môi cô tắt lịm. Gượng gạo đứng dậy bước về phía anh, ánh mắt cô nhìn anh không chớp. Vung bàn tay nhỏ về phía anh nhưng tiếc thay Hữu Thiện phản xạ nhanh hơn cô nghĩ. Nắm chặt bàn tay cô, họ đều nhìn nhau như muốn bóc trần tâm can của đối phương ra làm trăm mảnh.

Không biết qua bao lâu sau, anh nghiêng người ghé sát tai cô, giọng anh khàn đặc:

“ Thứ mà anh đã muốn thì người khác tốt nhất đừng nên mơ tưởng.”

Đẩy nhẹ cô xuống sofa rồi anh bước về phòng bếp. Câu nói của anh khiến Gia Ngọc sững sờ, cô nuốt nước bọt nhìn theo lưng anh. Lẽ nào, anh muốn cô sao? Lắc đầu thật mạnh mong tìm lại sự tỉnh táo cho lý trí nhưng không hiểu sao cô vẫn rơi vào vòng xoáy mơ hồ, mọi ý nghĩ trở nên đảo lộn, rối ren.

Hữu Thiện trở ra, anh đưa về phía Gia Ngọc một chiếc khăn bông bọc đá. Trời vẫn chưa sang đông nhưng giọng nói của anh luôn làm người khác thấy lòng buốt lạnh.

“ Gương mặt vốn xinh đẹp mà lại để dấu tay đàn ông hằn lên sẽ không được giá cao đâu.”

Đây là Hữu Thiện mà cô biết sao? Giật mạnh chiếc khăn trên tay anh, Gia Ngọc trừng mắt rồi ném thẳng vào người anh. Những viên đá rơi xuống nền gỗ khô khốc. Nhíu mày, anh đẩy cao gọng kính rồi cầm theo chiếc khăn đứng dậy. Cô biết anh thật sự nổi giận còn cô cũng chẳng thể vui. Trong cơn đau đầu đang dày vò, cô đứng dậy loạng choạng bước về phía cửa, nơi đây vốn dĩ không thuộc về cô nhưng thật không ngờ....chưa đi được mấy bước thì cô giẫm phải những viên đá lúc trước rơi xuống, bàn chân chẹo đi, cả người ngã nhào xuống nền nhà.

Hữu Thiện mang theo khay đá bước ra, thở dài rồi anh ngồi xuống và nâng Gia Ngọc dậy. Cô cố gắng vùng vẫy khỏi sự kìm kẹp của anh, giọng nói đầy uất ức:

“Anh buông em ra...”

Hữu Thiện vẫn ôm chặt lấy cô, anh bế cô dậy trong khi cô không ngừng la hét giãy đạp:

“Buông ra...Anh là ai mà có quyền nói em thế chứ? Lấy mối quan hệ bạn bè bình thường từng có mà anh thích nói em ra sao thì nói được à?”

“ Sao em không chịu ngoan ngoãn một chút? Em muốn tất cả hàng xóm nửa đêm sang gõ cửa xem mặt à?”

Nói lỏng tay để cô cảm thấy dễ chịu nhưng không ngờ cô nhanh chóng tụt khỏi vòng ôm của anh, khi chân vừa chạm xuống đất, cô lập tức ngã sang một bên. Cái chân đó dù không đau thấu tim gan nhưng dường như nó không còn chút sức lực gì để đỡ lấy người cô cả. Thấy cô ngã xuống, anh hốt hoảng ngồi xuống nâng chân cô lên kiểm tra. Giọng nói cũng trở nên dịu đi rất nhiều:

“ Có đau không?”

Nghiêng mặt đi chỗ khác tránh ánh mắt của anh, cô trả lời cộc lốc:

“ Không.”

Hữu Thiện ấn nhẹ xung quanh mắt cá chân, anh cảm nhận rất rõ chỗ đó đang sưng lên còn cô gái trong lòng mình đang cắn chặt môi để chứng minh sự kiên cường vốn có. Dùng tay còn lại kéo bắp chân cô đặt lên đùi mình, với chiếc khăn lạnh trên bàn, anh cẩn thận chườm lên chỗ sưng thật nhẹ nhàng. Tim Gia Ngọc chùng xuống, một cơn run rẩy xộc vào trái tim cô. Một luồng cảm giác tê dại khác thường từ lòng bàn tay anh truyền đến, lan tràn theo từng mạch máu. Đôi mắt cô rủ xuống dõi theo từng ngón tay thon dài của anh. Qua lớp kính nhưng cô có thể thấy rất rõ sự lo âu ngập trong mắt anh, đôi mày rậm không ngừng nhíu lại. Không hiểu sao cô cảm thấy hoảng hốt...

Hữu Thiện ngược mắt lên, nhìn thẳng vào ánh mắt chăm chú thất thần của cô. Gia Ngọc hoảng sợ, căng thẳng đến mức muốn vùng ra, anh lại nắm lấy mắt cá chân cô càng chặt, không cho cô cơ hội giãy dụa. Mặt cô nóng ran như lửa. Từng đợt cảm giác tê dại kỳ lạ lan tỏa trên chân khiến cô không kìm được mà run rẩy.

“Có đau không?”

Cô lắc đầu, cắn chặt môi dưới. Cảm giác này không phải là xúc động, quả thật không phải! Nhưng, vậy thì là cái gì? Một loại ỷ lại trong tâm hồn, một loại rung động mạnh trong lồng ngực, một loại nhiệt độ có thể đốt cháy máu huyết, còn cả một loại nỗi buồn không tên, rất nhiều cảm xúc nặng nề rối rắm đan xen hòa quyện... Ai có thể cho cô biết cảm giác này là gì? Rõ ràng là, anh cần bản không hề biết rằng thời điểm chân con gái bị vuốt ve còn khó chịu hơn cả đau đớn gấp trăm lần. Gia Ngọc không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cô khẽ cất giọng nói rất khẽ:

“Hữu Thiện, anh biết không? Trên da mỗi người đều có những tế bào thần kinh mẫn cảm của riêng mình. Nếu hai người sinh lý bình thường xảy ra sự động chạm, khi da tiếp xúc nhau sẽ gây kích thích đối với những tế bào thần kinh đó, khiến cơ thể sẽ xuất hiện một phản ứng sinh học đặc biệt...”

Hô hấp của cô trở nên khó khăn, cổ họng khô cứng. Cố gắng giữ bình tĩnh nhìn sâu vào mắt anh, cô nói tiếp:

“Mà phản ứng này có tên thường gọi là dục vọng. Em nghĩ là, anh có ý tốt với em nhưng...chúng ta xét cho cùng chỉ là bạn bè bình thường. Vì thế, hãy để em đi. Dù sao cũng cảm ơn anh những ngày...”

Gia Ngọc giật mình, cô chưa nói hết câu thì cả người bị Hữu Thiện ghì chặt, cổ sức ngẩng đầu lên, anh khẽ nhíu mày, chỉ thấy trong mắt anh là sự phần nộ hoà trộn cùng vô số cảm xúc khó hiểu khác. Chỉ là, anh chẳng để cô có thời gian phân tích, hơi thở hoà quyện giữa hương thảo mộc cùng mùi thuốc lá đã bao trùm lên tất cả. Cô nghiêng đầu theo trục giác nhưng vẫn chậm một nhịp, Hữu Thiện đã lường trước, tay anh khẽ khàng đón lấy đầu cô, nụ hôn chuẩn xác rơi xuống, thấp thoáng ý khiêu khích cùng sự phần uất. Cô sưng sốt, lúc này mới nghĩ đến chuyện giãy dụa, cơ thể vừa khẽ nhúc nhích, anh đã vòng tay sang, cô lại càng dùng sức hơn nữa, anh cũng chẳng chút nhẹ nhàng đỡ đỡ ra sau, lưng cô bị anh nhấn mạnh xuống sofa, đau nhói. Dưới sức ép của anh, cô gần như ngạt thở. Mãi tới một lúc rất lâu sau anh mới chịu rời khỏi cô, đôi mắt xanh như lòng đại dương tĩnh lặng nhìn cô chăm chú, giọng anh trầm đặc:

“Giờ thì chúng ta có còn là bạn bè bình thường nữa hay không?”

Câu nói của anh như gáo nước lạnh tạt mạnh vào mặt cô, Gia Ngọc phần uất dùng chân đạp mạnh anh rồi cao giọng:

“Đồ đáng chết. Buông ra...”

Hữu Thiện khẽ nhíu mày, khoé môi anh cong lên cười như không cười. Bàn tay anh gắt gao túm chặt bắp chân đang làm loạn của cô, sự tiếp xúc bất ngờ đó khiến Gia Ngọc khẽ run lên sợ hãi. Sàn gỗ phản chiếu rất rõ bóng dáng của hai người họ đang nằm đè lên nhau. Chết tiệt! Cô còn đang mặc váy, một chiếc váy vô cùng gợi cảm...Nhiệt độ trong phòng ổn định, mùi thuốc lá cùng hương chanh mát dịu hoà quyện vào nhau trong không khí, đó chính là hơi thở của Hữu Thiện cũng chính là hơi thở đơn thuần của nam giới. Do ngược sáng nên cô không nhìn thấy rõ gương mặt anh, nhưng cô có thể cảm nhận rất rõ những nguy hiểm đang rình rập quanh mình. Cô.....đang ở cùng với sói.

“Lê Minh Hữu Thiện, anh muốn làm gì hả? Buông ra....”

“Em thử nói xem?”

Hương thơm của cô đã cuốn lấy anh, ngọn lửa dục vọng đã đốt lên rất khó khăn có thể kìm xuống được. Anh biết là không nên nhưng giây phút này lý trí của anh không thể kiểm soát nổi. Đấu tranh, dồn nén, do dự nhưng cuối cùng đôi môi giá lạnh của anh đã gục xuống bờ vai trần của cô. Từng nụ hôn nóng bỏng của anh nhanh chóng thiêu đốt da thịt Gia Ngọc. Chân tay cô không còn sức để có thể cử động, cắn chặt đôi môi tím tái, từng giọt nước mắt rơi xuống. Cô biết làm gì lúc này đây? An ủi bản thân mình rằng mọi chuyện sẽ ổn, rằng con dã thú đang đè lên người cô sẽ tha cho cô sao? No way! Lẽ nào, đời là một cuộc hiếp dâm. Không chống lại nó được thì thôi đành ... tận hưởng? Giữ lại chút lý trí tỉnh táo cuối cùng, giọng cô nghệt nước:

“ Hữu Thiện. Xin anh có thể dùng biện pháp an toàn được không? Hơn nữa...sofa nhà anh thật sự biết hành hạ tấm lưng vàng ngọc của người khác.”

Câu nói của cô khiến anh khựng người lại. Ngẩng đầu nhìn đôi mắt đang phủ kín sương sa, khoé môi anh cong lên cười mỉm. Nhanh chóng anh bế cô về hướng phòng ngủ. Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, chiếc váy ôm sát thân hình kiều diễm của cô đã bị anh kéo khoá và bỏ rơi xuống dưới sàn. Nắm chặt bàn tay mềm của Gia Ngọc, giọng anh khàn lại:

“ Cởi áo cho anh...Ngoan, nghe lời anh! Nhanh lên.”

Bàn tay khê vuốt ve từng đường cong trên cơ thể mềm mại của cô, đôi bàn tay cô run run làm theo những gì anh dẫn dắt. Chính bản thân cô lúc này đã không còn ý thức nổi mình. Cơ thể cô hoàn toàn phản ứng và đón nhận sự tiếp xúc của anh. Sự vuốt ve của anh, những nụ hôn ướt át của anh khiến cô vô cùng khó chịu. Mái tóc xoăn dài nhanh chóng bị anh gạt về phía sau, hơi thở của anh mang theo hơi nóng không ngừng phả xuống khuôn mặt cô, vẫn giọng nói khàn khàn ấy mang theo chút dịu dàng và quyến rũ:

“ Đừng sợ. Anh sẽ là của em...Cho anh, được không?”

Gia Ngọc nghiêng đầu né tránh đôi mắt thăm xanh của Hữu Thiện, ánh mắt cô nhìn về phía chân trời mù mịt sau tấm rèm cửa đang khê đung đưa. Một cảm giác đau đớn xé lòng ập đến, cô chỉ biết cắn chặt răng lại để bản thân không kêu lên, hai bàn tay bấu chặt vào tấm lưng trần đang mướt mát mồ hôi của anh. Lần đầu tiên của cô tại sao lại với một người đàn ông quen chưa đầy hai tháng? Tại sao lại là cô? Tại sao?

Gia Ngọc không biết mình đã ngắt đi tự lúc nào. Cô chỉ nhớ khi tỉnh lại màn đêm bao phủ, chỉ có tiếng đồng hồ đang chuyển giây rất khê còn cô đang nằm gối đầu lên cánh tay rắn chắc của anh ta. Nhẹ nhàng nhích người nhưng cả cơ thể cô lúc này không khác nào một con vẹt sau khi bị người ta cắt tiết, chỉ tiếc lưỡi dao đi nhầm mạch máu nên sự sống vẫn tiếp diễn song cả cơ thể chẳng còn chút sức lực để bỏ chạy. Toàn thân cô đau ê ẩm. Cẩn thận trở mình về phía mép giường, cô co mình lại như con sâu nằm trong kén. Từng giọt nước mắt rơi xuống, cô đã trở thành một người đàn bà chỉ sau một đêm...Cô nhớ đến mẹ và những nỗi đau kéo dài trong suốt mười ba năm qua. Rốt cuộc kiếp trước cô đã gây ra oan nghiệt gì mà kiếp này ông trời lại hành hạ cô như vậy?

Hữu Thiện vươn tay ra kéo cô vào lòng. Những ngón tay anh lau đi những giọt nước mắt đang rơi xuống, giọng nói rất nhỏ và vô cùng dịu dàng:

“ Đừng khóc nữa. Hãy để anh chăm sóc cho em, được thuộc về em mãi mãi...”

Cô dùng sức cắn thật mạnh vào cánh tay anh, vết răng bám sâu vào da thịt chỉ cho đến khi mùi máu tanh xộc vào miệng cô mới nhả ra. Anh vẫn ôm cô như cũ không hề lên tiếng. Có chút hoảng sợ, cô vội đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt anh, giọng cô nghệt nước:

“ Này. Anh không sao đấy chứ? Đừng chết, anh mà chết ai sẽ chịu trách nhiệm với tôi?”

Gượng gạo với sự đau đớn, bàn tay anh nhẹ nhàng áp lên má cô, giọng anh vẫn tỏ ra dịu dàng như trước:

“ Ừm. Anh sẽ không chết vì anh còn phải nuôi em!”

12. Chương 12

Chương 12: Quả ân hận có mùi đắng chát.

Mặt trời trưa cuối thu như một chiếc đĩa sáng nhạt màu, lơ lửng giữa không trung, lưỡi biếng hắt ra những tia sáng yếu ớt. Trong phòng nhiệt độ xuống thấp khiến người biếng nhác, chỉ muốn cuộn mình trong chăn, chẳng buồn nhúc nhích.

Anh vẫn còn đang ngủ say sưa như một đứa trẻ. Hàng lông mày rậm rạp, cánh môi mỏng, đôi mắt thi thoảng bắn ra những tia nhìn khiến người ta phải khiếp sợ nhưng giờ đây đang nhắm nghiền. Rất ít khi cô ngắm anh kỹ như thế này hay đứng ra đây là lần đầu tiên. Dáng ngủ của người đàn ông này thật sự vô cùng xấu....anh nằm xấp chiếm hết diện tích hại cô bị co vào một góc, cánh tay rắn chắc của anh còn chắn ngang ngực cô. Ánh mắt Gia Ngọc chăm chú nhìn vào hình xăm trên lưng anh. Cổ họng cô trở nên khô khốc, cổ nuốt nước bọt xuống, ánh mắt cô không thể rời khỏi dấu ấn đối xứng trước mắt. Earth, air, fire, water! Cô biết hình xăm đó nói lên điều gì: “Một viên kim cương hoàn hảo, được sản sinh ra từ những yếu tố nguyên thủy, hoàn hảo đến mức tất cả những ai được chiêm ngưỡng nó đều phải kinh ngạc.” Khoé môi Gia Ngọc hơi cong lên, một nụ cười chỉ riêng cô cảm nhận. Nếu Hữu Thiện thật sự là viên kim cương Illuminati thì cô, không một ai khác chính là người sở hữu viên kim cương đó...Nhắc cánh tay Hữu Thiện ra khỏi người mình, cô đập anh không thương tiếc và cao giọng:

“ Lê Minh Hữu Thiện, bất kể đêm qua giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì thì từ hôm nay, anh chính thức được công nhận là đối tượng thư giãn giải sầu của em.”

Xoay người, anh đem cô ôm chặt vào lòng rồi trầm giọng:

“ Chứ không phải là đối tượng phạm tội hiếp dâm à?”

Cười khẩy, cô để mặc anh ôm, giọng cô pha chút châm biếm:

“ Trò đó thật sự không vui chút nào. Hơn nữa....còn tổn hại tới lợi ích, danh dự của cả hai bên.”

Nheo mắt, bàn tay anh bắt đầu không yên phận trên người cô, giọng anh khàn đặc mang theo nụ cười chết người:

“ Anh biết một trò vui hơn đây. Vận động buổi sớm rất tốt...”

Mím chặt môi, cô véo mạnh vào vết cắn trên tay anh rồi quán chân trườn người khỏi giường:

“Sức anh là sức trâu hử? Có thể anh chưa chết vì mệt thì em đã chết vì bị anh vắt kiệt sức...”

Hữu Thiện chống tay lên nhìn Gia Ngọc chăm chú. Đập vào mắt cô là toàn bộ cơ thể của anh, mặt cô đổ lạng còn Hữu Thiện bật cười, giọng nghe ngai ngái sau giấc ngủ:

“ Nếu em thật sự thích nhìn thì anh sẽ... ”

Trùng mắt với anh, cô ném chần chừ khuôn mặt đáng ghét của anh rồi bỏ chạy về hướng phòng tắm. Cái chân đau khiến cô khế á lên nhưng vẫn cố kiên cường trốn khỏi nụ cười đắc ý của ai đó phía sau.

Đưa tay tắt vòi hoa sen, Gia Ngọc choàng chiếc áo tắm của Hữu Thiện vào người. Mái tóc xoăn dài được cô vắn cao, hình ảnh mà suốt hai hai năm qua cô đã tự nhìn không biết bao lần trong gương nhưng không hiểu sao lúc này đã bị biến dạng. Cô đã không còn là con gái! Đúng. Cô đã trở thành một người đàn bà, một người đàn bà thật sự.

Bất giác cô nhớ tới những bộ phim kinh điển mà mình vô cùng yêu thích, khi chiếu tới cảnh nóng, dù ngại ngừng, nhưng cô phải công nhận là chúng rất đẹp và gợi nhiều cảm xúc. Lí do là bởi vì diễn viên vào vai 2 người yêu nhau. Khi họ yêu nhau, họ sẽ có cách trân trọng cơ thể nhau, họ yêu đôi môi, khoé mắt, muốn ôm lấy và giữ người mình yêu thương trong vòng tay từng giây phút mình có được. Vô tình cô đã diễn bộ phim của chính mình...Cô không oán hận anh vì đã cướp đi sự trong trắng của cô nhưng cô thật sự rất muốn biết, anh với cô có bao nhiêu phần thật lòng?

Gia Ngọc bước ra, thấy anh đang đeo tạp dề đứng trong phòng bếp, ánh nắng vàng hắt vào những tia sáng làm ấm áp lòng người. Mùi thơm lan tỏa tứ phía, không chỉ có mùi của thức ăn mà còn có sự hiện hữu đặc

biệt của một thứ hương vị khác, một thứ hương vị ngọt ngào có sức xoa dịu tâm hồn. Cô chậm rãi hít một hơi thật sâu. Người đàn ông này còn giấu đi bao nhiêu ma lực nữa đây? Ma lực của anh khiến cô không tài nào dằn nổi lòng mình!

An ủi chiếc bụng rỗng xong cô chợt nhớ tới điện thoại của mình, ngẩng đầu nhìn Hữu Thiện, cô khẽ nói:

“ Anh tới Nuzt lấy túi xách cho em, còn nữa trên đường về làm ơn mua dùm quần áo hộ em cái!”

“ Ừm. Anh nhớ rồi.”

Buông dũa, cô chậm rãi nói tiếp:

“ Em có một chuyện muốn anh nói thật.”

“ ???”

Ánh mắt anh chăm chú nhìn cô dò hỏi và chờ đợi. Gia Ngọc nhấp môi ly sữa ầm rồi đáp lại ánh mắt của anh:

“ Em từng học môn Dân Số học và được biết rằng: Khi chúng ta lớn lên, có gia đình hoặc có người yêu, chúng ta sẽ làm tình. Người ta làm nhiều thứ vì nhau, đến một lúc nào đó tự khắc người ta biết đó là lúc họ thuộc về nhau trọn vẹn xác thân, không cần phải nói, phải bày mưu hay dẫn dụ.

Nhưng liệu giữa chúng ta đem qua có phải đã đi ngược lại với khái niệm đó hay không? ”

“ Em muốn nói là anh bày mưu? Hay em muốn thú nhận là em đã dẫn dụ anh?”

“ Hữu Thiện...! Anh yêu em sao? Anh phải là người rõ hơn em về những chuyện xảy đến, anh làm ơn có thể...giải thích hộ em được không? Em rất muốn biết tình yêu và tình dục xét cho cùng có đi liền với nhau hay không?”

“Ừm. Sex làm cho tình yêu thăng hoa, mà không khéo cũng một tay nó đẩy tình yêu xuống bờ vực vỡ tan tành khi người ta phát hiện ra nó chính là cái đích đến cuối cùng của một mối quan hệ. Dục vọng ai cũng có, anh không phải là người ép mình vào vỏ bọc đạo đức, anh muốn chân thành nhận diện dục vọng của chính mình, để nó luôn nằm trong nhận thức và tầm kiểm soát. Để không phải đeo một cái mặt nạ mà khi nó rớt ra, sẽ kéo theo nhiều hệ lụy.

Chính vì thế mà khi nó đến, anh không có cách để khước từ. Và anh nhìn thấy sự nguyện ý trong đôi mắt em, trong hơi thở, nhịp tim của em.”

Đôi mắt anh bỗng nhìn vào khoảng không vô định mang theo chút đau thương, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều:

“ Anh là một người đàn ông yêu bản thân mình nhiều hơn người khác nhưng có một lần vì người khác mà anh đã đưa ra một quyết định....cho tới bây giờ anh không biết quyết định đó đúng hay sai nhưng anh hiểu rõ mình vô cùng hối hận. Từ đó anh luôn tự nhủ không được từ chối mong muốn của bản thân để rồi phạm thêm bất kỳ một sai lầm nào nữa. Cho dù sau đem qua em sẽ cảm hận anh nhưng còn hơn là anh phải cảm hận chính mình.

Em hỏi anh có yêu em không?

Gia Ngọc. Đó là câu hỏi ngớ ngẩn nhất mà anh từng biết đến. Vì yêu một người hay không, em đừng hỏi để biết được sự thật. Ngược lại em có thể quan sát đến những điều anh sẽ làm cùng em, câu trả lời sẽ rõ ràng như một đêm trăng sáng. Tình yêu không có lời nói, nói gì cũng thừa, cứ im lặng mà bên nhau có khi lâu dài hơn.”

Cảm xúc chết lặng, cô lấy lại nhịp thở bình thường rồi nói khẽ:

“ Em nghĩ giữa chúng ta cần có một thỏa thuận. Anh biết đây em đang đi học...và em không muốn mình trở thành tâm điểm của những tin đồn. Quan hệ phát sinh thì sao chứ? Cùng lắm anh hãy cứ nghĩ em là nhân tình của anh dù cách gọi đó với em chẳng dễ chịu chút nào. Khi anh cô đơn em có thể ở cạnh và ngược lại! Nhưng hy vọng, cả hai chúng ta không nên và không thể để một chữ yêu xen vào. Nếu đã không tồn tại tình yêu thì cũng sẽ tự nhiên không sản sinh ra nhu cầu chiếm hữu đáng sợ.”

Nghiêng đầu nhìn cô, anh cười mỉm hỏi lại:

“ Em chắc chứ?”

“ Em chắc. Em nghĩ là anh nên vui với thoả thuận đó mới đúng! Em sẽ không quan tâm đến việc anh có bao nhiêu phụ nữ bên cạnh, bạn gái anh là ai....em chấp nhận làm tình nhân của anh và anh không có quyền áp đặt bất kể điều gì với em.”

Ngả người ra sau ghế, trầm tư vài giây rồi anh đáp lời cô:

“ Được. Nhưng có ba chuyện anh muốn em đồng ý với anh. Thứ nhất, anh muốn em thôi việc ở Sheraton. Thứ hai, anh muốn được lo cho cuộc sống vật chất của em. Thứ ba, hãy dọn tới đây sống.

Còn nữa, thân thể em là của anh vì vậy tốt nhất em hãy tự biết chăm sóc bản thân mình cho tốt...”

“ Việc thứ nhất anh không yêu cầu thì em cũng sẽ nghĩ. Việc thứ hai được tính là quyền lợi của em đúng không? Em rất vui với sự tự nguyện của anh. Kể từ hôm nay giúp anh tiêu tiền sẽ là niềm hạnh phúc của em! Còn việc thứ ba thì không được, em đang đi học và em cần có không gian của riêng mình.

Thân thể em mãi là của em. Tâm hồn em cũng vậy. Nhưng anh yên tâm, em sẽ yêu bản thân mình và bảo đảm anh là tình nhân duy nhất của em. Anh biết là sức em có hạn mà...”

Hữu Thiện bật cười, anh gật đầu nói thêm:

“ Được rồi, em dọn bàn đi. Anh sẽ đi lấy đồ cho em!”

Buổi chiều khi vừa bước chân về tới ký túc xá thì người cô không muốn gặp nhất đang điềm nhiên uống nước trong phòng cô. Vĩnh Nguyên thấy Gia Ngọc vội đứng lên, ánh mắt không giấu được quan tâm:

“ Em đã đi đâu từ đêm qua tới giờ? Thằng đó là...”

“ Anh à. Có chuyện gì ra ngoài rồi nói. Em không muốn anh làm ô nhiễm phòng em.”

Gật đầu chào mọi người vô cùng lịch sự, anh theo chân cô xuống xe. Không khí trở nên ngọt ngào, gương mặt anh ta có vài vết tím bầm, đôi mắt đục ngầu hẳn lên những tơ máu đỏ. Giọng anh khàn lại:

“ Em có thể trả lời anh được rồi chứ? Thằng đó là ai? Em đã ở cùng nó cả đêm hôm qua và giờ mới về?”

“ Anh thật sự muốn biết?”

Quay sang nhìn cô, nắm chặt cổ tay Gia Ngọc, giọng Vĩnh Nguyên gần như mất kiên nhẫn.

“Nói anh nghe...!”

Có trời mới biết anh đã lo lắng tới mức nào. Anh không biết tìm cô ở đâu, mọi khoảng trời trở nên sụp đổ. Ngay khi trời vừa sáng anh đã vội vã tới cổng ký túc chờ cô xuất hiện nhưng điện thoại báo máy đã tắt. Khó khăn lắm mới tìm được phòng cô thì hay tin cả đêm cô không về. Cuối cùng ông trời không phụ lòng người có tâm. Cuối cùng cô đã xuất hiện không uống công anh chờ đợi.

Gia Ngọc cười khẩy, cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của Vĩnh Nguyên rồi kéo ra. Vuốt ve cổ tay mình, cô nhìn anh và đáp lời:

“ Thưa với anh rằng, cái thằng mà anh nhắc đến cũng là cái thằng mà tôi đã ở cùng cả đêm qua, thằng đó chính là.....người sẽ lo cho tôi từ A đến Z.”

Xiết mạnh tay cô một lần nữa, giọng nói anh hoàn toàn mất đi bình tĩnh:

“ Nó ở đâu? Nói. Anh sẽ giết nó!”

“ Làm ơn đi, anh đừng tự mình uống thuốc độc rồi lại mong người khác chết như vậy. Vĩnh Nguyên, diễn xuất của anh sao càng ngày càng xuống dốc vậy? Anh nghĩ mình là ai mà có thể xen vào chuyện của tôi? Làm ơn, bớt điên hộ cái.”

“ Đúng. Kể từ ngày gặp lại em anh đã điên đấy. Anh điên nên mới đi theo chân em, mới quan tâm em sẽ bị tổn thương, mới lo lắng em sẽ bị những đứa cặn bã làm hại. Anh điên nên mới thâm yêu em suốt mười năm trời...Anh điên đấy. Thì sao nào?”

Tiếng piano chợt vang lên xen vào không khí đang ngột ngạt trong xe. Gia Ngọc rút điện thoại lên, cô khẽ nhúm mày nhìn về phía Vĩnh Nguyên rồi lại nhìn vào chiếc Lumia đang kêu trên tay. Giọng Gia Hiền dịu dàng bên tai:

“Em đang ở đâu thế? Sao chị gọi cả ngày nay không được? Vĩnh Nguyên tìm em khắp nơi, còn hỏi cả số phòng ký túc của em. Hai đứa có chuyện gì vậy?”

“Chị. Em hay anh ta mới là em của chị vậy?”

Nhìn sang Vĩnh Nguyên, cô nói tiếp:

“Sao, anh có muốn nói chuyện với chị gái tôi không? Hay để tôi nói hộ là anh đang lên cơn điên và tới đây cắn người bừa bãi?”

“Gia Ngọc! Hai đứa làm sao thế?”

“Chị. Chị đi mà hỏi anh ta. Em cúp máy đây.”

Trước ánh mắt tuyệt vọng của anh, cô đẩy mạnh cửa xe rồi bước vào trong ký túc. Có những người mà sự xuất hiện của họ luôn mang đến cho người khác những nỗi đau. Những nỗi đau ấy có thể ngắn hoặc dài, có thể chỉ diễn ra một lần hoặc nhiều lần. Dù sao đi nữa, chúng ta cũng phải ép não mình không cho phép bản thân được nhớ lại làm gì, bởi nỗi đau vốn chỉ làm bồi thêm một vết sẹo lên tâm hồn mà thôi.

Xét cho cùng là anh đã làm cô đau hay là cô đã khắc vào tim anh những vết thương hằn sâu không bao giờ lành lại? Cuối cùng Vĩnh Nguyên cũng hiểu ra rằng: nếu tình yêu không đem hoa viên mãn, thì loại quả nó nở ra sẽ là quả ân hận có mùi đắng chát. Liệu có gì buồn hơn nhìn thấy người mình từng thương yêu, mà trong lòng cô ấy không có lấy một chút cảm giác với mình?

13. Chương 13

Chương 13: Lăn nữa lại yêu.

Mùa đông đến rất nhanh trên khắp những con đường nhiều cây của ký túc xá Sư Phạm, cây hoa sữa trước khu nhà A5 bỗng trở nên xác xơ lạ thường, làm nhiều lần đi ngang qua, cô không muốn bước tiếp. Cô thích nhất ngồi dưới và ngắm cánh hoa tàn. Khi mặt trời di động, cánh hoa sẽ dần trôi theo, khi ngọn gió đi qua, cánh hoa sẽ lung linh bay xuống. Cánh hoa có khi nằm chồng lên nhau, có khi tách ra xa...Nhưng trong hoàn cảnh nào thì hương thơm vẫn vẫn vút lấy những bông hoa bé xíu hình sao đó. Trong không gian im ắng tự tạo một bàn tay xanh gầy đưa ra trước mặt cô hộp menino vẫn còn ướt lạnh, không cần ngần đầu nhìn lên thì cô vẫn biết đó là ai...

Cứ thử nghĩ mà xem, khi bạn sống chung với một người tới tận ba năm tự khắc mọi cố hữu về người đó bỗng chốc trở thành thân thuộc. Từ cử chỉ, dáng người, giọng nói và nhất là khi đôi bàn tay trước mặt cô....đó là bàn tay đã kéo cô dậy mỗi lần vấp ngã. Những ngón tay gầy tới mức xót xa.

“Sao thế? Lẽ ra thi xong thì phải thoải mái đằng này chị thấy mày dạo gần đây chẳng ổn tí nào.”

“Em làm sao hả chị?”

“Ừm. Nhìn xem con Linh nó thất tình đau đến thế nhưng cũng không tới mức mất hồn giống cô. Cả ngày cô chẳng nói chẳng rằng với ai trong phòng, rằm cũng ư mười tư cũng gật.”

Gia Ngọc cạy nắp hộp kem trong tay, đưa từng thìa kem ngọt lịm vào miệng cô vẫn im lặng lắng nghe Mai Hương nói. Phải rất lâu sau cô mới quay sang nhìn chị rồi cất tiếng:

“Chị à. Yêu là gì hả chị?”

“Này. Không phải lão thầy giáo chết dẫm kia làm mày thành ra thế này chứ?”

“ Không. Chị trả lời em đi, dù sao chị cũng có nhiều năm lẫn lộn trong tình trường nhất phòng mình mà.”

Cười khẩy, Hương giơ bàn tay đeo nhẫn về phía Ngọc, ánh mắt chất chứa cả biển hồ nước mắt:

“Yêu một người... là điều khó định nghĩa lắm. Là khi năm tháng dài trôi đi, không biết bao lần chị gần lòng bảo từ bỏ. Là khi năm tháng dài trôi đi, chị nghe tim mình vỡ nát như một thói quen.”

Nắm lấy bàn tay chị, Gia Ngọc vờ chiếc nhẫn mỏng trên ngón tay áp út của Hương.

“ Em đã từng rất ngưỡng mộ chị vì dù hoàn cảnh nào chị vẫn luôn điềm tĩnh đối mặt và chấp nhận. Nhưng mỗi khi chạm phải chiếc nhẫn này thì em hiểu chị cũng chỉ là một người cố chấp. Có thể chị không để ý tới sự tồn tại của nó nhưng chính bản thân nó lại là vật cản khiến người đàn ông xứng đáng e ngại không dám tới gần chị. Tháo nó ra thôi để bản thân có thể hạnh phúc. Chị định sống với quá khứ tới bao giờ?”

“Khi em thật sự yêu một người thì dù cho mất nhau ngày sau, những điều em yêu quý em sẽ vẫn mãi yêu quý. Tình yêu vốn mù quáng như nó vốn dĩ... nên chị chỉ biết nhắm mắt, không thể để ý tới xung quanh. Có thể chị và anh ấy đã chia tay rất rất lâu rồi nhưng giả sử vào lúc này khi anh ấy ở đây, chị không chắc trái tim mình đã thôi loạn nhịp. Đau cũng đã đau nên yêu được cứ yêu, thương được cứ thương, nhớ được cứ nhớ, có bao lâu mà qua nhau hờ hững?”

“ Vậy vì sao chị và anh ấy lại chia tay?”

“Với chị khi chia tay lý do hết yêu là lý do thuyết phục nhất, mạnh mẽ nhất và phù phàng nhất còn tất thấy những nguyên do khác đều xuất phát từ sự ích kỷ của bản thân mà ra. Chị đã từng đi cả trăm cây số chỉ để hỏi anh ấy vì sao? Để cuối cùng lại là tự chị trả lời cho chính mình. Trong tình yêu, con gái thường đòi chia tay không biết bao lần nhưng xét cho cùng chỉ là giận hờn vô cớ chứ có được bao phần quyết tâm? Còn đàn ông, khi họ đã nói chia tay có nghĩa là họ đã sẵn sàng để đẩy người con gái mà họ từng nâng niu trân trọng về một con đường khác, con đường mà đến cuối đời họ mãi mãi quay lưng!”

“ Liệu có khác đi chút gì không nếu anh ấy biết chị vẫn yêu anh ấy nhiều như ngày hai người chưa hề xa cách?”

“ Không. Bởi vì, đôi lúc, người đàn ông mà chúng ta tưởng chừng không thể nào sống thiếu được trong cuộc đời của mình lại rất sẵn sàng để có thể sống không có chúng ta trong cuộc đời của họ.”

Mai Hương tự mỉm cười cay đắng cho suy nghĩ của mình rồi tiếp tục đặt ánh nhìn vào những vệt nắng cuối chiều yếu ớt. Gia Ngọc chỉ biết nuốt xuống từng thìa kem lạnh, cô bỗng nghĩ về bản thân mình, về mối tình đơn phương đã từng ít nhiều mang lại cho cô những cảm xúc chân thực trong suốt ba năm. Nhưng bóng dáng người đàn ông đó quá mờ nhạt, mờ nhạt tới mức trong ba tháng cô đã không còn nhớ nổi khuôn mặt của anh ta.

Xiết chặt những ngón tay của Gia Ngọc, Hương khẽ nói:

“ Muộn rồi, chúng ta về thôi. Tối chị còn phải đi dạy!”

Ngỡ ngàng trước sự thay đổi của thời tiết Hà Nội, cơ thể Hữu Thiện vẫn chưa kịp thích ứng. Bước chân ra khỏi Sứ_Nguyễn Du, tiết trời đột ngột trở lạnh, những cơn gió mùa đông bắc không ngừng thổi tới khiến anh rùng mình. Hương hoa sữa ùa vào trong làn gió quẩn lấy anh không rời. Hít một hơi thật sâu, anh bước vào trong xe, luồng khí sưởi nhanh chóng mang tới cảm giác ấm áp khiến anh muốn ngủ. Tối nay anh uống cũng không nhiều, nhưng lúc này chẳng rõ sao thấy hơi nóng ran, tựa như vô vàn hơi men từ trong lồng ngực xộc lên, không chút thoải mái, hai bên huyết thái dương cũng đang mơ hồ thấy đau đau. Hữu Thiện kéo bỏ chiếc cà vạt, dường như vẫn cảm thấy chưa đủ, vừa lái xe vừa cởi hai cúc cổ trên áo sơ mi.

Xe chạy qua Xuân Thủy, chỉ cần rẽ phải là anh có thể thấy cô nhưng anh vẫn đi thẳng về hướng nhà mình. Gần một tháng nay anh và cô đã không gặp mặt, không phải anh không nhớ cô mà bởi công việc quá bận khiến anh không còn tâm trí dành cho bất kỳ chuyện nào khác. Đôi khi nhớ thương chỉ biết gói ghém cất vào một chỗ rồi tự mình thổ dài!

Tắm xong trở ra đồng hồ đã báo hơn mười giờ đêm. Chẳng buồn lau khô tóc, anh đã ngã mình xuống giường rồi thiếp đi. Điện thoại rung liên tục ngoài phòng khách nhưng anh càng không hay...

Gia Ngọc không hiểu sao thấy lòng trống trải vô cùng. Không phải ngày cuối tuần, mọi người trong phòng đều đông đủ. Người thì tụ vào chơi bài, người sơn móng tay, người cày game, chỉ có riêng cô xoay đều điện thoại trên tay. Bắt đầu từ ngày mai lịch học của trường sẽ dừng lại, khoảng thời gian này trường Sư Phạm luôn có một tuần dành riêng cho nghiệp vụ chào đón 20/11, toàn bộ sinh viên đều nhàn rỗi hay nói cách khác thời kỳ ăn chơi nhảy múa bắt đầu. Cứ ngỡ sẽ vui và hứng khởi nhưng không hiểu sao tâm trạng cô như người đang đứng trước vực thẳm. Đã mấy tuần rồi cô vẫn thường như vậy...ngắn ngủi ôm điện thoại chờ tiếng chuông báo. Song người chờ không tới, người tới không chờ! Cô nhớ lần gặp gần đây nhất quan hệ của cô và Hữu Thiện vẫn bình thường, kỳ họp quốc hội cũng đã kết thúc hơn một tuần nay vậy nhưng anh thì hoàn toàn bốc hơi khỏi cuộc sống của cô. Công việc của người làm trong nhà nước chẳng phải sáng tới đọc báo, uống nước chè, hết giờ thì xách cặp về đó sao? Nhưng anh thì ngược lại. Lẽ nào anh bận tới mức không gọi nổi cho cô một cuộc điện thoại? Trong khi đó ngày nào Vĩnh Nguyên cũng hành cô, mình anh ta chưa đủ còn kéo cả chị Gia Hiên vào cuộc...

Nhiều lúc cô đã nghĩ, chuyện cô và Hữu Thiện bên nhau dường như do anh nắm trong tay. Có đôi khi cô không hiểu nổi bản thân, sao lại để mình lạc tới bước này... Nhưng cô cảm thấy mọi chuyện đều xảy ra một cách rất tự nhiên. Cô tự biết, mình không phải là cô bé ngây thơ mới bước ra trường đời nữa, cũng đã từng chứng kiến không ít những cuộc tình rồi, trong đó có biết bao nhiêu cái vội đến rồi lại cũng vội đi. Xã hội hiện đại thời nay, hợp thì tụ, mà không hợp thì tan, chẳng cần phải chấp nhất làm gì. Vẫn nghĩ sẽ chẳng bao giờ chạy theo cái mốt ấy, nhưng giờ đây, cô đã lao mình vào guồng xoay của bánh xe đương thời lúc nào không hay...

Lật chăn, Gia Ngọc ngồi dậy. Như có ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, cô vội thu dọn giường rồi gấp tạm hai bộ quần áo bỏ vào trong túi xách. Hành động của cô khiến mọi người đều hướng ánh nhìn chú ý.

“Sao thế? Ký túc sắp đóng cửa rồi còn đi đâu?”

“Mai em sẽ về! Có gì em sẽ điện cho nhà mình sau.”

Buộc dây giày rồi cô kéo cao cổ áo bước ra khỏi phòng trước ánh nhìn đầy lo lắng của mọi người. Cô chỉ muốn được nhìn thấy anh luôn và ngay dù có thể trong căn nhà ấy có hơi ấm của một người con gái khác, hoặc có thể anh đã đi công tác không ở nhà...Dù muôn triệu giả thiết được đặt ra cũng không làm Gia Ngọc chùn bước.

Đoạn đường thư viện từ ký túc vòng ra cổng trường vắng lặng, cô rợn người tới nỗi hai cánh tay đều nổi da gà. Xiết chặt quai đeo của túi xách, cô sai bước về hướng đoạn đường đang tập nập phía ngoài.

Khó khăn lắm cô mới bắt được một chiếc taxi vừa trả khách, ngồi trong xe Gia Ngọc rút điện thoại ra xem nhưng chẳng có cuộc gọi nhớ nào cũng như không hề có tin nhắn nào chưa đọc. Taxi dừng ngay cửa khu chung cư trong màn đêm, Gia Ngọc kéo mũ áo lông chùm kín đầu, chạy vội vào trong thang máy. Hành lang khu nhà anh ở yên ắng tới mức quỷ dị. Đứng trước căn hộ quen thuộc, cô đưa tay ấn chuông liên tục trong năm phút nhưng cánh cửa vẫn đóng.

Hữu Thiện vừa chớp mắt chưa lâu, anh cảm nhận rất rõ có tiếng chuông kêu. Chẳng lẽ là hàng xóm ghé thăm vào lúc này? Người biết căn hộ của anh không nhiều. Trừ cô ấy và Vương Duy mà Duy thì giờ này đang ở Sài Gòn mới phải, còn Gia Ngọc? Lắc đầu rồi anh lại co mình trong tấm chăn mỏng. Anh vẫn nhớ không biết bao lần năn nỉ cô ấy ở lại với anh nhưng thái độ của cô luôn kiên quyết. Cô bé thà trèo cổng ký túc chứ nhất định không chịu ở lại với anh cho tới sáng hôm sau. Anh chỉ biết chấp nhận mà không thể nổi giận với cô vì xét cho cùng giữa họ chỉ là mối quan hệ tình nhân không ràng buộc...Cô nghĩ vậy còn anh chẳng quan tâm, chỉ cần được ở bên, che chở cho cô với anh đã là hạnh phúc.

Gia Ngọc ngồi sụp xuống trước cửa nhà anh. Cô không thể trở về nữa và sự thực chẳng biết đi đâu. Hoá ra cái giá của nỗi nhớ chính là thế này! Cười khẩy, đôi mắt nhắm chặt để không khiến bản thân mình rơi nước mắt. Nhưng ngay khi vừa mở mắt, một đôi giày đen đã ở trước mặt cô. Phillip chuẩn bị phải tới viện cho ca trực đêm. Vừa mở cửa anh đã thấy cô bé xinh đẹp đang gục trước thềm cửa căn hộ đối diện. Nhìn cô đầy dò hỏi, anh khẽ nói:

“Sao em lại ở đây?”

Gia Ngọc vội đứng dậy cúi đầu chào, mái tóc quăn xoã xuống che đi một nửa khuôn mặt đang hồng lựng. Giọng nói của cô có chút khàn pha lẫn sự nghẹn ngào của cảm xúc đang chất đầy trong lồng ngực

“ Em cần gặp anh Thiện có chút việc nhưng anh ấy không ở nhà.”

“ Ồ. Sao em không gọi di động cho cậu ấy? Có khi cậu ấy đang tắm cũng nên. Lúc trước đi ăn về anh có thấy xe cậu ấy rẽ vào hầm.”

Đưa tay lên xem giờ, Phillip nói tiếp:

“ Mới hơn một tiếng, chắc cậu ấy ở trong nhà đó thôi. Ấn chuông nữa thử xem.”

Nói rồi anh nháy mắt và tạm biệt cô. Gia Ngọc nhìn theo bóng Phillip khuất dần trong thang máy, đưa mắt nhìn về phía cánh cửa đang đóng, cô đưa tay ấn chuông liên tục với hy vọng mong manh.

Hữu Thiện nhíu mày, cổ họng anh đang khô rát và có chút sưng tấy. Tiếng chuông vẫn đang không ngừng kêu khiến anh trở mình ngồi dậy.

Cánh cửa vừa mở cô đã vội lách người vào ôm chầm lấy anh, đôi bàn tay không ngừng dấn vào ngực anh trách than:

“ Anh làm cái gì thế hả? Anh có biết em chờ ở đây bao lâu không? Lại còn để người khác thấy nữa...Điện thoại anh dùng để làm gì hả? Không dùng nữa thì đáp đi...”

Đôi bàn tay vuốt mái tóc mềm của cô rồi bế bổng cô về hướng phòng ngủ. Ôm chặt cô vào lòng, anh thơm nhẹ lên từng giọt nước mắt đang lăn xuống. Gia Ngọc quàng tay qua cổ anh, đôi môi mềm chủ động lại gần anh. Đưa tay áp vào má cô, anh đoạt lại toàn bộ hô hấp của cô cho tới khi Gia Ngọc khẽ đẩy anh ra, nụ hôn quyến luyến, chậm dần rồi dừng lại. Trùng mắt với anh, cô hờn dỗi lên tiếng:

“ Anh uống rượu!”

“ Ừm. Buổi tối tiếp khách, không tránh được. Sao lại đến bắt ngờ vậy, định dọa anh sao?”

Ngón tay cô đưa lên nghịch những sợi tóc ảm đang loà xoà trên trán anh, giọng cô nũng nịu:

“ Sao? Không thích à?”

“ Ừm. Có thích, nhưng không thích cách em nói trông không với anh.”

“ Đúng là đồ gia trưởng.”

Nói rồi Gia Ngọc rời vòng ôm của anh và bước về phòng tắm thay đồ. Dù cô và anh đã quá quen thuộc với cơ thể của nhau nhưng cô hoàn toàn không có một chút dửng dưng khí nào để bị anh thấy. Hữu Thiện nhìn theo bóng dáng nhỏ ấy khẽ cười. Ngả mình xuống giường, không lâu sau Gia Ngọc trở ra, tắt đèn rồi cô chui vào trong lòng anh ấm áp. Trong bóng đêm tĩnh lặng, cô cảm nhận rất rõ hơi thở của anh, giọng cô gần như lạc đi không còn tự nhiên:

“ Hữu Thiện. Em phát hiện ra hình như...mình nhớ anh!”

“ Ngốc ạ. Anh cấm em nhớ anh sao?”

Cúi xuống ghé sát tai cô, anh thì thầm:

“ Anh cũng vậy. Anh rất nhớ em.”

“ Nhớ em. Nhớ em mà sao không gọi điện cho em? Em nhắn tin không nhắn lại, em gọi điện không nghe máy. Anh nhớ em thật đấy!”

“ Điện thoại? Thôi mà. Anh để máy im lặng, chắc lúc em gọi anh đang tiếp khách không để ý. Từ lúc về anh mệt quá chỉ muốn nằm thôi. Em xem có cái gối làm chứng cho anh....Anh bị oan.”

Gia Ngọc đang chuyên chú lắng nghe lời anh nói thì ai đó đã lén đưa tay véo tai cô, theo cổ từ từ hạ xuống xương quai xanh...Gia Ngọc nhẹ nhàng ngấn bàn tay đó lại nhưng anh giống hệt một đứa trẻ, vô cùng cố chấp một lần nữa đưa tay tiến vào áo cô. Nhiệt độ bàn tay anh mang đến khiến cô giống y người phải lửa. Giật mình, cô nắm lấy bàn tay anh và cao giọng:

“ Anh có chịu yên không nào?”

Hữu Thiện liền thu tay về, anh xoay lưng về phía cô tỏ ý hờn dỗi. Gia Ngọc biết anh giận vội trèo qua người anh, đưa tay đặt lên trán anh rồi dịu dàng nói khẽ:

“ Anh à. Anh bị ốm rồi.”

Anh không để ý những gì cô vừa nói, tiếp tục lật người. Gia Ngọc lắc đầu, đưa tay bật đèn ngủ rồi cô rời khỏi giường đứng dậy. Hữu Thiện nghe thấy tiếng bước chân vội vàng lao người nắm lấy bàn tay cô, giọng anh có phần hoảng hốt:

“ Em định đi đâu? ”

Xoay người nhìn anh cô bật cười:

“ Em còn có thể đi đâu được? Anh ốm rồi, tay anh, trán anh đều rất nóng. Để em đi đắp khăn nha!”

Nhìn cô đầy âu yếm, anh khẽ gật đầu. Một cảm giác ngọt ngào chưa từng có len lỏi trong từng tế bào, cảm giác này...là sao nhỉ?

14. Chương 14

Chương 14: Trăn trở.

Yêu một người là khi anh ấy gặp may mắn, khi anh ấy thành công, cô có thể đứng từ xa để ngắm nhìn anh ấy, chúc phúc cho anh ấy, cô hoàn toàn có thể yên lòng khi thấy anh ấy vui vẻ. Nhưng khi anh ấy gặp phải cảm cúm do thời tiết chuyển mùa thì chỉ một cái hắt xì cũng làm cô lo lắng không thôi. Nửa đêm anh ấy gặp phải sự khó chịu vì cơn sốt thì cô còn cảm thấy mình khó chịu hơn cả người đang nằm trước mặt. Đúng vậy, Gia Ngọc vô cùng khó chịu!

Sau khi đắp khăn đặt lên trán cho Hữu Thiện, cô bỏ mặc anh chìm dần vào giấc ngủ còn cô trở ra phòng bếp. Một viên thuốc bẻ đôi cũng không thấy bóng, nhưng may sao có mật ong và chanh. Mang cốc nước ấm được pha cẩn thận vào phòng ngủ, sau đó cô đút cho anh uống. Cố gắng lắm mới dùng muỗng cạy miệng anh ra, nhưng mà nước cũng chảy ra ngoài...

Gia Ngọc lúc chăm sóc con nít cũng không cực như vậy. Đánh không được la cũng không được. Người này so với con nít còn mệt hơn, hại cô vả cả mồ hôi. Kéo chăn cho anh, còn cô chỉ biết nằm cạnh thần thờ nhìn anh ngủ. Là ai đã nói, đàn ông lúc bệnh với khi ngủ đều thể hiện bản tính ra ngoài hết? Nếu những lời này chính xác thì người này bên ngoài lúc nào cũng tỏ ra khôn khéo thâm trầm, thật ra bản tính lại hết sức trẻ con, giống một đứa con nít.

Cả một đêm anh lăn qua lăn lại hại cô ngủ không yên, chốc chốc phải ngồi dậy thay khăn đắp, kiểm tra nhiệt kế. Kết quả đến nửa đêm, Hữu Thiện tự nhiên sốt đến 39 độ, Gia Ngọc sốt ruột đổ mồ hôi. Cô không có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh. Dùng trực giác của mình, cô lấy khăn ẩm lau khắp người anh một lượt. Sau đó cô kiểm tra nhiệt độ của anh rồi chà vào lòng bàn tay và nách, nghe nói làm vậy có thể giúp hạ nhiệt. Người này bị sốt sao mà cũng không hiện lành gì, lúc chống cự lại xém nữa làm tay cô đâm vào mũi kéo. Cô chần chừ không biết có nên gọi cấp cứu hay không nhưng làm vậy nghe có vẻ khoa trương quá. Ghé tai anh cô hỏi nhỏ:

“ Hữu Thiện. Mình đi bệnh viện nhá!”

Giọng anh ngật lại, có chút không rõ ràng tựa người đang nói mơ:

“ Đừng đi. Đừng đi mà!”

Đôi mắt anh vẫn nhắm chặt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh cô cảm thấy có chút đau lòng. Cô chỉ biết lại nằm xuống và ôm chặt lấy anh. Mãi tới khi gần sáng, nhiệt độ trên người Hữu Thiện mới từ từ hạ xuống, ngón tay và lòng bàn tay anh lạnh như băng. Giật mình, Gia Ngọc vội xuống giường kiểm được mấy túi sữa trong tủ lạnh cho vào lò vi sóng làm ấm rồi dùng khăn mặt bọc bên ngoài, đặt vào tay Hữu Thiện.

Lúc Gia Ngọc thấy bên tai mình đau mới đột ngột tỉnh dậy, phát hiện mình đang ngủ gục ở mép giường. Hữu Thiện nhéo lỗ tai cô nói:

“Lên giường nằm. Tư thế ngủ của em thật xấu, nước miếng chảy tới tay anh rồi.”

Thoạt nhìn vẻ mặt anh rất sáng khoái, giống như người phá phách tối qua không phải anh. Cô thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải cả đêm mất ngủ mí mắt sụp xuống, cô rất muốn trừng mắt cho anh chết luôn.

“Người bệnh muốn ăn gì?”

“Anh không bệnh. Có em mới bệnh!”

Dừng lại một lúc nhìn vẻ mặt ủ rũ của cô, anh hạ giọng nài nỉ:

“Anh đói....nhưng chỉ thèm ăn cháo trứng.”

Nói rồi anh quay người tiếp tục ngủ, bỏ mặc cô há miệng ngạc nhiên. Cô nấu sao?

Tiếng điện thoại vào buổi sáng khiến Hường vẫn chưa kịp thích nghi. Định với tay tắt nhưng thấy số Gia Ngọc khiến cô giật mình:

“Cô Overnight mà còn có mặt mũi gọi về nhà vào sáng sớm phá giấc ngủ của anh hả?”

“Anh Hường hả? Anh ơi, anh dạy em cách nấu cháo trứng đi. Cháo cho người bệnh ăn ấy!”

“Người bệnh hả? Vậy thì cô cứ cho nửa bát gạo rồi ninh với nước sao cho nó nát ra sẽ thành cháo. Khi nấu thả một muỗng súp vào cho đậm. Lúc gần ăn mới đập trứng vào rồi thả hành là xong.”

“Đơn giản thế thôi hả anh?”

“Ừ. Chỉ có thế thôi.”

“Ồ. Dễ thật đấy. Vậy em nấu đây, anh và cả phòng ngủ tiếp đi nhá!”

“Biến!”

Hữu Thiện dùng thìa gầy gầy cháo, ánh mắt vô tội nhìn sang người đối diện đầy chán nản. Trong khi Gia Ngọc đang uống sữa, dùng bữa sáng với bánh mì kẹp thịt hun khói thì anh có cả một tô cháo vĩ đại bày trước mặt. Vừa đưa thìa cháo vào miệng, anh đã phải chạy vội về nhà vệ sinh nôn bằng sạch. Gia Ngọc vội đi theo, giọng nói cô đầy lo lắng:

“Anh à? Hay mình đi bệnh viện thôi, anh ốm tới mức cháo cũng không nuốt được em lo lắm.”

Trở ra phòng ăn, đưa tay chỉ tô cháo trên bàn giọng Hữu Thiện lấy lại vẻ điềm nhiên ngày thường:

“Em....cho cả lòng trắng trứng vào cháo sao?”

“Anh bệnh một đêm mà hổng luôn não rồi sao? Cháo trứng thì chẳng cho trứng vào chẳng lẽ lại cho thứ khác?”

“Gia Ngọc. Em không biết nấu ăn đúng không?”

Gia Ngọc nghe xong liền làm mặt giận bước ra phòng khách. Hữu Thiện hiểu ý liền dùng sức kéo tay cô lại. Giọng anh trầm ấm mang theo vài ý cười:

“Thôi mà. Anh vẫn đang bệnh mà! Làm cho anh một chiếc bánh mì kẹp giống em là được rồi.”

Thấy cô lặng im không nói gì anh đành tiếp tục:

“Lần sau nấu cháo, em chỉ lấy lòng đỏ chứ đừng bỏ cả lòng trắng vào nhá!”

Nghiêng đầu nhìn anh dò hỏi và thắc mắc:

“ Tại sao?”

“ Bởi vì...không ai cho lòng trắng vào nấu cháo cả. Như vậy sẽ bị tanh không ăn được. Không tin, em ăn thử mà coi.”

“ Xí. Khó chiều.”

“ Vâng. Anh khó chiều, nhưng anh cũng chẳng mong có ai chiều mình. Trừ má và giờ thì có em...!”

Buổi sáng, mặc dù đã cố ngăn anh nhưng Hữu Thiện vẫn kiên quyết đi làm. Cô thật sự không hiểu công việc thì có gì thú vị khiến anh quên mất cả sức khỏe của mình? Lắc đầu rồi cô cũng thay đồ và mang túi xách theo anh xuống xe. Trước khi cho xe chạy, Hữu Thiện quay sang cô và đưa cho Gia Ngọc một chùm chìa khoá, giọng anh đầy âu yếm:

“ Buổi chiều em lại về bên này được không?”

“ Bao giờ anh về?”

“ Bao giờ xong việc thì anh về.”

“ Thà đừng nói còn hơn. Em phát hiện ra là nói chuyện với anh rất khó chịu nhá!”

Ngả người về phía cô, anh thơm lên khuôn mặt đang nũng nịu rồi cười cười:

“ Vậy nói chuyện với ai thì dễ chịu? Hả?”

“ Xí. Sao em phải nói với anh?”

“ Không nói mà được á? Vì em là của anh.”

Vừa nói anh vừa dùng hành động để chứng minh, kéo cô vào lòng rồi cúi xuống hôn mà không cần sự chuẩn bị hay một ám hiệu nào... Sự mềm mại, ấm áp của đôi môi cô đã khiến trái tim anh khê run lên, anh cứ thế cuốn đi theo sự mê hoặc đó. Khi còn trẻ, cảm thấy yêu là hạnh phúc, không có sự đáp lại cũng không quan trọng, chỉ thấy rằng bản thân vẫn chưa yêu hết mình. Nhưng cuối cùng giờ này Hữu Thiện đã hiểu rõ, tình yêu cần một sự cân bằng, tức là cần có sự quan tâm lẫn nhau, sự tương tác giữa cho đi và nhận lại.

Buổi chiều, Gia Ngọc mang theo hai cuốn sách nấu ăn và những túi thức ăn chồng chênh trên tay trở về căn hộ quen thuộc. Vì hậu quả của “ cháo trứng” nên cô quyết tâm ra tay để lấy lại thể diện cho anh thấy. Suốt 22 năm tồn tại trong cuộc đời, đây là lần đầu tiên cô đeo tạp dề đứng bếp. Hoá ra nấu ăn thật không dễ chút nào! Vật lộn mất một buổi chiều, cuối cùng Gia Ngọc cũng nghiệm thu được một bàn ăn với những hình thù kỳ dị. Khoé môi cô bất chợt cong lên bật cười, không biết mặt Hữu Thiện sẽ đen cỡ nào khi nhìn thấy những gì cô thể hiện?

Tiếng chuông điện thoại vô tình không ngừng reo lời cô ra khỏi giấc mơ hoang đường đang hiện hữu. Nhìn dãy số quen, chần chừ cuối cùng cô cũng nghe máy:

“Anh không phiền nhưng hàng ngày nhận điện thoại của anh tôi thấy rất phiền!”

“ Anh cùng Gia Hiền đang ở trong phòng em. Mọi người nói tối qua em không về, em đang ở đâu để anh qua đón?”

“Trịnh Vĩnh Nguyên! Tôi ở đâu thì liên quan gì tới anh?Sao anh lại lôi cả chị tôi vào những việc nhảm chán của anh vậy hả? ”

Gia Hiền nhú mào, cô nhận điện thoại từ tay Vĩnh Nguyên, giọng nói vẫn dịu dàng:

“ Em đang ở đâu để chị qua đón? Hay là em tự về?”

Cắn chặt đôi môi hồng, Gia Ngọc uất nghẹn hẹn 15p nữa ở trước mặt chị. Lúc này cô thật sự mong mình được theo học chuyên ngành diễn xuất chứ không phải thay vào đó là thẩm thấu âm nhạc trong suốt ba năm qua. Đóng kịch quả là ác mộng, hơn thế nữa còn phải đóng kịch trước mặt một quan toà tài năng. Lẽ nào cô nên nói thật với chị mình rằng: “ Chị à. Em đang sống cùng bạn trai, anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời trên tất cả các nghĩa?”. Dù anh là ai thì chỉ cần nghe nhiều đó thôi tên anh sẽ được chị gái cô thu

nap và phân tích không khác gì kẻ phạm tội. Thở dài, cô cẩn thận khoá cửa rồi bước ra khỏi khu chung cư, vừa đi vừa lo kể sách đối phó với những gì đang đến.

Dưới ánh đèn ấm áp trong phòng khách, Gia Ngọc vừa uống nước vừa quan sát người đàn ông trẻ tuổi ngồi đối diện. Sự thật chứng minh – anh ta thật sự không có gì thú vị. Cả bữa ăn, cô nói bất cứ điều gì, anh ta đều chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng đặt vài câu hỏi, tựa như một học sinh hiếu học, điều này làm Gia Ngọc có một loại...ảo giác mơ hồ rằng cô và anh ta chắc không phải đều cùng là người được sinh ra trên trái đất này!

“ Em cảm thấy anh rất phiền sao?”

Vĩnh Nguyên ước chừng đã đoán ra được điều gì, vì vậy nhin không được hỏi. Nhưng Gia Ngọc lại cố tình lơ đi câu hỏi của anh, cô thật sự rất muốn phỉ nhổ vào khuôn mặt đẹp trai trước mặt và hét lên:

“ Van xin anh hãy buông tha tôi.” Nhưng vốn dĩ cô không có quyền, không được quyền và không ai cho cô quyền làm điều đấy. Huống hồ, nơi đây đang là lãnh địa cấm, là phòng khách của nhà phó chánh án cấp cao Hoàng Gia Hiên. Gan cô có to cỡ nào cũng chưa đủ tự tin để chọc vào tổ ong bồ vẽ.

Gia Hiên mang hoa quả bước ra, ánh mắt đảo quanh người em gái rồi chị dịu giọng:

“ Hôm nay, chị cố ý bảo anh Văn mang Châu Châu ra ngoài chơi vì mong chỉ có ba người chúng ta, câu chuyện sẽ thoải mái hơn vài phần.”

Vẻ mặt nghiêm túc của chị khiến cô không tránh được vài phần khấn trương. Nhìn chị dò hỏi xong Gia Ngọc vẫn im lặng chờ đợi. Vĩnh Nguyên khẽ thở dài rồi ngả người về phía sau sofa, vẻ mặt anh ta nhìn qua cũng đủ hiểu mấy hôm rồi chưa hề chớp mắt.

Hai bàn tay Gia Hiên đan vào nhau, hít một hơi thật sâu, Gia Hiên khẽ nói:

“ Từ trước đến nay, chị luôn coi Gia Ngọc tựa như một đứa trẻ mà quên rằng ai cũng có lúc thay đổi, con bé rồi một ngày cũng đủ lông, đủ cánh.”

“ Chị...”

“ Hôm nay, chị muốn nói chuyện với em như hai người trưởng thành. Chị nghĩ là những gì chị nói ra sau đây em sẽ hiểu và biết suy nghĩ cái gì nên, cái gì không. Chị muốn ở đây, em nên chính thức xin lỗi Vĩnh Nguyên một lần thật cẩn thận.”

Vĩnh Nguyên nheo mắt nhìn Gia Ngọc đầy hứng thú, còn đôi mắt ai đó trừng lại anh đầy khó chịu. Cô biết ngay là thể nào cũng bị ăn một bụng tức mang về. Cái gì mà xin lỗi? Anh ta là ai mà cô phải làm điều đó chứ?

Nhìn Gia Ngọc chăm chú, Gia Hiên nói tiếp:

“ Chị không biết giữa em và thím hai có những mâu thuẫn gì tồn tại, nhưng suốt bao năm qua em đừng quên thím là người chăm sóc, bầu bạn cùng ba em. Chị thật sự đã chiều em để rồi làm hư em tự lúc nào không biết. Em còn trẻ, chưa có con nên sẽ không bao giờ hiểu lòng của người làm cha, làm mẹ. Có thể chị nói hơi quá nhưng sự thực là em đã bỏ nhà đi những ba năm trời. Cùng một thành phố, nhưng em đã bao giờ chủ động hỏi han xem ba em hay thím có khoẻ không chưa? Chứ đừng nói đảo qua nhà thăm nom hai người đâu là một lúc.

Đôi lúc chị không biết em mới là con của chú hay Vĩnh Nguyên là con của chú? Dù ở xa nhưng không tuần nào cậu ấy không gọi về nhắc chị quan tâm, thăm hỏi và chăm sóc chú thím.”

Gia Ngọc nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi đối diện rồi quay sang chị mình cười cười:

“ Ngoài xin lỗi, hoá ra chị muốn em tới đây để nghiêng mình cảm ơn anh ấy? Hay là còn có mục đích khác?”

Khoé môi Vĩnh Nguyên khẽ cong lên cười khẩy, đôi mắt khép hờ anh trầm giọng:

“ Em nghĩ chị gái em hay anh sẽ có mục đích khác với em? Em đánh giá mình quá cao rồi đấy Gia Ngọc ạ. Đừng nghĩ tình cảm của người khác là đồ chơi để em chà đạp.”

Nói rồi anh đứng dậy cúi đầu với Gia Hiên, giọng nói dịu đi rất nhiều:

“ Cảm ơn bữa cơm của chị hôm nay. Em sẽ gọi điện cho anh Văn sau, chị và Ngọc nói chuyện tiếp. Em xin phép về trước.”

Gia Hiên cười như không cười:

“ Lòng tự trọng lớn thật đấy! Em cứ về đi, có gì chị sẽ gọi cho em sau.”

Ngay sau bóng Vĩnh Nguyên rời khỏi, Gia Hiên liền cao giọng, ánh mắt nhìn Gia Ngọc mang theo ý khiển trách còn ngừ điệu thì lạnh lùng:

“ Em ăn phải thuốc điên hả? Em có biết vì sao công ty của ba em trong thời kỳ bất động sản đóng băng nhưng vẫn hoạt động tốt không? Là vì có bàn tay phù phép của cậu ấy.

Em có biết trong suốt những năm tháng ở nước ngoài, cậu ta vẫn đều đặn tuần hai lần gọi về cho chị hỏi han sức khỏe mọi người. Em nghĩ xem, cậu ta chỉ là một đứa cháu đằng vợ của ba em thì sao phải làm những chuyện nhằm chán đến vậy? Nhưng chị cũng tự hỏi những việc tưởng nhằm chán như vậy nhưng em đã bao giờ làm tốt hay chưa?”

“ Chị. Chị nói về anh ta mà không thấy chán sao? Nhưng em nghe lại cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Có gì chị hãy nói thẳng luôn đi sao lại hện cả em và anh ta tới đây chứ? ”

“ Nói thẳng? Em thật sự muốn chị nói thẳng sao? Em có coi chị là chị gái nữa không hả Gia Ngọc?”

“ Chị càng nói càng sao thế?”

“ Được. Vậy chị hỏi em, người đàn ông vẫn thường xuyên đưa đón em bằng xe riêng là ai? Giữa em và anh ta đã có những chuyện gì và mức độ quan hệ đi tới đâu? Em có biết anh ta là ai không hả?”

15. Chương 15

Chương 15: Giá trị không thuộc về.

Con đường mùa đông bỗng chốc như dài ra mãi mãi, từng lời Gia Hiên nói không khác nào nhát dao cứa vào lòng Gia Ngọc đau nhói:

“Có những điều mà đau thấu trời mây vẫn phải buông tay. Vì có đi hay ở lại thì cũng đều mang một giá trị bằng nhau- giá trị không thuộc về! ”

Trong mối quan hệ trái chiều hiện tại cô và anh đã thực sự một lần thuộc về nhau sao? Chưa từng. Cuộc sống vốn quá đơn điệu, thêm một vai diễn với cô chẳng có gì là xấu, nhưng lẽ nào mối quan hệ nhập nhằng giữa cô và Hữu Thiện hoàn toàn là điểm đến sai lầm?

Lắc đầu thật mạnh, tìm Ipod trong túi xách rồi cô đeo Headphone. Từng câu chữ trong Waiting For The End của Linkin Park như một lời tự sự được kể bằng thứ tâm trạng vô cùng đau khổ:

“Chờ đợi cái kết thúc vốn định sẵn sẽ đến bên, nhưng em vẫn ước giá mà em có đủ mạnh mẽ để vẫn đứng cạnh anh nơi này... Chia tay là thứ em chưa từng nghĩ đến, chia tay anh là điều bắt buộc. Em để mình bay đi trong không trung nhanh hơn cả ánh sáng, em để mặc những suy nghĩ đầu độc tâm trí. Có quá nhiều điều chưa ngộ cùng anh ... thì anh nói đi làm sao em nỡ nói tiếng chia xa?...”

Kết thúc những câu hát này, lúc chỉ còn tiếng đàn guitar vang lên vài nốt hết bài. Gia Ngọc cảm thấy có gì đó nghẹn lại trong cổ họng của mình, một cơn đau khổ bỗng chốc xuất hiện cô không thể hiểu vì sao. Nó bất thành linh gần như làm cô nghẹt thở. Cảm giác này là thứ đau khổ cô không bao giờ làm quen được, nó là thứ đau đớn của sự chia tay mất mát. Cứ mỗi lần cô nghĩ mình đã bình thường, và cứ mỗi lần cô tưởng chừng mình đã chấp nhận được sự ly biệt. Thì có ai đó lại chỉ cho cô những thứ cô vừa kịp quên đi, và nó

lại khiến trái tim chấp vá của cô vỡ tan lại thành từng mảnh. Và nỗi đau của ngày hôm qua cứ thế lại bắt đầu đau lại từ đầu...

Cô và anh ở bên nhau vui vẻ, không phải chịu ảnh hưởng của thế giới bên ngoài, cũng không phải chịu trách nhiệm và áp lực, như vậy đối với cô mà nói đó đã là một thứ hạnh phúc ấm áp mà không muốn mất đi. Lẽ nào những gì ông trời lấy đi của cô chưa đủ ? Trong khi bản thân cô thấy nó đã quá thừa. Cô mất mẹ, mất tuổi thơ đẹp đẽ mà lẽ ra mình nên có, mất những tháng ngày vô ưu vô lo...Mỗi một sự mất mát là một nỗi đau khắc sâu vào trí nhớ. Và giờ cô rất sợ mất hơi ấm khi có anh. Chưa đủ để gọi là yêu nhưng vẫn có thể làm con tim mong manh vỡ tan tành khi đánh mất!

Sài Gòn, nắng chiều dần tắt!

Khoảnh khắc cuối cùng Duy, Linh và Sam ở bên nhau là một ngày Sài Gòn đầy sương mù, mọi thứ cứ mờ đi. Duy chở hai cô gái đi qua cầu Thủ Thiêm, nơi chỉ cần đứng ở lưng chừng là có thể nhìn thấy cả thành phố hiện ra trước mắt. Nhưng hôm nay thì không như vậy, đã 4 giờ chiều rồi mà sương mù vẫn vây quanh họ, bầu trời vẫn ảm đạm như biết được rằng ngày mai sẽ là một ngày buồn lắm...

Duy và Linh đan những ngón tay vào nhau để mặc Sam với nỗi buồn tự sự. Ngược nhìn Duy, Linh khẽ nói:

“ Anh à. Em thật sự rất muốn anh Thiện và Sam có thể tới với nhau..!”

“ Đó là điều ai cũng muốn, không chỉ riêng em. Nhưng tình yêu, hôn nhân vốn là chuyện của hai người. Xét cho cùng chúng ta chỉ là người qua đường không có quyền can thiệp.”

Bước về phía họ, Sam nhoẻn cười và cao giọng:

“ Tình yêu của hai người khiến cho biết bao kẻ trên đời phải ghen tỵ. Làm thế nào để có thể trói chân anh Duy vậy chị Linh?”

Linh cười, cô vẫn chưa kịp đáp lời Sam thì Duy đã lên tiếng trước:

“Cô ấy tên là Linh, chữ Linh của thần linh, anh nghĩ như thế, vì trong anh, cô ấy lúc nào cũng như một vị thần.”

“ Sến quá à nha!”

“ Em cứ khiến Hữu Thiện phát biểu một câu sến như vậy thử xem? Lúc đó em sẽ hiểu điều gì là tuyệt vời hơn tất cả.”

Nghiêng đầu nhìn hai người họ, Sam cười buồn:

“ Tình yêu phải không? Em sợ đợi tới lúc chờ anh ấy nói được những lời ấy hoặc là em đã già hoặc là anh ấy không ý thức được em là ai. Không phải em không cố gắng mà vì trái tim anh ấy dường như đã chai sạn với quá khứ của nhiều năm trước. ”

Duy đặt bàn tay lên vai Sam, nhìn cô trêu mếu anh khẽ nói:

“ Cô gái, có phải em đã quá tự ti về chính mình rồi không? Đừng nghĩ gì cả, gió ngày mai hãy để ngày mai thổi.”

Hà Nội.

Sương mù buông dần phủ lấp mặt hồ Tây ngày đông giá buốt. Vòng tay ôm Gia Ngọc từ phía sau, hít hà mùi hương trên mái tóc của cô rồi Hữu Thiện ghé tai cô hỏi nhỏ:

“ Em có sợ lạnh không?”

Mím cười và nắm tay anh, cô dịu dàng đáp lại:

“ Thứ em sợ duy nhất lúc này là không có anh ở cạnh.”

Xiết nhẹ tay cô, anh tiếp tục hỏi:

“ Em có thích chúng ta mãi mãi bên nhau không?”

“Chẳng phải như thế còn tùy thuộc hay sao? Nếu mãi mãi bên nhau chỉ vì một người thấy vui còn một người phải gượng cười cũng là một điều không tốt hay sao? ”

Hai người họ đã đứng đó rất lâu, đến khi chân mỏi như Hữu Thiện mới đưa cô về nhà. Cô nói rằng mình rất mệt và muốn chớp mắt chút xíu trên ngực anh. Chỉ cần như thế anh đỡ cô lên giường. Trước khi cô chìm vào những mộng mị trên chiếc gối êm ấm nhất của thế giới này, anh hôn lên bờ môi cô nụ hôn rất đậm. Gia Ngọc luôn nghĩ rằng biết đâu những chiếc hôn ấy anh trao đều tắm đẫm được, vì mỗi lần nằm cạnh anh, đặt bờ môi vào nụ hôn ấy, cô đều có thể ngủ rất say...

Nhưng khi cô thức giấc, ngực anh đã không còn là gối nằm cho cô. Chỉ có mỗi một mình cô trong căn phòng ngủ. Hương nhài thơm mát mà anh yêu thích vẫn đọng lại đâu đây, tiếng chuông cửa không ngừng kêu khiến cô bắt buộc phải rời giường ra mở cửa.

Chiếc váy trên người dù có kín đáo tới đâu thì đôi gò má ửng hồng khiến cô không giấu được mối quan hệ với anh trong căn nhà này. Duy không lấy làm ngạc nhiên cho lắm trong khi Linh cùng Sam vẫn ngơ ngác nhìn Gia Ngọc. Trong sự bối rối của bản thân, Gia Ngọc chỉ biết cúi đầu khẽ nói:

“ Anh chị vào nhà đã ạ.”

Hít một hơi thật sâu, Sam điều chỉnh lại hô hấp của chính mình rồi kéo vali bước vào trong. Linh cũng im lặng tỏ ý không hài lòng với cô gái đang đứng gần cạnh. Chỉ còn Duy đành phải mở lời phá vỡ bầu không khí ngột ngạt đang tồn tại:

“ Hai người đang sống chung sao?”

Câu hỏi của anh vô tình khiến tất cả đều rơi vào khó xử. Gia Ngọc ngẩng đầu nhìn lên rồi lắc đầu phủ nhận:

“ Không phải. Mấy hôm trước anh ấy bệnh lại không có ai chăm nên em qua đây giúp anh ấy mấy việc nhà thôi. Em coi anh ấy không khác gì anh trai mình ạ.”

Duy biết cô bé nói dối nhưng anh ngại vạch trần, chỉ khẽ ồ lên coi như đã hiểu. Đường như nén xuống khó chịu, Linh cười mà như không cười:

“ Chắc là em kém tuổi bọn chị. Lần trước chị em mình có gặp nhau rồi đúng không?”

“ Dạ. Hôm trong xe phải không chị?”

“ Cũng may là em vẫn nhớ. Hôm đó vì trên xe lại có một đoạn đường ngắn nên chị vẫn chưa giới thiệu. Hôm nay chính thức làm quen lại với em, chị là Linh, bạn của Hữu Thiện.”

Ngừng một lát, Cao Linh quay sang Duy cùng Sam rồi nói tiếp:

“ Đây là Vương Duy, chồng chưa cưới của chị cũng là bạn thân nhất của anh Thiện còn kia là Sam...”

Sam cũng nhoẻn cười giấu đi nội tâm đầy thương tổn:

“ Có một người em gái như em, chị rất vui. Đã phiền em nhiều rồi. Chị không biết anh Thiện bệnh, anh ấy là vậy đấy! Không sợ điều gì chỉ sợ những người quanh mình phải lo lắng không đâu.”

Dù là kẻ ngốc tới đâu cũng có thể nhìn ra người vừa nói với cô có vị trí thế nào trong cuộc sống của anh. Chiếc vali của chị ấy nằm cam lạng giữa phòng khách nhưng lại khiến cô cảm thấy uất ức ghen lòng. Chị ấy là ai giữa bề bộn đời anh? Không phải là một nhân tình giống cô, đó là điều chắc chắn!

Giữ lại thể diện cho mình bằng vẻ mặt gượng gạo cùng nụ cười giả tạo vô cùng khó coi, Gia Ngọc dịu dàng nói:

“ Anh chị ở đây ngồi đợi anh Thiện về. Chắc anh ấy chỉ đi đâu đó gần đây thôi. Buổi sáng em còn có việc ở trường, xin phép đi trước.”

“ Hôm nay là ngày nghỉ mà. Em ở lại cùng bọn chị cho vui. Hiếm khi mới có dịp gặp mặt.”

“ Dạ. Em rất tiếc nhưng hôm nay bên trường vẫn có hoạt động, không bỏ được.”

Từ chối khéo rồi cô cúi đầu chào và bước ra khỏi căn hộ đã có lúc tưởng như chỉ thuộc về anh cùng mình. Khoé môi Gia Ngọc khẽ cong lên, nụ cười mĩa mai mang vài phần chua xót. Cô chợt nhớ trong phòng tắm của anh vẫn còn vấy ngủ của cô, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp vừa gặp cô lại cười rộ lên. Sau nụ cười ấy cô thấy tim mình nhói đau, hoá ra suốt thời gian qua cô đã phải ôm hai người vào lòng mà không hề hay biết. Hoá ra, thế giới của anh ngoài cô còn rất nhiều đàn bà! Và rồi cô nhận ra có lẽ cô nên kết thúc mọi điều ở lại nơi đây, kết thúc chuỗi ngày cho anh mà bắt đầu tập tữ cho bản thân mình đôi ba hạnh phúc. Và rồi, biết đâu, cô hy vọng, trong một giây phút nào đó không còn cô bên cạnh anh sẽ nhìn lại và nhủ thầm : “Cô gái ấy đã từng được mình yêu, rất thật lòng.”

Theo từng bước chân và từng giọt nước mắt rơi xuống là những câu hát hiện lên. Trong đầu Gia Ngọc vang lên lời của khúc ca *My mans woman* như thể có ai đó đứng trong tâm trí cô hát thay lời vậy...

“ Em chỉ muốn đánh đổi thiên phận này với một định mệnh khác ... còn hơn là cứ khư khư giữ lấy thứ mình chưa bao giờ có, còn hơn là cứ nín lấy một điều chưa bao giờ tồn tại, còn hơn là cứ nhớ về một câu chuyện chưa từng xảy ra...”

Dù vẫn biết sẽ có ngày cách xa nhưng thật không nghĩ tới ngày đó của cô và anh lại đến anh như vậy. Mỗi bước chân rời xa lại càng lúc càng nặng nề, khu chung cư đã bị cô bỏ lại phía sau không một lần ngoảnh đầu quay lại. Là một cái nợ tình duyên nhỏ ở kiếp trước nên cô và anh kiếp này phải sắm vai tình nhân, để thương yêu, để cho gửi, để ngóng chờ nhưng không để thuộc về nhau. Khí trời se lạnh chỉ làm cho những người đang yêu thêm ấm áp và những kẻ độc thân giống cô thêm vạn lần cô đơn. Rảo bước, tự nhủ với lòng: “không có ai trên cõi đời này- thiếu ai - mà không sống được cả!”

Hữu Thiện trở về nhà với túi đồ ăn vẫn còn hơi nóng, giặt mình khi thấy những gương mặt thân quen ngay chính phòng khách nhà mình, anh lên tiếng:

“ Sao không ai báo một tiếng nào là sao?”

Đưa tay vuốt cằm, Duy nheo mắt nhìn anh rồi đáp lời:

“ Báo trước thì đã không gặp được viên ngọc chói loà của cậu rồi.”

Điềm tĩnh đặt đồ ăn xuống bàn, đảo mắt qua hai cô gái còn lại rồi anh nói tiếp:

“ Xem xem, mọi người doạ cô gái của tôi chạy mất rồi còn đâu.”

Linh cười khẩy, cô nói với giọng đầy châm chọc:

“ Ai có thể doạ cô gái của anh chứ! Nhưng em sợ ngoài là của anh cô ấy còn là tình nhân của nhiều người đàn ông khác.”

Duy nhú mày:

“ Linh...”

“ Em nói sai sao? Chuyện lần trước trong Nuzt đâu phải chúng ta không thấy rõ...”

Ánh mắt Hữu Thiện toát ra cái nhìn sắc lạnh, giọng nói vẫn điềm tĩnh như không:

“ Mọi người đi đường chắc mệt rồi, nghỉ ngơi đi. Anh ra ngoài một lát.”

Nói rồi anh cầm chìa khoá xe bước ra khỏi căn hộ. Cho xe chạy về hướng ký túc của Gia Ngọc, anh thấy đầu đau mà không hiểu vì gặp gió hay tại những câu nói của Linh vừa đâm vào lòng anh lúc trước. Cô gái của anh, anh sẽ tự biết, chẳng lẽ cần tới một người khác dạy khôn nữa hay sao?

Tiếng chuông điện thoại khiến bước chân Gia Ngọc dừng lại. Tìm chiếc Lumia trong túi xách, cô dịu dàng nhận điện:

“ Em nghe.”

“ Em về tới phòng chưa? Anh đang ở cổng ký túc.”

“ Ồ. Em đang ở đoạn đường gần chùa. Anh bị mất đồ à mà tới tìm em?”

“ Ừm. Đừng đi đâu cả, anh quay xe ra đón em!”

Từ xa anh đã thấy bóng cô co ro trong tà váy màu xanh ngọc, chiếc áo khoác mỏng không cản nổi cơn gió mùa thuối tới. Càng nhìn càng ước ao ôm cô gái ấy vào lòng để chở che, yêu thương và mang đến cho cô những gì ấm áp. Cho xe chậm lại rồi dừng trước mặt cô, ánh mắt anh nhìn Gia Ngọc đầy trù mến:

“ Còn không chịu lên xe?”

Nghiêng đầu nhìn vào trong như để chắc chắn không có ai cô mới chịu ngồi lên. Trước hành động của cô, Hữu Thiện khẽ cười mỉm:

“ Em còn muốn có ai trong xe anh nữa sao?”

“ À. Không. Em chỉ không muốn mình là cái bóng đèn cũng như làm con kỳ đà cản mũi chuyện tốt của người khác!”

“ Nói liên thiên gì thế?”

Nói rồi anh kéo cô vào lòng, những ngón tay dài khẽ chạm vào khoé mắt sưng đỏ, giọng anh không giấu được nỗi xót xa:

“ Xem này, khóc thành bộ dạng gì rồi không biết. Động một tý là rơi nước mắt. Tài thật đấy!”

Đẩy anh ra cô nũng nịu:

“ Kệ em. Bụi bay vào mắt chứ em có khóc đâu!”

“ Àh. Thì ra thế! Chứ không phải có ai đó bắt nạt hại em phải rời nhà ra đi với cái bụng vẫn rỗng à?”

Ngả đầu vào ngực anh, Gia Ngọc cười thầm. Không hiểu sao cô cảm thấy mình đang đóng một vai phụ phản diện trong những bộ phim tình cảm lê thê nào nề hay chiếu. Nghĩ đến vẻ mặt khó chịu của hai bà chị lúc trước, bất giác cô muốn diễn trọn vai. Vòng đôi tay mềm ôm lại anh, giọng cô tỏ ra yếu đuối vô cùng:

“ Khi chị ấy xuất hiện, em tự hiểu đã đến lúc mình cần phải ra đi. Vì dù không ai nói ra nhưng bằng cảm nhận em vẫn hiểu, đó là cô gái đã gắn bó với anh từ rất lâu, và giữa hai người có một mối quan hệ ràng buộc.”

Hữu Thiện bật cười, anh cốc đầu Gia Ngọc rồi nói:

“ Càng ngày càng chẳng ra sao. Chuyện như vậy mà cũng nói ra được. Để anh mang em về nhà cho em thấy đó là ai và mối quan hệ ra sao nha.”

“ Không. Em không về nữa đâu...Về khiến người khác khó chịu em không thích!”

“ Sao thế này? Ai khó chịu với em? Cao Linh hay là Sam? Ngoan nào, Sam suy cho cùng chỉ là một cô gái yêu anh trước em còn anh....chưa bao giờ quan tâm tới chuyện ấy.”

“ Vậy còn em thì sao? Anh có yêu em không?”

16. Chương 16

Chương 16: Chỉ thấy người nay cười, đâu thấu người xưa khóc.

Hà Nội.

8h sáng.

“ Vậy còn em thì sao? Anh có yêu em không?”

Hữu Thiện nhẹ nhàng xoay người Gia Ngọc ngồi đối diện với mình, giúp cô vén những sợi tóc dài ra sau tai, ngón tay anh theo lỗ tai của cô một mực trượt đến đôi má hồng mịn. Những ngón tay anh lạnh lẽo khiến cô nhẹ run và có phần tê dại. Thanh âm của anh trầm thấp cất lên:

“ Đây không phải lần đầu tiên em hỏi anh vấn đề này, em nhớ chứ?”

Gia Ngọc gật đầu chờ anh nói tiếp. Giọng Hữu Thiện vẫn điềm nhiên và mang vài phần ngữ khí lạnh lùng song từng lời anh nói khiến lòng cô dậy sóng.

“ Lần đầu tiên gặp em trong trung tâm hội nghị quốc gia, khi quay lưng bước đi anh đã tự nói với chính mình, nếu để anh gặp lại em, anh.... nhất định sẽ không bỏ qua cho em.”

Có thứ gì đó rơi ra từ trong mắt cô. Thứ gì đó trong suốt và nóng ẩm. Thứ gì đó khiến khoé môi cô khẽ cay nồng. Trong nghẹn ngào, cô nhìn vào đôi mắt sâu của anh rồi khẽ nói:

“Hữu Thiện. Từ giây phút này, dẫu thế giới này ra sao, dẫu nỗi đau em phải chịu đựng như thế nào, dẫu em phải từ bỏ tất cả mọi thứ: gia đình, bạn bè, sự nghiệp, cuộc sống, em cũng sẽ bên anh đến suốt cuộc đời này. Xin anh đừng bao giờ quên điều đó!”

Kéo cô vào lòng, anh không nói gì còn cô dường như cũng không còn gì để nói. Trong khoảng không gian im lặng ấy họ hiểu trái tim mình đã thực sự thuộc về nhau! Chỉ cần vậy thôi đã là quá đủ bởi trong cuộc đời này vốn tồn tại một loại tình yêu mà chỉ cần thoáng qua nhau đã biến thành số mệnh không có cách nào thay đổi...

14h cùng ngày!

“ Em có quan trọng với anh không? Hữu Thiện! Liệu em có quan trọng với anh không?”

Vương Duy cùng Cao Linh rời đi ngay sau khi Hữu Thiện trở về. Căn phòng khách chỉ còn lại Hữu Thiện cùng Sam, không gian như chết lặng. Cô gái với đôi mắt nâu hiền chỉ lặng lẽ ngồi im chờ người đàn ông đối diện lên tiếng trước. Vậy nhưng cuối cùng bỗng dưng cô thúc giục bản thân dịu dàng hỏi anh. Đúng, cô rất muốn biết liệu trong suốt hơn hai mươi năm quen biết, cô có quan trọng với anh hay không?

Anh như một ngôi sao mà cô không có cách nào nắm được. Trong lòng cô lúc này đầy sự hoài nghi về anh, tình yêu cô dành cho anh làm lòng cô như biển những ngày mưa, sóng cuộn từng cơn xô vào tim cô đau rất. Bất cứ khi nào nghĩ về anh, Sam đều muốn khóc vì câu hỏi ấy, nó mạnh mẽ đến mức đôi lúc cô muốn thủy táng tình yêu nặng nề dành cho anh trong trái tim mình.

Trong sự mong ngóng của cô thì anh vẫn im lặng. Một lúc rất lâu sau đó, Hữu Thiện đứng dậy xách vali của Sam hướng về căn phòng dành cho khách. Nhìn theo bước chân anh, cô không cam lòng cao giọng nói:

“Anh là người hiểu em nhất trên thế giới này, ngoài anh ra không một ai biết được em muốn gì mỗi khi nhìn vào mắt em. Đôi lúc em cũng không thể trả lời nếu không có sự hiện hữu của anh, em liệu sẽ sống ra sao? ai sẽ giữ em lại, ai sẽ đẩy em đi về phía trước, ai sẽ hát ca những nốt hạnh phúc cho cuộc đời em khi buồn? Những khi như thế, em biết rằng anh là niềm quan trọng nhất trên hành tinh này với riêng em. Nhưng còn anh thì sao, yêu thương của em? Nhưng còn anh thì sao.....?”

“ Thật xin lỗi. Xin lỗi em vô cùng.”

“ Vì sao chứ? Vì sao lại là cô bé ấy? Anh nói đi!”

Hữu Thiện xoay người nhìn cô đầy tuyệt vọng, giọng anh trở nên khàn đặc và nặng nề:

“ Sam à. Anh đã ở vị trí này quá lâu để dường như tất cả nước mắt, nỗi buồn, cô đơn, dằn vặt,... của cuộc đời em dành cho mãi một mình anh. Hãy tha thứ mà cho cuộc đốn đau đơn phương em dành cho anh một cơ hội liền lặn để còn trao trọn cho một người khác không phải anh. Hãy tha thứ để con dao này không còn chém từng nhát vào tình cảm thiêng liêng của bất kì con người nào trân trọng trái tim em hơn anh. Hãy cho em một cơ hội để chính em giải thoát cho bản thân mình đi Sam. Anh không xứng với em! Xin em đấy.”

Đôi mắt cô sưng nước, giọng nói của cô hoàn toàn mất kiểm soát, cô gần như hét lên với anh:

“ Em không muốn nghe. Anh không xứng với em? Vậy cô bé sáng nay trong căn hộ này thì sao? Vì sao lại là cô ấy? Vì sao? Vì cô ấy có khuôn mặt giống tựa người anh đã từng yêu?”

Đã ba năm rồi. Đã ba năm rồi, anh hiểu không hả Hữu Thiện? Vậy thì tại sao mọi thứ vẫn in hằn trong tâm trí anh như một vết thương trông chờ mãi vẫn chưa lành lặn: nỗi nhớ về chị ấy, tình yêu cho chị ấy, niềm vui cho chị ấy, quan tâm cho chị ấy... tất cả chỉ như ngày hôm qua. Tại sao chứ?”

“ Người đó...không phải người đó. Sam! Anh đã không biết mình còn có thể tiếp tục yêu một lần nữa. Đó tưởng như là chuyện dễ dàng nhưng với anh lại là một bài tập vô cùng gian khó. Không phải anh mất ba năm qua để quên người đó mà bởi vì trái tim anh sớm đã chai sạn, không còn biết thiết tha. Nhưng chỉ khi anh gặp Gia Ngọc thì mọi thứ lại đảo lộn. Có thể lời anh nói khiến em đau lòng nhưng xin em hãy hiểu, tình yêu của cô ấy sẽ là khoảng dựa cho anh cả đời này. Những lời yêu đầy ngọt ngào, cuối cùng hôm nay anh đã biết phải nói cùng ai. Nếu không phải cô ấy thì sẽ không có người nào khác...!”

23h!

Nội Bài Airport!

Những chuyến phi cơ cứ nối tiếp nhau đến rồi đi, chỉ hôm qua Sam đã ước ao được tới thành phố này, được tới bên anh để thỏa lòng mong nhớ nhưng hôm nay, giây phút này cô muốn rời xa Hà Nội _thành phố không thuộc về. Cô sợ phải đối diện với anh mỗi ngày nhưng nỗi sợ ấy có là gì so với nỗi sợ khi phải sống những ngày không anh?

Nụ cười gượng gạo trên môi, vẫy tay với Hữu Thiện rồi cô quay người bước vào khu vực soát vé. Nhìn ra khoảng không ngoài bầu trời bao la, những chấm sáng quá nhỏ còn màn đêm thì mênh mông quá. Từng giây trôi qua trên chiếc đồng hồ là từng hình ảnh anh xuất hiện trong tâm trí cô.. bao gương mặt anh hiện ra là bao giọt nước mắt đã rơi cho nỗi nhớ vì anh, từng ngày trôi qua là hàng vạn lần cô nhớ đến anh: nhớ anh vô vàn, nhớ anh nồng nàn, nhớ anh đau lòng, ... thậm chí đôi lần nhớ anh trong niềm hạnh phúc của ngày xưa họ từng ở bên. Cô nhớ anh nhiều đến mức nỗi nhớ trở thành điều bình thường trong cuộc sống. Bình thường đến mức mới chỉ trong khoảnh khắc quay đi cô đã thấy nỗi nhớ trong cô gào thét tới vạn lần xin trái tim quay lại. Nhưng cô không thể! Khi Sam nắm tay anh, mỉm cười và bảo rằng “em không sao”, thật ra trái tim cô đã khóc hết nước mắt cho những ngày sắp tới. Thật ra nước mắt ngày hôm qua đã dạy cô phải cố gắng rất nhiều để làm nên nụ cười ngày hôm nay, ngày lúc này, để vẫy tay tạm biệt anh.

Cô tự hỏi liệu anh có cảm nhận được không? Khi cô đi cạnh anh quãng đường cuối cùng, 30 phút đường như rất ngắn, đoạn đường từ sân sân bay vào trong, khi bước đi cô cứ ngỡ rất dài lại hóa ra chẳng thể đủ cho một câu nói: “anh đừng bỏ em”, cũng chẳng thể đủ cho cái ôm cuối cùng ấm tình yêu cô dành cho anh, chẳng thể đủ cho đôi tay anh chần chừ hành động nắm lấy cô mà e ngại rời xa...

Cô tự hỏi liệu anh có thật hiểu hay không? Cảm giác phải chia sẻ từng bước chân anh cho từng đoạn đường xa lạ. Cảm giác đánh mất anh cho một người xa lạ. Cảm giác như tất cả thế giới của cô ngày xa anh sẽ trống rỗng đến nhói lòng. Một mình cô ở đây, một mình cô bước đi, một mình cô khóc, một mình cô nói chuyện với chính mình: cái cô cần không phải là anh mà là mạnh mẽ...

Sau ngày Sam đi, cuộc sống của Hữu Thiện cùng Gia Ngọc lại trở về quỹ đạo bình thường. Có đôi lúc cô luôn gặng hỏi anh về mối tình trước còn anh chỉ cười mỉm rồi đáp lại cô bằng một câu trả lời như có như không:

“Biết ít hạnh phúc nhiều. Biết nhiều hạnh phúc ít..Em nói xem em muốn hạnh phúc ít hay nhiều?”

“ Anh thật là...”

Nheo mắt nhìn cô, khoé môi anh khẽ cong lên:

“ Anh làm sao nào? Em có thể hỏi một vấn đề nào khác thú vị hơn được không? Ví dụ như công việc của anh hay là....gia đình an chẳng hạn.”

Gia Ngọc gổi đầu lên đùi anh, với tay cầm chiếc điều khiển TV cô chuyển hết kênh này sang kênh khác, giọng cô tỏ ra vài phần hứng thú:

“ Anh biết không, em tựa như một đứa trẻ lên ăn kẹo mà cách đây không lâu cô giáo đã dạy rằng ăn kẹo sẽ bị sún hết răng. Nhưng em thà phải nhổ hết răng chứ không nỡ bỏ qua hương vị ngọt ngào của những viên kẹo bọc đường do anh mang lại...”

“ Oh. Đừng ví von như vậy, anh đã bị em lấy mất trái tim lẽ nào em còn muốn lấy luôn cả bộ não của anh nữa hay sao? Cô giáo à, em nói rõ hơn xem nào.”

“ Anh biết không cách đây không lâu em đã từng.....đọc cẩn thận tư liệu về anh ở chỗ chị gái mình. Em biết anh là ai, một người có tương lai sáng hơn sao Bắc Đẩu. Em cũng biết gia thế anh ra sao, tiền của anh chất nhiều thế nào và em hiểu....có thể chúng ta sẽ không có cách nào để bên nhau mãi mãi. Nhưng chỉ cần ngày nào còn ở cạnh anh thì em tin ngày đó mãi là ngày hạnh phúc. Dù cho sau này, kết thúc không được như mình mong muốn thì em vẫn cứ hạnh phúc như lúc này. Bởi người hạnh phúc là người có một kỷ ức về tình yêu đi theo mình đến lúc dừng chân.”

Bé cô lên rồi xiết chặt vào lòng, khuôn mặt nhỏ của Gia Ngọc vùi sâu vào lồng ngực anh rắn chắc. Trong hơi thở quen thuộc ấy, cô thấy anh khàn giọng nói vô cùng dịu dàng:

“ Anh không cho phép em nói những điều không vui như vậy. Cái chúng ta cần nhất bây giờ là chờ đợi....Chờ đợi em đủ lớn còn anh đủ thành công. Chỉ cần vậy thôi, anh tin rằng hạnh phúc sẽ là mãi mãi.”

Bầu những ngón tay mềm vào ngực anh cô nũng nịu:

“ Nhưng chị gái em không thích anh. Còn anh có khi bị vướng vào vô số những mảnh tình vắt vai khác.”

“ Anh cũng đâu cần chị gái em thích anh. Còn những mảnh tình vắt vai khác thì em đừng nhắc tới vì cơ hội cho nó tồn tại đều là số 0. Ok?”

Cô chỉ biết mỉm cười hạnh phúc rồi nằm im trong vòng tay anh. Cô đã từng nghĩ rằng trái tim mình chỉ là những khoảng trống mênh mông rộng lớn vô cùng, nhưng phút chốc vào thời khắc anh khiến cô rung động thì trái tim ấy chỉ đủ để chứa một mình anh.

Ngày chủ nhật, Hữu Thiện cố tình trở dậy làm bữa sáng cho Gia Ngọc. Nhìn gương mặt yêu thương vẫn chìm trong giấc ngủ, khoé môi anh khê cong lên mỉm cười. Nhưng khi anh vừa đi không lâu thì tiếng chuông điện thoại đã lôi cô ra khỏi giấc mơ buổi sáng. Cao giọng, cô gọi anh:

“ Anh ơi, điện thoại.”

“ Em nghe xem ai...”

“ Em nghe thật đấy!”

Nói rồi Gia Ngọc nhấn nút trả lời, nhẹ nhàng lên tiếng, cô khê nói:

“ Alo. Dạ, xin lỗi ai đấy ạ.”

Người phụ nữ nghe tiếng Gia Ngọc chột khựng lại. Như cần phải xác minh lại số điện thoại vừa gọi đi, cô gượng gạo trả lời:

“ Xin lỗi, chắc là nhầm máy.”

Có chút khó chịu do bị đánh thức khi vẫn còn luyến tiếc giấc ngủ, Gia Ngọc nghĩ tới người gọi là Sam, khỏi phải lời thôi....cô cao giọng:

“ Chẳng phải nhầm số đâu....nhầm người thôi. Để em gọi đúng người họ chị.”

Hữu Thiện trở vào phòng ngủ nhận điện thoại từ tay cô, vừa nói hello thì bên kia đã cúp máy. Anh ngạc nhiên hỏi:

“ Ai đấy?”

“Chắc là Sam. Bạn anh đấy! Em thật ghen tị, sao giọng con gái miền Nam lại dễ thương đến vậy?”

Nói xong Gia Ngọc tiếp tục ngả người xuống giường vùi đầu vào chăn. Tuy cố tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cô hạ quyết tâm không thể để chị ta quấy rầy tới hạnh phúc của cô và anh đang có. Hữu Thiện lắc đầu, anh đang định xoay người bước đi thì điện thoại tiếp tục đổ chuông. Gia Ngọc vội nhao người dậy giành điện thoại từ tay anh. Nhìn anh, cô nài nỉ:

“ Để em nói chuyện với chị ta được không? ”

Chống tay lên cầm đăm chiêu, anh cười khẩy rồi gật đầu tỏ ý đã hiểu sau đó tiếp tục bước đi. Gia Ngọc cũng cười nhìn anh, nắm chặt chiếc Iphone trong tay, vẫn là mười một con số lạ lúc trước, cô nghiêng rằng rồi nhận điện:

“Chào chị Sam. Em là partner của anh Thiện. Thật tiếc rằng chúng ta không có cơ hội nói chuyện với nhau trong suốt thời gian chị ở Hà Nội. Chị đã là bạn của anh ấy thì chị cũng là bạn của em, anh ấy đang bận nên chị hãy cứ nói chuyện với nha!”

“Phiền cháu gọi Hữu Thiện nghe máy giúp cô.”

17. Chương 17

Chương 17:Người lạ thoáng qua.

Trong màn sương mờ ảo, Hữu Thiện chỉ mặc nguyên đồ ngủ, thân hình cao dong dỏng có chút rùng mình trước gió lạnh nhưng anh vẫn đứng ngoài hành lang kiên nhẫn chờ má mình nói hết. Khoé môi khẽ cong lên cười cười trước những gì má nói rồi anh cúp máy bước vào trong. Gia Ngọc dựa vào thành giường cắn ngón tay quan sát anh, chờ đợi. Trong ánh mắt của cô có sự khẩn thiết, mong ngóng, khẩn trương và đôi chút lo sợ trong khi nụ cười trên môi Hữu Thiện vẫn chưa hề tắt từ lúc quay vào. Nhẹ nhàng kéo chăn rồi anh sải cánh tay dài rộng ra sau gáy cô sau đó xiết nhẹ cô vào lòng. Giọng anh trầm ổn mang theo ý châm chọc:

“Bộ dạng con mèo nhỏ của em làm anh thấy không quen mắt chút nào. Lẽ nào, em đang sợ thật sao? ”

Nhéo tay anh, giọng cô trách móc:

“ Xí. Sao em phải sợ, dù sao mẹ anh cũng đâu biết em là ai. Mà anh kì quá đấy. Sao số của mẹ cũng không để tên hại em...!”

“ Ừm. Danh bạ nằm trong Itune, mới đổi máy hôm qua nên anh vẫn quên chưa tải xuống. Cơ mà, má nghe giọng em giờ nhanh vượt xong liền nói...”

Ngừng một lát, nghiêng đầu nhìn gương mặt tái xanh của cô anh cười rồi nói tiếp:

“ Cuối tuần má anh sẽ ra ngoài này, má muốn em cùng dùng cơm.”

“ Em?”

Lời anh nói khiến Gia Ngọc nổi da gà, tròn mắt hỏi lại anh. Đáp lại cô, Hữu Thiện vẫn thản nhiên nhìn cô, ánh mắt của anh mang theo những lời trấn an ấm áp:

“ Má anh là một người rất dễ chịu. Cách đây nhiều năm trước má đã từng căn dặn anh rằng: “ Cô gái của con không cần xinh đẹp, càng không cần phải xuất thân từ một danh gia nào đó. Nếu không biết nấu ăn má có thể dạy, không có học thức cao má có thể tạo điều kiện cho học lên nhưng nếu không có đạo đức thì má dạy không nổi.”

Em thấy không, em có đủ tất cả các tiêu chuẩn của má thì còn gì phải lo nghĩ?”

“ Nhưng em...”

“ Không nhưng gì cả. Nghe anh, dậy đánh răng rồi ra ăn sáng.”

Buổi tối Gia Ngọc nhận được điện của Gia Hiên hẹn chiều mai dùng cơm. Hơn thế nữa, đó là một bữa cơm do chính anh rể cô sắp xếp để tiễn biệt Vĩnh Nguyên. Thật sự, tự đáy lòng mình cô không ghét con người đó nhưng cũng chẳng thể thay đổi số phận đã thuộc về hai người họ. Dù sao cũng là một bữa cơm, cô không thể không tới.

Gia Hiên kết thúc cuộc gọi, ánh mắt cô không giấu nổi những muộn phiền đang chất chứa trong lòng. Trong căn phòng cách nơi cô ngồi không xa, tiếng nói cười của chồng và con trai đã khiến cô bất giác mỉm cười quên đi những suy tư đang tồn tại.

Châu Châu đẩy về phía ba mình một dây dài ô tô và máy bay, giọng thằng bé đánh lại như một ông cụ non:

“ Đây nhá, tôi cho bác hết ô tô và máy bay của tôi rồi đây nhá. Bác phải làm việc giúp tôi đây.”

Thái Văn nghiêng đầu nhìn con trai rồi cười lớn:

“ Được. Bác nói đi, giờ bác cần tôi làm việc gì nào?”

Chống bầy tay nhô lên cằm, thằng bé véo von:

“ Bác sẽ làm thật chứ?”

“ Thật. Việc gì tôi cũng làm được.”

“ Thế thì bác phải dạy lại vợ bác đi nhá. Vợ bác..... là hay đánh tôi lắm đấy!”

Gia Hiên dựa vào cánh cửa nhìn về phía chồng đang cười nghiêng ngả, cô trừng mắt với hai ba con bọn họ rồi cao giọng:

“ Nói lại mẹ nghe một lần nữa thử xem?”

Châu Châu gạt hết đồ đồ chơi chạy vào lòng ba rồi kêu:

“ A.....Ba ơi, bà la sát đến rồi. Châu Châu sợ lắm.”

Phải khó khăn lắm Thái Văn mới dỗ dành cho con ngủ, khi anh về phòng mình thì thấy vợ đang nằm ôm laptop. Ngó qua xuất hiện hình ảnh của một người đàn ông khá điển trai, khoẻ môi anh cong lên rồi khàn giọng:

“ Diễn viên mới nổi hả em?”

Ngả người xuống giường nhìn đôi mày đang nhú xuống của vợ, anh biết câu trả lời mình mong đợi là một đáp án khác. Gia Hiên vẫn chăm chú dõi theo từng câu chữ trước mặt. Giọng cô có chút mệt mỏi và chán nản:

“ Bạn trai của Gia Ngọc.”

“ Ồ....Em không tin tưởng vào mắt nhìn của con bé tới mức phải hành nghề phân tích sao?”

Buông bỏ laptop sang một bên, cô nằm gối đầu lên cánh tay của anh rồi nói tiếp:

“ Con bé đã trải đời nhiều đâu mà có thể hiểu hết về lòng dạ con người. Chơi trò yêu đương với một người hơn nó gần mười tuổi thật là quá sức.Thái Văn, anh nghĩ mà xem. Khi anh ta trải qua mối tình đầu thì có khi em gái em vẫn còn chưa nhìn thấy mặt trời mọc.

Phillip cũng từng nói với em, người như anh ta tốt nhất nên giữ một khoảng cách an toàn.”

“ Phillip? Sao lại liên quan đến anh ta? ”

“ Hình như họ thường xuyên gặp gỡ, ngay đến cả việc Gia Ngọc tới nhà anh ta mà Phillip cũng biết. Em không muốn có một cái nhìn thiếu khách quan nhưng em cảm thấy việc này tốt nhất nên dừng lại đúng lúc. Em không muốn Gia Ngọc lún quá sâu để rồi ân hận. Tuổi thơ của nó đã quá nhiều nước mắt, em thật không muốn trong những năm tháng trưởng thành lại gặp phải bất trắc không may! Em sẽ phản đối chuyện này tới cùng.”

Thái Văn trầm tư, một lúc lâu sau đó anh khàn giọng:

“ Lúc nào đó em bảo con bé dẫn cậu ta cùng gặp một lần đi. Đàn ông với nhau sẽ dễ hiểu hơn. Anh cũng muốn biết xem người thế nào mà có thể khiến Vĩnh Nguyên cùng vợ anh ăn không ngon ngủ không yên.”

“Nếu một cô gái yêu bạn, trừ phi ngay cả linh hồn của bạn cô ta cũng được nắm giữ, nếu không cô ta sẽ không thấy thỏa mãn. Bởi vì đàn bà rất yếu đuối, cho nên bọn họ có ý muốn thống trị vô cùng mạnh mẽ,

không không chế bạn hoàn toàn thì sẽ không cam lòng. Bụng dạ đàn bà rất hẹp hòi, vô cùng phản cảm đối với những gì trừu tượng mà họ không giải thích được. Trong đầu bọn họ chỉ nghĩ tới những thứ vật chất, cho nên vô cùng đố kỵ với tinh thần và lý tưởng. Linh hồn của đàn ông ngao du ở những nơi xa xôi nhất của vũ trụ, đàn bà lại muốn giam cầm nó ở nhà để tính toán tiền bạc...đối với người rơi vào lưới tình mà nói, chỗ khác nhau giữa đàn ông và đàn bà là : đàn bà có thể yêu đương cả ngày cả đêm, mà đàn ông chỉ nghĩ tới nó khi làm tình.”

An Linh đọc tới đó liền quẳng sách vào xó giường rồi cao giọng:

“ Cái thằng tác giả này chắc có hận thù truyền kiếp với đàn bà hay sao mà viết phiến diện thế không biết. Có mà lũ đàn ông mới chính là bụng dạ rất hẹp hòi..”

Khoé môi Gia Ngọc khê cong lên cười, cây cọ nhỏ trên tay khê đung đưa, phớt phẩn hồng lên đôi gò má. Cất lời, cô phản bác lại Linh:

“Tớ chỉ thắc mắc là cái khái niệm yêu đương cả ngày cả đêm của tác giả được hiểu thế nào? Vì nếu theo cách hiểu của tớ thì như vậy, đàn bà đã sớm bị tuyệt chủng vì kiệt sức “ yêu ” ”

“ Gia Ngọc. Chị thích cách nghĩ của em.”

“ Chị cũng nghĩ như em đúng không? Đấy. Em được 8 môn Dân Số là hoàn toàn chính xác rồi nhá.”

Quay xuống nhìn Linh, cô nói tiếp:

“ Bây giờ thì tớ đã hiểu vì sao cậu chỉ được có 6 Linh ạ. Há há.”

Khoé môi cô vẫn tủm tỉm cười cho tận tới khi bước xuống cổng ký túc. Vĩnh Nguyên vẫn ngồi nguyên trên ghế lái, anh vươn người mở cửa ghế bên cho cô nhưng Gia Ngọc đã kéo cửa sau và bước vào xe. Cho xe chạy, giọng anh mang theo vài ý khích tướng:

“ Anh đáng sợ thế sao?”

“ Cái đấy còn cần phải nói nữa sao? “ Đáng sợ ” vẫn chưa đủ để miêu tả về anh. Phải là vô cùng đáng sợ.”

“ Hôm nay, anh rất buồn vì vậy van em thu hồi nanh vuốt được không? Lẽ nào vai diễn cô em gái nhỏ với anh cũng rất khó khăn sao?”

Nghe anh nói không hiểu sao cô có chút xót xa. Cô im lặng đưa mắt nhìn ra những con đường đang vụt qua. Cô không thể phủ nhận Vĩnh Nguyên là một người đàn ông rất tốt. Có chăng, vì cảnh giác của cô quá cao và lòng tự trọng đã khiến cô cùng anh có một rào cản không thể nào bước tới. Đã nhiều lúc cô bị xuyên xao trước những gì anh nói nhưng những ký ức về mẹ lại tát mạnh vào lý trí khiến cô lắc đầu phủ nhận. May mắn là có một người đàn ông khác đã bước đến và mang cô ra khỏi những nỗi ám ảnh về tuổi thơ, về Vĩnh Nguyên và những lời răn dạy của Gia Hiền. Ở Hữu Thiện, không cần dùng lời nói, chỉ cần cái xiết tay, những ánh nhìn thương yêu cũng đã nuốt trọn cô vào tấm chân tình anh dành tặng. Quả thật, đàn ông chỉ nên làm chứ không nên nói. Hữu Thiện chính là một người như vậy! Quan trọng hơn, anh là người cô đã bất chấp bao lời can ngăn của chị gái để trao gửi yêu thương...

Cho xe dừng trước cửa Sumo BBQ Quán Sứ, Vĩnh Nguyên bước xuống mở cửa xe cho Gia Ngọc sau đó anh mới trở lại ghế lái và cho xe về chỗ gửi. Gia Ngọc đứng nhún chân trong một góc tối đợi Vĩnh Nguyên, vô tình cô thấy một người vô cùng nổi bật đang bước vào trong. Bên cạnh anh còn có cặp đôi Duy Linh cùng một cô gái khác. Có chút mất mát, cô thần thờ đưa mắt nhìn về dòng người trước mặt.

Bộ dạng thất thần của cô khiến Vĩnh Nguyên nhú mày, giọng anh trầm xuống:

“ Ngoài này chưa đủ lạnh sao? Chúng ta vào thôi không anh chị ấy đợi.”

Ngước lên nhìn anh, khê gật đầu cô cùng anh bước vào trong lên thẳng tầng hai. Ánh mắt Vĩnh Nguyên đảo quanh rồi khê cười khoác vai Gia Ngọc về nơi nhà Gia Hiền đang ngồi. Không hiểu sao Gia Ngọc thấy lòng trùng xuống, cô để mặc Vĩnh Nguyên kéo mình đi, ánh mắt cô cùng Hữu Thiện giao nhau trong tích tắc. Gương mặt đẹp trai của ai đó khê chau mày. Lấy tay đẩy cao gọng kính rồi Hữu Thiện rời khỏi cô, tập trung vào câu chuyện cùng ba người đang ngồi cạnh.

Cao Linh cười khẩy, cô lặng nghe Thanh Hương kể chuyện rồi lại liếc nhìn cô gái phía xa thăm đánh giá. Quả thật cô gái đó cùng bạn thân của cô có nét giống nhau nhưng không thể đánh đồng hai người là một. Cô biết mình không có tư cách để xen vào chuyện của Hữu Thiện nhưng nghĩ tới Sam cô lại thấy vô cùng đau lòng. Cô bé kia phải chăng cũng chỉ là thể xác trong một cuộc tình đứt đoạn của London quá khứ? Chủ nhân thật sự của trái tim Hữu Thiện chẳng phải vẫn ngồi đây nói cười mà vẫn không hay biết gì đó thôi. Là vì anh che giấu quá giỏi hay tại vì Thanh Hương quá vô tâm nên suốt 5 năm qua vẫn chưa từng một lần đả động? Cô ấy không hỏi nên Linh không thể nói. Và biết nói gì khi cô ấy đã có một gia đình ấm êm, một người chồng cùng một đứa con gái để yêu thương vỗ về. Chỉ khổ cho những người cứ khư khư ôm lấy một mảnh quá khứ không thôi.

Cảm nhận rất rõ có người đang nhìn mình, Gia Ngọc cố tình ngẩng đầu nhìn về phía Linh, khoé môi cô khẽ cong lên cười mà như không cười. Vĩnh Nguyên cũng theo ánh mắt Gia Ngọc mà nhìn sang hướng đó rồi khẽ nói:

“ Gia Ngọc, không nể mặt tăng cũng nên cúi đầu trước Phật. Có nhất định phải liếc mắt đưa tình về bên đó trong khi anh đang ngồi đây không?”

Gia Hiền xoay người nhìn thoáng qua rồi quay về Gia Ngọc trừng mắt và nghiêm giọng:

“ Em cảm thấy thích có thể sang bên đó. Chị chẳng giữ.”

“ Ô. Mẹ ơi, cô Hương, con thấy cô Hương.”

Thái Văn cẩn thận chắt vang vào từng ly sau đó vỗ nhẹ vào đùi con nhắc nhở:

“ Không được lớn tiếng không người ta đến bắt con ba không lo nổi đâu.”

Thằng bê bừa môi nũng nịu:

“ Nhưng con thấy cô Hương.”

Thái Văn quay đầu nhìn lại, đúng là Thanh Hương. Không hiểu sao anh bỗng thấy có chút gì đó quen mắt. Về mặt anh không giấu nổi những suy tư trong lòng, chỉ cho đến khi Vĩnh Nguyên nâng ly anh mới tập trung trở lại.

Gia Ngọc lắc đều ly vang đỏ trên tay rồi hít một hơi thật sâu sau đó mới từ từ nhắm nháp. Suốt bữa ăn hầu hết đều là Thái Văn cùng Vĩnh Nguyên trò chuyện còn Gia Hiền mãi cho Châu Châu ăn. Không ngờ mọi người chưa ăn xong thằng bé đã nhú mắt lại rồi ngủ trong lòng anh rể. Sau cái nhìn đầu tiên giao nhau khi bước vào, suốt cả buổi Gia Ngọc vẫn liếc về phía Hữu Thiện nhưng anh không hề đảo mắt nhìn qua cô thêm một lần. Ngay cả khi bước ra anh vẫn điềm nhiên như không, về mặt vẫn đóng băng chẳng khác thường ngày là mấy.

Thanh Hương lùi lại phía sau so với ba người trước, cô rẽ ngang đến chỗ Gia Hiền rồi cúi đầu khẽ nói:

“ Biết anh chị dùng cơm ở đây nhưng giờ em mới qua chào được.”

“ Ủ. Chị thấy em đi cùng bạn nên không gọi, giá mà em đi cùng Sơn thì đã kêu qua đây ngồi cùng cho vui.”

“ Dạ. Vậy anh chị cứ dùng bữa, em xin phép đi trước.”

Vĩnh Nguyên chờ cho cô gái lạ đi khỏi mới hắng giọng:

“ Ai vậy chị?”

“ Cấp dưới của anh Văn.”

“ Em thấy cô ấy sợ chị như sợ cạp ấy còn anh Văn thì chẳng thấy ới một tiếng gì. Không phải có gian tình trong đây chứ!”

Thái Văn bật cười:

“ Chú nghĩ nhiều thế? Cô ấy có chồng con rồi, hơn nữa bà xã anh number one. Có cho ai, các thêm cái gì anh cũng không thay lòng đổi dạ.”

Gia Ngọc nghe anh rể nói suýt chút nữa sặc rượu trong miệng. Vĩnh Nguyên chỉ cười, như nhớ ra điều gì đó anh nói tiếp:

“ Em cảm thấy...nhìn thoáng qua cấp dưới của anh rất giống Gia Ngọc.”

“ Anh còn cảm thấy điều gì nữa không hả Vĩnh Nguyên? Sao anh không theo học lớp đạo diễn hay chuyên ngành sáng tác gì đó để biến cảm thấy thành sự thật luôn cho thiên hạ lác mắt.”

“ Ngọc. Em càng ngày càng chẳng ra sao...”

“ Chị. Sao chị cứ suốt ngày bệnh anh ấy? Em, em mới là em gái chị đấy ạ!”

Gia Hiền buông đũa, thở dài rồi cô nói:

“ Chị cũng cảm thấy nhìn thoáng qua em và Hương có nét rất giống nhau. Nếu đặt hai người cùng một chỗ chắc sẽ nghĩ là hai chị em cũng nên.”

“ Ô. Em chẳng thấy giống, còn nếu chị cho là như vậy thì lúc nào chị hỏi ba em thử xem. Nếu không phải thì chắc cần hỏi lại ba chị kia.”

Gia Ngọc về đến ký túc chưa lâu thì nhận được điện của Hữu Thiện, giọng anh hoàn toàn dịu dàng khác hẳn vẻ mặt lúc trước cô nhìn thấy

“ Em về tới phòng lâu chưa?”

“ Dạ, được một lúc rồi. Ghê, hôm nay có người bơ em đi, vẻ mặt lạnh tanh chẳng ân cần.”

“ Chứ chẳng lẽ anh chạy ra ôm hôn vồ vập để chị em banh xác anh ra à?”

“Xuỵ xuỵ. Anh này, cái người đi cùng anh và vợ chồng anh Duy hôm nay hoá ra là nhân viên trong công ty anh rể em đấy. Mọi người nói em và chị ấy giống nhau. Anh có thấy thế không?”

Hữu Thiện hơi khựng lại, suy nghĩ mất vài giây anh mới đáp lời cô:

“ Ừm. Nếu đặt em của bây giờ vào thời điểm năm năm trước của cô ấy thì đúng là cũng có nét. Người giống nhau trên đời nhiều mà em, bận tâm làm gì cho mệt!”

Ngừng một lát, anh nói tiếp:

“ Hai ngày tới anh phải đi Hải Phòng công tác. Em sang cho cá ăn giúp anh. Còn nữa, sau khi anh về chắc má cũng ra ngoài này. Em chuẩn bị tinh thần một chút nghe không?”

“ Anh đừng hù em được không? Trái tim em đang run lên vì sợ hãi.”

Cười cười, anh đáp lời cô:

“ Em ngoan mà. Không yêu sao được. Anh chỉ sợ em hồi hộp đến lúc cầm đũa dùng cơm cũng không nổi thôi. Ngoan, ngủ sớm đi, anh cũng mệt rồi.”

“ Vâng. Tình yêu ngủ ngon!”

18. Chương 18

Chương 18: Tay phải ký ức, tay trái tháng ngày.

“ Quá dài để lừa dối nỗi nhớ mong và quá ngắn để vết thương lòng lành lại. Tình yêu là thiêng liêng, dẫu lời thề mãi mãi yêu em bất chợt dừng khi nào, dẫu lời hứa cho nhau có dối trá ra sao,... tình yêu vẫn là thiêng liêng. Vẫn là những mảnh gỗ anh đem lột qua cánh cửa phòng nhỏ trong tim, để qua ngày ngày ghép lại từng mảnh, từng mảnh. Anh muốn dựng nên chiếc ghế để em dùng chân, chiếc giường để em ngủ mình,

ngôi nhà nhỏ xinh cho hạnh phúc....nhưng rồi anh phát hiện nó đã quá lớn để qua được cánh cửa ngày ấy, đã quá trễ để có thể bỏ ra ngoài, đã quá muộn để dọn trống căn phòng trái tim ngày anh nói cùng em lời tạm biệt. Là anh đã sai điều gì đây khi thời khắc này chỉ biết nhấn gửi em hai từ: hạnh phúc!”.

Tin nhắn được gửi đến lúc ngày mới vẫn chưa bắt đầu. Trong mơ màng, Gia Ngọc với tay tắt chuông rồi vui mình vào chăn ngủ tiếp, mãi tới khi tỉnh giấc cô mới nhớ đêm qua có ai đó gửi mess cho mình. Đã quá muộn để cô có thể gửi anh lời chào tạm biệt. Vĩnh Nguyên hẳn giờ này đang trên máy bay về Mỹ còn số điện thoại ấy mãi mãi không bao giờ liên lạc được nữa. Chớp mắt lấy lại sự tỉnh táo rồi cô rời giường trong một tâm trạng chẳng khác nào đám mây xám xịt mùa đông.

Buổi chiều sau khi tan học, cô mua cơm hộp về thẳng phòng, gầy đũa nhưng tâm trạng vẫn chán chường mà không hiểu vì sao. Chỉ đến khi Hữu Thiện gọi điện hỏi xem cô đã tan học chưa? Ăn cơm chưa? Sang bên nhà cho cá ăn chưa? Gia Ngọc mới giật mình.

Cánh cửa căn hộ mở ra, không có anh căn nhà bỗng trở nên trống trải. Để túi xách xuống sofa rồi cô bước về phía bể cá. Đàn cá không ngừng ngụp lặn kiếm tìm những viên cám xanh đỏ mà Gia Ngọc thả xuống. Qua lớp thủy tinh dày cô thấy gương mặt mình đang phản chiếu, xác xơ và có phần tiêu điều. Cô sao thế này? Đặt chiếc lọ thức ăn trên tay xuống, cô bước về phòng ngủ thay đồ rồi ngã mình xuống chiếc giường vẫn thoảng hương nhài quen thuộc. Hít một hơi thật sâu, cảm giác như Hữu Thiện vẫn ở bên xong lật người chỉ thấy một mình trống trải. Có chút cô đơn, cô trở dậy bước về giá sách tìm một tác phẩm nào đó có thể khiến bản thân tự ru mình chìm vào giấc ngủ. Những ngón tay mềm lật trái, lật phải rồi dừng lại trước một cuốn tiểu thuyết đã từng nghe ai đó nhắc đến. “Đời nhẹ khôn kham”_Milan Kundera.

Trong ánh vàng phản chiếu của chiếc đèn ngủ, cô chậm rãi lật mở những trang sách phẳng phiu không một nếp gấp. Một cuốn tiểu thuyết kén người đọc, Gia Ngọc nghĩ vậy! Những biến cố chính trị, những nảy sinh lý giải xã hội, những ý thức hệ về lịch sử. Tất cả tái hiện trong tình yêu định mệnh của Tereza và Tomas. Họ không có cách nào lý giải được vì sao lại là người đó cũng như chính bản thân cô lúc này cũng không thể bắt mình tự trả lời câu hỏi: “ Nếu không gặp Hữu Thiện thì cô sẽ yêu ai?”.

Muốn dừng lại nhưng rồi cô vẫn cố ép mình đọc tiếp, những trang viết có đôi lúc khiến cô đau tới nghẹn lòng. Cô gái trong truyện đã đánh đổi cả số mệnh của mình để bên người đàn ông đó. Gắn bó rồi lại chia xa. Đến và đi, ở bên rồi lại là rời bỏ. Gia Ngọc phát hiện ra rằng bên cạnh tình yêu toàn vẹn mà Tereza dành cho Tomas trong thế giới những điều khả hữu thì vẫn còn vô số những tình yêu không toàn vẹn mà cô ấy dành cho người đàn ông khác. Liệu có một ngày cô giống nhân vật ấy hay không? Tự hoài nghi bản thân, khoé môi khẽ cong lên cười rồi lại tập trung vào cuốn sách...chỉ cho đến khi những ngón tay khựng lại. Cô gái hiện ra trong trang sách, những câu chữ được gạch cần thận bằng bút nhớ.

“Thời gian của con người không đi theo đường tròn; nó chạy về phía trước theo đường thẳng. Đó là lý do tại sao con người không thể có hạnh phúc: hạnh phúc là khao khát sự lặp lại”

Đôi mắt đầy mỗi một khe nhắm hờ trong giây lát, hít một hơi thật sâu cô chậm rãi thở ra rồi tập trung ánh nhìn vào bức ảnh trên tay. Một cô gái có thể coi là đẹp và nếu nhìn thoáng qua chẳng khác nào người mà hàng ngày cô vẫn thấy trong gương. Lật lại mặt sau tấm hình chỉ có những dòng chữ đơn thuần được viết bằng nét bút của anh. Cô biết. Đó là nét chữ của anh, không một ai khác: “ Tay phải ký ức, tay trái tháng ngày. Hạnh phúc là sự khao khát gặp lại!” Bên dưới là chữ ký của cô gái ấy. Phạm Thanh Hương. Hoá ra là chị ấy!

Hạnh phúc là khao khát sự gặp lại? Cô không thể nói rằng mình đang ổn bởi sự thực cô đang chất chứa quá nhiều hoài nghi trong lòng. Cuốn tiểu thuyết được đặt lại ngay ngắn vị trí cũ chỉ riêng tấm hình cô giữ lại cho riêng mình. Dù hiểu rằng ai cũng luôn tồn tại trong lòng một quá khứ và đã cố tự nhủ cô cần tôn trọng người đến trước, người đã từng có được trái tim anh trước cô nhưng....cứ thử nghĩ mà xem! Khoảnh khắc cuộc tình của hai người đang mặn nồng tốt đẹp thì một nhân vật khác xuất hiện khiến mình từ một người bé nhỏ lại càng trở nên nhỏ bé vô cùng thì ai đó ơi....Liệu có ai đó giống cô, cảm giác được rằng cả thế giới đang sống bằng niềm tin khan hiếm? Liệu có ai đó cảm giác được rằng tình yêu cũng chỉ là một lời nói dối quá tươi đẹp? Có ai đó nghĩ như cô không?

Hữu Thiện vừa kết thúc chuyến công tác ngoại tỉnh liền vội vã ra sân bay đón má. Má anh tuy sắp bước sang tuổi năm mươi nhưng khuôn mặt bà còn rất trẻ, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi. Đối với

bà, cuộc sống đến lúc này chỉ còn mình Hữu Thiện là vấn đề đáng lo nhất. Nhớ lại những lúc khi anh còn nhỏ, bà đã phải thức ròng đêm để dỗ dành con trai nín khóc, rồi lần đầu tiên để anh lại nhà trẻ, không hiểu sao khi quay lưng ra về có giọt nước mắt thương yêu rơi xuống lúc nào không hay. Suốt những năm dài anh học tại London, bà cũng bận chẳng thể ghé qua bên đó thăm con được mấy lần, cho đến khi anh trở về thì lại chọn một thành phố khác xa gia đình tới hàng nghìn km. Có thể hàng ngày người ta vẫn xưng tên con trai bà với ngưỡng mộ và nể phục nhưng xét cho cùng chàng trai ấy trong mắt bà không phải là một Lê Minh Hữu Thiện, đơn giản con dù lớn vẫn là con của mẹ. Anh mãi mãi vẫn là bé Bi, vẫn cần lắm sự quan tâm, chở che từ ba má.

Cho xe chạy về hướng nội thành, đảo mắt nhìn má rồi anh khẽ nói:

“ Má ngủ một lát đi cho đỡ mệt. Con đưa má về căn hộ của con đã ghen. Mọi lịch trình hôm nay cứ huy hết đi má.”

“ Trên máy bay má có thiếp đi một lát. Được rồi, con đưa má về bên nhà cất đồ rồi hẹn cô gái đó cho má gặp.”

“ Trời. Má sốt ruột đến mức ấy rồi ă? Dù gì chúng con cũng mới quen chưa lâu mà. Hơn nữa.....cô ấy vẫn còn đang đi học.”

“ Ồ. Vậy má phải hiểu đoạn tình cảm của con ra sao đây? Qua đường không phải là tính cách của con thì phải. Nếu đã xác định thì gặp một lần cũng không sao đi. Trước lạ, sau quen. Má có nói sẽ nạt nộ con bé đầu mà con đã sợ?”

Anh nhìn má cười rồi lại tập trung vào tay lái. Anh muốn mọi thứ cứ tự nhiên đến nhưng không ngờ sau khi nghe anh gọi báo sẽ qua đón cô thì Gia Ngọc hoảng hốt chẳng khác nào đĩa phải vôi. Khoé môi Hữu Thiện cong lên, trấn an tinh thần cô vài câu rồi anh cúp máy.

Gia Ngọc đặt chiếc Lumia xuống trong khi những ngón tay vẫn còn run. Nghĩ đến việc gặp phụ huynh lại còn là mẹ của người mình đang yêu cô không thể tránh được khẩn trương và sợ hãi. Ánh mắt cô nhìn mọi người xung quanh như van nài hãy cứu em.

Mai Hương bật cười rồi dịu dàng:

“ Em cứ bình thường đi, chẳng qua cũng chỉ là mẹ người yêu thôi mà. Dạ, vâng là được. Để chị trang điểm cho má, dù sao cũng phải để cho mẹ chồng tương lai giật mình vì cô con dâu xinh đẹp.”

“ Lạ chị, cái gì mà mẹ chồng chứ. Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà em đã toát mồ hôi đầy người, không biết nếu một ngày phải lấy chồng thì em có đứng tim mà chết không nhĩ?”

“ Không chết nhưng chắc cũng điên lên vì giải quyết được hàng tồn kho hết hạn bảo hành.”

“ Chị.....! Nỡ lòng nào mà nói nhau thế hả?”

Gia Ngọc mất cả tiếng trời để Mai Hương dặm phấn lên mặt. Cứ lau đi, tẩy lại mà vẫn không thể vừa lòng. Gương mặt trắng của cô bị nước hoa hồng chà lên khiến đỏ bừng không khác gì người say rượu. Tạt nước lạnh để làm dịu bớt rồi cô từ chối việc dùng phấn trang điểm. Thoa một lớp kem dưỡng lên mặt sau đó cô vắn tóc ra phía sau, quần jeans tối màu cùng áo vest cách điệu theo đúng tiêu chuẩn mẫu mực của một cô giáo. Nháy mắt với mọi người, Gia Ngọc hắng giọng:

“Nhìn em đạo đức đầy mình chưa? ”

Hường nằm trong góc vội góc đầu ra liếc từ đầu tới chân sau đó phát biểu:

“ Chỉ thiếu mỗi nước xách theo cái cặp đen và rước thêm đôi kính. Già đau già đón!”

“ Già kệ em. Già cơ mà rất chất.”

Vẫy tay chào mọi người rồi cô bước xuống dưới cổng ký túc, bàn tay nắm chặt để tránh những hồi hộp trong lòng nhưng không ngờ trong xe chỉ có một mình Hữu Thiện.

Anh cười mỉm rồi mở cửa xe cho cô. Ánh nhìn của cô với anh lúc này đã bị nhuốm thêm một gam màu lạnh nhưng anh vẫn không hề hay biết. Trong cô là bao hoài nghi nhưng vẫn chưa tới lúc để cô hỏi bởi trước mắt hai người họ còn có một chuyện đáng bận tâm hơn. Giọng cô rất nhỏ, khẽ cất lên:

“Bác đâu rồi ạ?”

Nắm tay cô, anh vẫn nhìn về lộ trình phía trước, giọng anh trầm ổn:

“Anh sợ em lần đầu sẽ ngại nên gọi cả Duy và Linh. Cậu ấy qua đón má trước rồi.”

“Liệu có sao không ạ?”

“Không sao. Nhưng mà....em hôm nay, thật sự anh nhìn không quen mắt. Sao lại ăn mặc thành ra bộ dạng như đi phỏng vấn vậy?”

Xì mặt trùm mắt với anh, giọng cô tỏ ra hờn dỗi:

“Chứ nên mặc gì? Em thích cảm giác an toàn.”

“Được rồi. Má sẽ thích em, anh đảm bảo đấy!”

Sự thực anh đã nói đúng. Suốt cả bữa ăn không khí hết sức vui vẻ, Gia Ngọc cảm thấy áp lực tiêu tan và tâm trạng vô cùng thoải mái. Bà ân cần hỏi han rồi khen ngợi cô. Mỗi câu nói, nụ cười đều khiến người ta cảm thấy bà vô cùng gần gũi. Nhìn vào mắt bà cô như thấy cả một khoảng trời ấm áp. Cô không nhớ mình đã nói những gì chỉ nhớ khi trở về đối diện với mọi người trong phòng cô chỉ biết thốt lên:

“Hôm nay không phải em đi gặp mẹ người yêu mà là đi gặp bạn tâm giao mới đúng. Tuyệt vời, trên cả tuyệt vời luôn ấy!”

Cảm giác đó khiến cô như bị ngây ngất trong hạnh phúc cho tới tận hai ngày sau đó một số lạ gọi tới. Là số của mẹ anh, bà hẹn sẽ qua đón cô cùng đi uống trà. Mỉm cười hạnh phúc, cô khẩn trương chọn đồ và trang điểm thật nhẹ nhàng.

Vô Ưu Trà là một quán trà đạo được người Nhật mở ra, quả thực dù là người Hà Nội nhưng cô vẫn chưa một lần đặt chân tới đây. Đối với cô, trà luôn là phiền phức. Chính vì vậy cô chỉ tôn sùng những ly cocktail đủ sắc cầu vồng...

Kéo tay Gia Ngọc, mẹ Hữu Thiện ngồi xuống. Bà cẩn trọng dùng tay nâng ấm trà màu nâu đất lên kiểm tra rồi tráng một lần nước sôi sau đó đổ ra. Gia Ngọc chỉ biết đan những ngón tay vào nhau và quan sát.

Mang trà đã được ướp sẵn với hoa, thả vào trong ấm rồi bà cho nước sôi chạm nhẹ cánh trà. Lắc đều ấm trà trên tay rồi cô thấy bà chắt hết nước sau đó lại đổ tiếp lần nước mới nghi ngút khói vào trong. Giọng bà nhẹ nhàng, trù mến:

“Con biết không, bà nội thằng Thiện rồi ba nó rồi cả bác đều rất thích uống trà. Đó không đơn thuần là một loại thức uống mà là một sự thưởng thức. Bình trà sau khi pha thoảng hương thơm, từng ngụm trà có vị đậm đà, vị đắng thoang thoang đầu lưỡi, nhưng cứ nhắm nháp là sẽ thấy vị ngọt của trà. Nước trà của Vô Ưu có màu vàng sậm rất hấp dẫn, vị đậm khá sâu, cho dù con đổ đến mấy nước cũng vẫn cảm nhận rõ vị đậm đà”

Vừa nói bà vừa để nước sôi tưới lên mặt ấm. Cô không hiểu lắm liền ngập ngừng lên tiếng hỏi:

“Sao lại tưới nước sôi lên trên ấm trà vậy ạ?”

“Con không biết sao. Bởi vì....làm như vậy sẽ khiến nắp ấm khít chặt, cánh trà sẽ ngấm nhanh hơn cùng hương trà sẽ được giữ lâu hơn.”

Cẩn thận nâng ấm trà trên tay, lắc nhẹ rồi bà châm trà từng chút một đều vào hai chén rồi lại quay vòng châm tiếp một lượt sao cho đầy. Hít một hơi thật sâu sau đó là nhấp môi, mùi trà nhai thơm dịu dịu khiến cho tâm can con người cảm thấy vô cùng thư thái.

Gia Ngọc từ đầu đến cuối chỉ dạ vâng lắng nghe, quan sát và thưởng trà y như động tác của bà. Quan sát cô rồi cười hiền, bà bắt đầu câu chuyện.

“ Hôm nay bác hẹn con ra đây vì muốn được nói chuyện riêng với con. Từ trước tới nay, đã là bạn của con trai bác thì bác đều yêu quý. Dù mới chỉ gặp con một lần nhưng bác xem con như là con gái bác vậy...”

Gia Ngọc cúi đầu khẽ dạ một tiếng chờ bà nói tiếp. Giọng nói của bà nhẹ êm, như ru người đối diện. Trong sự chờ đợi của cô, bà tiếp tục:

“Hữu Thiện không còn là một đứa trẻ nghe lời mà nó đã trở thành một người đàn ông có cho mình chỗ đứng cũng như địa vị trong xã hội. Nó đã có thể tự đưa ra những quyết định quan trọng của cuộc đời mình mà bác, với tư cách là người mẹ chỉ có thể đứng dõn theo con mình rồi chỉ đường dẫn lối.

Cuộc đời của Hữu Thiện vốn là một đường thẳng tắp, bác không hy vọng vì một lý do nào đó mà nó bị rẽ ngang...”

Gia Ngọc thấy lòng mình rối như tơ vò, cô không biết mẹ anh nói những điều này là có ý gì. Trái tim cô phút chốc loạn nhịp, cô vẫn cúi đầu và đáp lời rất dịu dàng:

“ Con biết mình vẫn còn trẻ lại còn đang đi học nên còn nhiều thiếu sót. Có gì xin bác cứ dạy bảo.”

“ Bác không có gì chê trách con được cả. Con rất xinh đẹp lại là một cô gái tốt. Hơn nữa Hữu Thiện rất thích con, ngay cả bác cũng vậy. Nhưng để làm con dâu của ta thì con phải là một cô gái có thể hy sinh cho sự nghiệp của chồng, phải là một người giống bà nội Hữu Thiện, giống bác rồi giống các chị dâu kề cận trong đại gia đình. Bác e rằng con gánh không nổi. Hơn nữa.....con lại là người đi theo con đường nghệ thuật. Chắc không cần nói con cũng biết tương lai của thằng Thiện đã được vạch định ra sao, liệu con có thể làm gì để giúp sức cho sự nghiệp của nó ?

Những lời bác nói quả thực rất khó nghe nhưng ta cũng chỉ đứng trên cương vị của một người mẹ để an bài mọi chuyện. Mong con hãy hiểu! Tình yêu của các con đến tuổi này vẫn còn rất non trẻ. Đã trải qua được bao nhiêu mà để nói hai chữ đau lòng?”

Gia Ngọc ngẩng đầu nhìn bà, ánh mắt cô trong tựa hồ nước thu không gợn sóng. Cất tiếng ngắt lời mẹ người yêu, cô dịu dàng:

“ Bác không cần nói gì nữa, con hiểu hết. Nhưng dừng lại hay đi tiếp vốn không phải do con có thể nói được. Tình cảm đâu phải là chuyện một mình con có thể quyết định. Có lẽ, người bác cần nói chuyện là anh Thiện chứ không phải riêng con.”

Chống tay xuống sàn rồi cô đứng dậy cúi đầu:

“ Cảm ơn bác đã căn dặn con. Con xin phép đi trước.”

19. Chương 19

Chương 19: Xin để em ra khỏi cuộc đời anh.

Tại sao lại là một ngày đông không lạnh nhưng cô bước giữa lòng thành phố nhỏ này mà nghe tim mình trống trải đến đau khổ. Giá bằng cứ ủa về khiến cô không thôi buốt nhói. Con đường ký túc cuối chiều vẫn đông người qua lại, những tiếng cười trong veo một thời cô cũng từng...song bây giờ đã đành lạc mất...Xót xa!

Gia Ngọc không về phòng mà chọn một góc khuất trong quán cóc sau ký túc. Hơi lạnh của cốc bia ngưng tụ thành những giọt nước trong suốt, rơi và đọng lại trên đầu ngón tay cô. Vẫn cứ nghĩ chỉ nước mắt mới mang theo vị mặn nhưng nụ cười chẳng phải đôi lúc vẫn có vị cay đắng đó hay sao? Trượt nhẹ chiếc Lumia trên tay, chỗ dựa duy nhất của cô lúc này là chị.

“ Chị à. Em đang ở quán ốc sau nhà A10. Chị.....ra với em được không?”

“Chị tưởng chúng nó bảo mày đi gặp mẹ chồng tương lai cơ mà? Được rồi, ngồi đây đợi chị.”

Chống hai tay vào cạnh sườn, Mai Hương thở dài, chẳng nói chẳng rằng cô mang theo ví tiền cùng điện thoại tới nơi Gia Ngọc đang ngồi. Vừa đi cô vừa gọi điện hủy lịch dạy thêm buổi tối, cô hiểu lại có chuyện không vui xảy đến nên Gia Ngọc mới như vậy. Ba năm xiết chặt tay nhau, quá đủ để cô có thể hiểu được tâm trạng của người em vô cùng thân thiết. Gia Ngọc trong mắt cô ngay từ đầu đã là một đứa trẻ hiểu chuyện, sống nội tâm, đa sầu, đa cảm và cả đa nghi nữa. Mỗi khi có chuyện Hương đều cảm nhận rất rõ cô gái ấy luôn cố gồng mình để gượng cười nhưng con bé đầu hiểu, có những khi cười cũng là một việc vô cùng mất sức. Chị bằng hãy để bản thân được một phút yếu lòng...!

Kéo ghế ngồi xuống đối diện với Gia Ngọc, Mai Hương lặng im chờ em lên tiếng trước. Gia Ngọc ôm chặt cốc bia lạnh bằng hai tay, uống chậm rãi như cách thức....thường trà lúc trước. Một chai, lại thêm một chai nữa cho đến bàn tay chị ngấn lại, cô mới chịu ngừng đầu khẽ nói:

“Chị à. Chị nghĩ sao nếu một ngày có ai đó nói với chị rằng: “Bác rất quý con, xem con như con gái bác vậy. Nhưng để trở thành con dâu bác liệu con có hy sinh được hay không? Con có thể làm gì để giúp sức cho sự nghiệp của con trai bác?”. Em không nhớ nữa...đại loại là như thế. Còn có em là đứa con của nghệ thuật không xứng với anh ấy...”

“Chỉ vì thế mà mày thành ra bộ dạng này? Đúng là điên rồi. Hàng ngày có biết bao người bị mẹ chồng phản đối mà vẫn sống tốt, hạnh phúc đó thôi. Hãy nhớ, trước khi em là con dâu bà ấy thì em còn là vợ của người mà em yêu...”

“Chị....Chị đang an ủi em đấy sao?”

“Nhìn mày thế này, chị đau lòng lắm. Khó khăn còn nhiều, đồng chí còn phải cố gắng. Chẳng lẽ em không có niềm tin vào người em đã trao tất cả tin yêu?”

Gia Ngọc ngẩng cao đầu dè dặt lại những giọt nước mắt sắp rơi xuống. Giọng cô nghẹt lại, khàn khàn đáp lời Hương:

“Chị à, tình yêu quan trọng đến mấy, cũng không thể sánh bằng cốt nhục tình thân. Hơn nữa, em không biết trong em niềm tin dành cho anh ấy còn được bao nhiêu nữa?”

Hương nhíu mày đứng dậy thanh toán rồi kéo tay Gia Ngọc bước ra khỏi quán. Ánh mây xám cuối chiều không biết sẽ phiêu dạt về đâu? Dù ngấm men nhưng Gia Ngọc không hề say mà ngược lại, vô cùng tỉnh táo. Xiết chặt bàn tay gầy của Hương, hai cô gái cùng nhau tìm một chỗ trống trong khuôn viên khoa Pháp. Nhật bông hoa đại vừa rớt xuống, mùi hương vẫn nồng nàn theo hương gió quán quanh. Liệu tình yêu có như cánh hoa rơi? Một khi chia lìa vẫn để lại những hồi ức đẹp?

Ngồi lại dưới bầu trời mùa đông, nước mắt Gia Ngọc bỗng chốc lẫn dài ghen đắng cổ họng vì cô biết điều tốt nhất cô có thể làm cho người mình rất yêu là thẳng thắn nói với anh ấy rằng: mình chia tay thôi! Xót xa, Hương kéo đầu Gia Ngọc dựa vào vai mình và lên tiếng:

“Tưởng rằng duyên phận tới thì có thể yên tâm, nghiêm túc thì có thể giữ chặt, tưởng rằng đôi bên chịu quá nhiều thương tổn thì có thể cảm động ông trời, tưởng rằng dùng cảm quên đi thì tất cả đều có thể nhưng chúng ta đều sai. Đôi khi bỏ lỡ vẫn là bỏ lỡ.

Em biết không, chị đã bỏ lỡ mất cả tuổi xuân, những ngày tháng đẹp nhất. Nhưng chị chưa một lần hối hận. Vậy nên, em cũng đừng vì việc mẹ anh ấy không đồng ý mà dằn vặt, đau khổ. Hãy bầu vịu lấy thứ tình cảm đã khiến em hạnh phúc đến cùng. Tương lai ai mà nói trước được. Hai người yêu nhau cho thời khắc hiện tại không phải là quá đủ rồi sao? ”

“Chị à. Điều quan trọng là em không biết liệu anh ấy có yêu em hay không?”

“Nói vớ vẩn gì thế? Không yêu sao anh ta có thể mang em tới gặp mẹ được? Dù phòng mình chưa ai chính thức gặp bạn trai tin đồn của em nhưng mọi người đều cảm nhận rất rõ sự quan tâm của anh ta dành cho em. Đó không phải là tình yêu thì là gì chứ? Nhất là với một người đàn ông đã đi làm, họ bận rộn với hàng tá việc chất đống nhưng vẫn nhớ ngày ngày nhắc nhở bạn gái ăn cơm, ngủ sớm và đi đường cẩn thận. Những gì em có là ước muốn của biết bao người, em hiểu không Ngọc? Hãy biết nâng niu và trân trọng.”

Gia Ngọc mở túi xách và đặt vào tay Hương một tấm ảnh. Giọng cô lạc đi như một người đang cảm cúm nặng:

“Chị có thấy người trong ảnh giống em không?”

“Ừm. Cũng giống, nhưng có vẻ giản dị hơn em.”

Hương lật lại đằng sau tấm ảnh, những nét chữ cứng cỏi đập vào mắt cô. Hiểu ra điều gì đó, cô nhìn Gia Ngọc dò hỏi.

“Chị hiểu rồi đúng không? Cảm giác khi có người thay thế vị trí của mình...có tệ bằng...cái cảm giác chợt nhận ra mình chỉ là người thay thế. Nhưng đã tệ nhất chưa? Khi biết 1 sự thật là....thực ra mình chưa hề thay thế được quá khứ xưa kia của họ....dù chỉ 1 giây phút nào...”

Ôm em vào lòng, Hương nghẹn ngào vỗ về và an ủi:

“Không phải vậy. Ngoan nào, khóc đi cho thoải mái. Em cứ thất thần như thế chị sợ lắm.”

Gia Ngọc ôm chặt chị và khóc. Không gian xung quanh hoàn toàn vắng lặng, gió đông vẫn táp vào mặt người từng cơn giá lạnh còn sương chiều đã buông dần, nền trời chuyển sắc. Gia Ngọc khóc nấc lên tựa một đứa trẻ vừa bị cướp món đồ chơi yêu quý nhất. Cô co mình lại không khác nào con chó nhỏ bị lạc trong đêm mưa rào. Chỉ cho đến khi tiếng chuông điện thoại dồn dập, đôi bàn tay cầm máy khẽ run run. Đưa máy cho Hương, cô khẽ nói:

“Chị bảo anh ấy là em đang đi mua đồ, không nghe máy được.”

Hương thở dài nhận điện, cúp máy cô trầm giọng cất tiếng:

“Anh ấy bảo là không qua gặp em được vì phải tiễn má ra sân bay. Nói em nhớ ăn uống cẩn thận và ngủ sớm, ngày mai chủ nhật em nhớ qua bên nhà.”

“Em có nên gặp anh ấy nữa không hả chị? Nếu chị là em, chị sẽ làm gì?”

“Có chứ. Vì chị không là em nên chị không biết làm vậy có đúng với những gì mình cảm nhận hay không? Nhưng chị nghĩ, em nên đến gặp anh ấy hỏi rõ một lần. Sau đó nói luôn cả việc mẹ anh không thích em...Điều quan trọng là em phải thật bình tĩnh, bởi tình yêu luôn khiến người ta mất lý trí, rồi làm hỏng việc.”

“Em không biết nữa. Em đau lắm chị ơi!”

“Chị biết. Chị biết mà. Ngoan nào, cảm giác này sẽ qua nhanh thôi. Em nhìn con Linh ấy, mọi chuyện đều sẽ ổn.”

Buổi sáng hôm sau, Gia Ngọc rời giường với đôi mắt sưng đỏ. Gật đầu với Hương rồi cô bước ra khỏi phòng tới căn hộ của anh. Mọi người trong phòng đều tò mò nhưng không ai dám hỏi bởi bộ dạng cô thật sự rất đáng sợ.

Chiếc taxi chạy ngang qua đường Lê Đức Thọ. Những hàng cây xào xạc ngoài cửa kính, không gian ẩm ướt và lạnh dần như những luồng hơi nước vô hình thổi đến. Có chút mây từ không gian xa lạ ủa đến nhanh chóng khiến cửa xe mở đi. Bước ra khỏi xe, ngẩng cao đầu nhìn những đám mây vẩn vơ trên nền trời đông xám xịt, Gia Ngọc hít một hơi thật sâu sau đó bước vào thang máy.

Sau hồi chuông thứ nhất cánh cửa đã nhanh chóng được mở ra. Vừa thấy cô anh đã vội kéo cô vào lòng và phủ đôi môi ấm cướp đi toàn bộ hơi thở của Gia Ngọc. Đẩy anh ra, cô lùi lại và nhìn anh không chớp mắt. Hữu Thiện sững sờ trước biểu hiện của Gia Ngọc. Trong ánh nhìn của cô, anh trầm giọng hỏi:

“Em sao vậy?”

“Hữu Thiện, em muốn hỏi anh vài ba câu, anh sẽ trả lời thật chứ?”

Gật đầu với cô như một lời đồng ý, ánh mắt anh vẫn trìu mến và chất chứa thương yêu xen cùng lo lắng.

Gia Ngọc im lặng vài giây rồi hỏi nhỏ:

“Ngày đầu tiên anh thấy em, anh nhìn thấy hình ảnh của mối tình đầu phải không?”

Hữu Thiện gật đầu, anh muốn bước tới nhưng cô đã vội lùi tiếp về sau.

“Đừng gật đầu, hãy trả lời em.”

“Ừm.”

“Và suốt những ngày đi với em, ở bên em, anh cũng nhìn thấy người đó đúng không? ”

Anh im lặng, khoé môi khẽ cong lên cười như không cười. Lấy tay đẩy cao gọng kính anh khẽ nói:

“Em nói đúng rồi.”

“Và ngay cả bây giờ, trước mặt em vẫn là mối tình đầu của anh ngày xưa đúng không, Hữu Thiện?”

“Gia Ngọc...”

“Đừng gọi tên em. Đừng xúc phạm em, please, đừng gọi tên em khi anh không nghĩ đến em. Chỉ cần trả lời em.”

Nước mắt cô bắt đầu rơi xuống. Cô rất muốn đâm chết người đàn ông trước mặt mình, tại sao anh có thể tàn nhẫn với cô đến vậy? Nước mắt khiến đôi mi mờ đi. Hữu Thiện tiến lên kéo cô vào lòng và dỗ dành:

“Gia Ngọc. Đừng như thế...Anh chỉ định nói rằng, em, không ai khác chính là mối tình đầu của anh.”

Kéo bàn tay của cô đặt lên trái tim mình, anh nói tiếp:

“Nơi đây, chỉ có hình ảnh của em thôi.”

Cô dùng sức đẩy anh ra, cười chua xót:

“Cảm ơn anh vì đã thành thật. Vậy là đủ rồi.”

Gia Ngọc quay người đi, trong khoảnh khắc Hữu Thiện bị rơi vào bế tắc. Chuyện gì đã xảy đến mà cô lại lạ lùng đến vậy? Kéo tay cô lại, anh tha thiết gọi tên cô:

“Gia Ngọc.”

“Em đã tôn trọng câu trả lời của anh, vì thế anh hãy vui lòng tôn trọng em, để em rời khỏi anh.”

“Em sao lại làm thế. Lời anh nói em nghe không hiểu sao?”

“Em đã có thể không làm thế nếu em không giống chị ấy”

Gia Ngọc rút trong túi ra bức ảnh đặt vào tay anh rồi quay đi. Tâm trạng cô như vỡ òa, những dồn nén từ đêm qua bùng ra dữ dội. Cô bước ra khỏi căn hộ nhanh chóng, không ngoảnh mặt lại, nhanh như lúc cô bước vào cuộc sống của anh.

Hữu Thiện đứng giữa những mảnh vỡ của hiện tại và ngày hôm qua, ngỡ ngàng. Chuyện này đến cùng là sao? Vì sao lại như vậy? Đến khi nhớ ra việc anh cần là đuổi theo cô gái của mình thì mọi chuyện đã quá muộn....

Cơn mưa mùa đông bất chợt rơi xuống. Trời trút mưa hay là trút giận hờn? Hữu Thiện, anh đã không bao giờ còn có thể hỏi cô rằng dưới trời mưa này cô nghĩ đến ai? Cô đã nghĩ đến anh...

Cô nghĩ về những thói quen của cô cùng anh một cách điềm đạm. Và bỗng dưng nụ cười hay giọng nói của anh cũng bị buông trôi giữa lưng chừng nhịp thở của cô. Chẳng có gì thay đổi ngoại trừ việc anh chưa bao giờ yêu cô. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nào đó, cô thấy rõ lòng anh thật lạnh lùng, cô thấy mọi suy nghĩ đều đáng ghét, điều tàn dưới những tượng đài do chính anh đã xây. Tình yêu bỗng dưng phủ phàng trôi tuột khỏi trái tim cô, để mọi thứ nhớ thương trở thành xa xỉ. Tình yêu- đến bao giờ cô mới thấu được tường tận con đường nó sẽ đi, đến bao giờ xúc cảm được giữ lại mãi mãi trong tim mình? Tại sao tình yêu lại dừng lại? Tại sao?

Hữu Thiện mỉm cười. Lần này anh nhất quyết không để tuột tình yêu của mình. Nhất quyết không. Có một lần nữa đã xuất hiện trước anh. Chúa đã cho anh một cơ hội để tin vào chính mình thêm lần nữa. Anh ôm chặt lấy cô giữa phố đông, dòng người qua lại nhìn họ bằng ánh mắt lạ lẫm. Nhưng anh không quan tâm, bởi ngay đây, cô gái của anh đang mỉm cười. Gia Ngọc thì thầm:

“Hãy hỏi em rằng em có nhớ anh không, Hữu Thiện...”

Giữa họ chỉ còn khoảng không xanh mướt, bởi cô gái của anh là bầu trời.

Đó là giấc mơ của anh đêm qua!

Anh đã quá nhớ cô, cả trong mơ lẫn thức. Trong hơi thở mỏng manh của mình, anh khẽ thì thầm:

“Có lẽ anh chưa cho em điều gì hứa hẹn nhưng xin em đừng bước ra khỏi cuộc đời anh!”

20. Chương 20

Chương 20: Mẹ kể.

Ngày hôm qua.!

Thử hỏi khi tình cảm đã đi qua thì sẽ còn để lại những cảm xúc gì? Nếu bạn muốn Gia Ngọc trả lời thì cô ấy chỉ có một đáp án: đó chính là kích động muốn giết người.

Cơn mưa đã ngớt dần nhưng vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, Phillip nheo mắt nhìn Gia Ngọc. Cô rất đẹp, mái tóc rất dài, gương mặt trái xoan, đôi mắt vốn tròn, mũi thanh tú và đôi môi gợi cảm, đúng kiểu Angelina Jolie. Anh tuy không phải là đàn ông đích thực, dĩ nhiên, nhưng anh cũng không hiểu vì sao mình lại thích con gái tóc dài đến vậy? Cô vẫn nằm đó, gương mặt của cô rất lạ, rất buồn, rất ám ảnh và u ám. Khẽ thở dài, liệu có bao nhiêu tuyệt vọng khiến cô gái ấy không màng đến sống chết lao đi như người điên giữa cơn mưa mùa đông đổ xuống?

Đưa mắt nhìn theo những vệt nước mưa chảy dài trên cửa kính, Phillip trầm mặc. Dù đã cách một lớp kính dày nhưng anh vẫn nghe thấy cây cối lắc mình gào thét chống trả lại những cơn gió mùa đập mạnh. Thời tiết thật đáng sợ! Kết thúc ca trực đêm, anh chỉ muốn chạy nhanh về nhà để tận hưởng giấc ngủ êm ái ngày cuối tuần nhưng khi cho xe đi ngang qua đường Hồ Tùng Mậu thì một đám đông xúm lại. Anh không phải là người thích quan tâm tới chuyện người khác nhưng trước một tai nạn lại vào thời tiết xấu tệ, người bác sĩ như anh không thể có thái độ bàng quang. Anh tựa như một người làm nhiệm vụ của một chiếc phao cứu sinh, một chiếc phao cứu sinh rất hữu dụng. Chỉ là không nghĩ người đang trong cơn nguy kịch anh gặp phải lại là Gia Ngọc. Có lẽ lỗi sai của cuộc tai nạn thuộc về cô, đôi vợ chồng trẻ cũng ngã xuống nhưng chỉ là xây xát. Người chồng không ngừng gần tiếng chửi rủa, nếu không có Phillip ở đây anh thật sự không biết mọi chuyện sẽ ra sao. Gia Ngọc yếu ớt cười với anh, nụ cười thay cho lời khấn cầu đầy tuyệt vọng. Nước mưa không ngừng xối xả tạt vào mặt đường trơn láng, nước mưa hoà lẫn máu trên đầu cô chảy xuống. Vết thương của cô tập trung chủ yếu ở phần đầu và cô như người trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh.

Người đầu tiên Phillip nghĩ tới cần tìm là Hữu Thiện nhưng không ngờ khi rút điện thoại ra thì giọng Gia Ngọc găng sức cất lên:

“Anh gọi cho chị Hiền hộ em. Đừng gọi cho ai khác cả.”

Cho xe lao đi bất chấp tín hiệu đèn giao thông, nhìn cô gái bất tỉnh bên cạnh anh không thể không làm như thế. Chiếc điện thoại kiên nhẫn gọi tới số máy của Gia Hiền nhưng đều là vô vọng. Ngay sau khi xe dừng lại trước cửa viện, hình ảnh đập vào mắt các y bác sĩ trong viện là giám đốc của họ đang sững nước mưa bết theo một cô gái chạy vội về phòng cấp cứu. Chỉ mãi cho đến khi một bàn tay đặt lên vai anh và khẽ nói:

“Anh vất vả rồi. Sẽ không sao cả, anh đi thay đồ trước đi không sẽ dễ cảm.”

Chỉ khi ấy Phillip mới thôi thở dốc và lấy lại bình tĩnh. Hẳn là bộ dạng này của anh chưa từng ai nhìn qua. 33 tuổi, thân là giám đốc bệnh viện nhưng những gì người ta biết về người đàn ông đó chỉ được gói gọn trong vòng vại từ: đã từng ly hôn, việt kiều Aus và đang sở hữu bệnh viện tư nhân danh tiếng mang tên Hy Vọng. Dù được rất nhiều đồng nghiệp nữ thầm mến nhưng người ta lại chưa từng thấy bên cạnh

anh có một bóng hồng. Liệu cô gái ấy có phải là dấu chấm than thay cho đáp án của một loạt câu hỏi về vị giám đốc bấy lâu nay?

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Hạnh Nguyễn nhìn người nằm trên giường bệnh lại đảo mắt về người đàn ông đang quay về cửa sổ. Cô nhỏ giọng lên tiếng:

“Em nghe nói anh bế một cô gái vào viện, bộ dạng dọa người. Ai vậy?”

Quay người lại nhìn người vợ cũ, anh mím môi nói:

“Em gái Gia Hiên. Tai nạn dẫn tới va đập mạnh, toàn bộ bệnh án đặt trên bàn, em xem qua một chút đi.”

Hạnh Nguyễn cầm kết quả chụp C.T trên tay rồi chăm chú xem, cô khẽ nhú mào ngược nhìn Phillip:

“Vẫn chưa xử lý sao? Em sợ...”

“Cô ấy vẫn chưa tỉnh hơn nữa thể lực rất yếu. Vẫn phải đợi mới có thể chẩn đoán lại để đưa ra phương án tốt nhất.”

Gia Hiên đặt con xuống rồi mở cửa vào nhà. Thấy vợ và con trai về, Thái Văn vội chạy tới ôm con khẽ hỏi:

“Thế nào, con trai đi nhỏ răng có đau không?”

“Ồ. Cái răng có đau không hả ba? Nhưng con để nó lại chỗ chú nha sĩ đó rồi nên con cũng chẳng biết nó có đau không nữa.”

Gia Hiên lấy khăn ẩm lau mặt cho con rồi mới nhàn nhã ngồi lục tìm điện thoại trong túi xách. Giật mình cô vội thốt lên:

“Trời ơi. Phillip gọi gì mà nhiều thế. Em để máy im lặng nên không biết.”

Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối, hoảng hốt khi nghe anh nói sơ qua về tình trạng của em gái mình. Vợ chồng cô vội vàng gửi Châu Châu sang nhà ngoại rồi tới viện.

Gia Ngọc không nhớ mình đã ngủ bao lâu, cô chỉ thấy mình rất đói bụng. Cố gắng nheo mắt và gượng gao ngồi dậy nhưng rất đau còn mắt cô thì không thấy một chút ánh sáng nào hết cả. Tiếng động của cô đã thông báo cho Phillip, rằng cô đã tỉnh. Giọng anh khàn lại:

“Em đừng cử động. Bây giờ em cảm thấy thế nào nói cho anh nghe?”

Từng từ từng chữ như bị mắc lại trong cổ họng, thật khó khăn để nói ra:

“Anh ơi, mắt em....mắt em tại sao lại không nhìn thấy gì là sao?”

Nhú mào, đây chính là trường hợp anh và Hạnh Nguyễn đã nghĩ đến. Khả năng máu tụ ngoài màng cứng nên đã khiến Gia Ngọc bị mù tạm thời. Hơn nữa cô còn thiếu máu lên não và huyết áp không ổn định sẽ rất nguy hiểm.

Giọng cô như khóc lên trong tuyệt vọng:

“Tại sao thế hả anh? Rõ ràng lúc trước khi vào đây em vẫn nhìn thấy vậy tại sao giờ em lại bị mù hả anh?”

“Em chỉ bị mù tạm thời thôi. Sẽ không sao, nhưng giờ việc cần thiết là em phải ăn vào để có sức, tránh xúc động mạnh. Nếu không áp lực nội sọ tăng cao rất có thể gây biến chứng. Hai ngày nữa mới có thể tiến hành phẫu thuật xử lý vết thương cho em. Ok?”

Từng giọt nước mắt rơi xuống. Cô cố gắng mở to mắt nhưng tất cả chỉ là một màu đen ảm đạm. Dẫu một chấm sáng nhỏ nhoi cũng không hề thấy, thế giới như đã bị sụp đổ dưới bàn chân cô từ lúc nào không hay. Tại sao lại như vậy?

Gia Hiên vừa bước vào đã lặng người khi nghe Phillip nói. Mù tạm thời? Nếu em gái cô không may mù vĩnh viễn thì sẽ ra sao? Tại sao lại ra nông nỗi này? Ôm chặt Gia Ngọc vào lòng, cô cố ép bản thân không được khóc. Mọi yếu đuối lúc này là không cần thiết, việc quan trọng bây giờ là phải bình tĩnh lo cho Gia Ngọc.

Một ngày sau tai nạn!

Trời đã có vẻ sáng hơn nhưng cơn mưa vẫn chưa kết thúc. Kể từ lúc chị gái đến, Gia Ngọc đều im lặng. Cô chỉ biết gượng gạo để bản thân không rơi nước mắt nhưng tâm trạng vẫn phần uất vô cùng. Như một cơn ác mộng đè nặng lên số mệnh của cô, tất cả những gì cô nhớ được về ngày hôm qua chỉ đơn giản là cô đã bước đi trong mưa, ngã xuống và tỉnh lại không nhìn thấy gì nữa. Gia Hiền đã thức cả đêm không ngủ, cô biết chị vừa mới về. Là chị đã nói nên cô mới biết! Cô nghe như có ai đó đang nói với mình rằng: “Chào mừng cô đã đến với cuộc sống nơi địa ngục”. Bấu chặt đôi bàn tay xuống drap giường, tại sao lại như thế? Tiếng bước chân của ai đó vừa bước vào phòng bệnh đã lôi cô về thực tại. Cô im lặng đầy cảnh giác.

Đặt tô cháo nóng xuống bàn, nhìn Gia Ngọc, ánh mắt người phụ nữ thoáng buồn, bà trầm giọng:

“ Là dì, dì vừa mới đến. Để dì dứt cho con ăn, con cố gắng ăn một ít cháo để nhanh lại sức.”

“ Dì về đi. Ai cần dì bận tâm và thương hại chứ.”

“ Bây giờ không phải là lúc con làm mình làm mẩy đâu. Ba con đang ở Trung Quốc, chúng ta vẫn chưa cho ông ấy biết. Gần đây huyết áp ông ấy không ổn định, nếu biết con thế này thử hỏi ông ấy sẽ ra sao? Con có thể ghét ta cũng được, ta cũng chẳng trông mong con đối xử với ta như mẹ. Nhưng ít nhất sống phải tự chăm lo và nghĩ cho mình. Con đã làm được cái gì hả ?”

Cô im lặng, cô không còn sức để nói lại mẹ kế. Quá mệt mỏi, tinh thần uể oải chỉ biết nghe bà quát lên:

“ Há miệng ra.”

Cô còn có thể làm trái ý hay sao? Khi mà giờ đây cô đã thành kẻ mù loà. Cô ngửi thấy mùi cháo sen rất thơm, còn cảm nhận rất rõ bà đang thổi hơi nóng mới dứt cho cô. Cảm giác khi thìa cháo tan trong miệng không hiểu sao cô thấy tủi thân lại có chút ấm áp. Chỉ biết oà khóc.

Cầm khăn tay thấm từng giọt nước mắt trên khuôn mặt cô con gái, bà dịu giọng an ủi:

“ Dì biết bây giờ con rất khổ sở. Nhưng đợi đến khi phẫu thuật, mắt sáng lại rồi nói sau. Đợi con ăn hết tô cháo này rồi dì sẽ đi, không làm con khó chịu. Thế là được chứ gì?”

Hơn mười năm sống cùng nhau có lẽ đây là lần đầu tiên cô ở gần bà nhất. Đúng vậy. Giữa hai người họ luôn có một khoảng cách mà không thể nào phá vỡ. Ngay từ khi còn nhỏ Gia Ngọc đã ý thức rất rõ về một bà mẹ kế. Những giấc mơ ám ảnh khiến cô không thể nào ngủ ngon. Ngay đến căn phòng của cô, người mẹ hờ ấy vẫn chưa từng một lần đặt chân tới. Mãi đến sau này, khi cô đã đi khỏi nhà có lẽ bà mới bước vào quét dọn. Bà đã từng không nể ba mà đánh mắng cô ngay trước mặt ông. Trẻ con, ai chẳng đôi ba lần nói những câu hồn hào và có những trò nghịch dại. Nhưng vô tình mâu thuẫn chất dồn khiến cô căm hận người mẹ mới và tự nhủ mãi trong lòng cô vốn chỉ có một người mẹ, người mẹ đã rời xa cô tới thế giới bên kia.

Không hiểu sao, lúc này ngậm từng thìa cháo, cô không thể cầm lòng mà rơi nước mắt. Nghẹn ngào, cô khăn giọng:

“ Dù đi đến đâu với mục đích gì thì vẫn muốn cảm ơn dì.”

Ngoảnh mặt nhìn sang chỗ khác, bà đặt bát cháo xuống bàn rồi nắm chặt tay cô:

“ Dì không biết vì sao con cứ phải đối đầu với ta và ba con. Ta cũng chưa từng làm chuyện gì hại con cả. Cứ cho hồi bé ta đã từng đánh mắng con, nhưng thật lòng ta luôn coi con như con gái. Gia Ngọc. Ta không có khả năng làm một người mẹ đúng nghĩa, con đã hiểu vì sao ta lấy ba con rồi chứ? Bởi ta rất mong có thể được yêu thương và vỗ về cho một đứa bé gái mười tuổi đáng yêu. Chỉ tiếc, chúng ta không có duyên, hoặc mệnh của ta và con khắc nhau nhiều quá.

Nếu biết có ngày con phải chịu những tổn thương quá lớn thế này thì ta đã không bước tới với ba con...”

“ Dì...”

Cô thấy lòng mình yếu đuối vô cùng. Những lời bà nói đánh thức một phần rất sâu tận đáy lòng cô khiến cô oà khóc. Bằng cảm nhận của mình cô nắm chặt tay bà rồi dựa dẫm về phía trước. Cô sai rồi, cô thật sự sai rồi! Nhưng tại sao đến bây giờ cô mới hiểu ra những điều đó? Phải chăng khi những thứ khác mất đi cô mới thật sự hiểu mình có những gì? Nương tựa vào một người đàn ông xa lạ mong tìm chút ấm áp để

rồi nhận ra mình chỉ là thể thân mà quên mất cốt nhục tình thân, quên mất ba mình đang ngày một già đi theo năm tháng. Cố tình hiểu lầm những sự quan tâm của mẹ kể để rồi bỏ nhà và lưu lạc ngoài đời gần ba năm và nhận về những tổn thương cả thể xác lẫn tinh thần. Đã từng nghĩ mình có thể không có tiền nhưng mình có niềm tin, có tài năng và có một bản lĩnh đối mặt lớn lao nhưng giờ thì sao? Chỉ còn hai bàn tay trắng. Đến cơm ăn nước uống cũng phải dựa dẫm vào người khác. Cô đã trở thành gánh nặng của biết bao người? Tại sao lại là cô? Và tại sao lại vào đúng lúc cô đau khổ nhất?

“ Dì. Con sai rồi. Con thật sự sai rồi.”

Dang tay ôm cô vào lòng, bà cũng nghẹn ngào mà rưng rưng nước mắt. Vỗ về vào lưng cô, bà dỗ dành tựa như đang cưng chiều một đứa trẻ:

“ Không khóc, không khóc nữa. Đợi con khỏe hẳn ta sẽ đón con về nhà, làm nhiều món ăn ngon cho con. Phòng của con vẫn được dọn dẹp mỗi ngày. Đó là nhà con, nơi đó vẫn chờ con về!”

Cô khẽ run lên khi nghe từng lời bà nói. Lúc này đây, chỉ cần ai cho cô một chút yêu thương, một chút quan tâm cô cũng thấy nó là quá lớn lao và vĩ đại. Huống hồ lại từ người mà suốt bao năm qua cô luôn tìm mọi cách để dày vò.

“ Dì thật sự không hận con sao?”

“ Làm sao có chuyện đó được. Con còn trẻ, sẽ không thể hiểu lòng cha mẹ được đâu. Ngay từ lần đầu tiên gặp con, ta đã coi con chẳng khác nào con gái. Cứ ngỡ do chính mình sinh ra vậy. Cảm giác đó, con không hiểu được đâu!”

Hữu Thiện ngồi chết lặng trong dãy ghế ngoài hành lang phòng bệnh. Không phải anh không đủ can đảm để bước vào nhìn cô mà là anh sợ khi biết anh đang ở gần sẽ làm tâm trạng cô kích động. Mất cả chiều qua tìm cô nhưng đều không được, phải đến sáng nay Phillip cố tình nhấn chuông cửa và nói cho anh biết...Gương mặt người đàn ông phờ phạc trông thấy, cô ở trong đó có bao nhiêu đau đớn thì anh thậm chí còn đau hơn cô rất rất nhiều lần. Cô đâu hiểu được cảm giác của một người đàn ông khi nhìn cô gái của mình khóc nức lên, cảm giác đó chưa bao giờ là dễ dàng bởi nó thống khổ hơn bất kỳ nỗi sợ hãi nào trên thế gian. Thà rằng cô đánh anh, chửi anh nhưng đừng bỏ đi thì mọi chuyện sẽ không xảy đến. Thà rằng có một lần nào đó anh mở lòng mình ra và nói cho cô về một phần quá khứ, hẳn là cô sẽ không uất ức và tuyệt vọng. Thà rằng, người chịu đau đớn và mất dần thị lực là anh...!

Đầu giờ chiều khi nhận điện của thím hai, Gia Hiên cũng cảm thấy vui lây khi nghe thím kể lại. Không ngờ con bé sau bao năm cũng chấp nhận niệm người mẹ ấy. Có lẽ khi yếu đuối, người ta thật sự khao khát cảm giác chở che đến vô ngần. Dặn dò Gia Hiên vài câu rồi người mẹ ấy lại bước vào trong phòng bệnh. Cả một ngày chạy đi chạy lại khiến bà có đôi chút mệt mỏi nhưng xen lẫn lại là cảm giác hạnh phúc. Gia Ngọc nghe thấy tiếng bước chân, ánh mắt cô chỉ đảo quanh về nơi phát ra tiếng động rồi lên tiếng:

“ Dì ?”

“ Ừ. Là dì.”

Ngồi xuống cạnh cô, bà nói tiếp:

“ Ở ngoài phòng bệnh của con có một người ngồi từ sáng tới giờ vẫn không hề thấy đi đâu. Liệu có phải người đó tới tìm con không?”

“ Tìm con ă? Người đó...thế nào hả dì?”

“ Ừm. Một người đàn ông khoảng tầm gần ba mươi tuổi. Bộ dạng có vẻ giống một tri thức, đeo kính nữa. Không biết là làm sao nhưng dì thấy cậu ấy cứ ngồi ở đó từ sáng rồi, mà giờ vẫn không thấy đi.”

Đưa tay ra quờ quanh trước mặt như tìm kiếm, Gia Ngọc hoảng hốt:

“ Dì ới..”

Nắm lấy tay cô, bà lo lắng:

“ Sao thế, dì đây. Con sao vậy Ngọc?”

“ Dì à. Nếu anh ta đòi vào đây....dì đừng cho anh ta vào nhà. Dì đuổi anh ta đi cho con.”

“ Con bé này. Sao thế? Bình tĩnh nói xem nào. Cậu ta là ai?”

“ Anh ta....anh ta là người đã gián tiếp khiến con thành ra thế này. Con đau lắm dì ạ....Tại sao lại như vậy chứ?”

Những gì cô nói bà nghe câu được câu chẳng nhưng bà cũng hiểu qua mối quan hệ giữa Gia Ngọc và người đàn ông ngoài phòng bệnh. Có lẽ quá mệt mỏi, kể hết với bà, Gia Ngọc đã thiếp đi. Cẩn thận kéo chăn đắp cho con rồi bà bước ra và tìm Hữu Thiện hỏi cho ra lẽ.

21. Chương 21

Chương 21: Biến số tình cảm.

Căng tin bệnh viện đầu giờ chiều vắng ngắt, chiếc bàn nhỏ trong góc in dấu bóng dáng của một người đàn ông đang cúi đầu nhận lỗi. Qua lớp kính mắt mỏng tang người ta vẫn thấy đôi mắt anh sòng đố, gương mặt hốc hác. Giọng nói của anh nghệt lại:

“ Cháu không biết phải làm gì lúc này mới là tốt nhất, chỉ mong cô nói với em ấy cho cháu được một lần giải thích.”

Nhấp môi cốc nhân trần thoảng hương nóng, người phụ nữ trước mặt anh dịu giọng đáp lời:

“ Người trẻ tuổi luôn nghĩ rằng làm sai chỉ cần nhận lỗi là xong. Nhưng có mấy lần tuổi trẻ để làm sai hết lần này đến lần khác? Lần này con bé đã bị mất thị lực tạm thời thử hỏi lần sau sẽ ra sao? Không phải cô nghi ngờ tình cảm của cháu dành cho Gia Ngọc. Cô cũng là người từng trải, cô hiểu rất rõ chỉ có điều cháu yêu con gái cô là một chuyện, nhưng cháu có mang lại hạnh phúc cho con bé hay không lại là chuyện khác?”

“Cháu không phải là người không có trách nhiệm với những gì mình đã nói. Chỉ cần em ấy cho cháu một cơ hội nói rõ, cháu hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho em ấy từ đây mãi về sau.”

Cười buồn, bà nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ. Giọng của bà trầm xuống:

“ Cô vẫn nhớ năm mười tuổi Gia Ngọc có nuôi một con chó. Con bé gửi gắm toàn bộ yêu thương, niềm vui, nỗi buồn vào người bạn nhỏ đó. Được hai năm, thì con chó bị người đi đường bắt mất. Con bé bỏ cơm suốt ba ngày, khóc sưng đỏ cả hai mắt dù dỗ dành thế nào cũng không nín. Sau này, chồng cô có mang những con chó giống y hệt vậy về nuôi nhưng con bé chưa một lần lại gần và vuốt ve.

Cháu hiểu vì sao rồi đấy! Đặt lại niềm tin cho một thứ đã từng bị mất đi chưa bao giờ là điều dễ dàng. Một tình cảm đã tồn tại quá nhiều vết nứt liệu có trở về như lúc ban đầu? Có bao nhiêu tin yêu thì khi mất đi sẽ có bấy nhiêu đau đớn. Nhất là khi Gia Ngọc vốn là đứa trẻ sống nội tâm, hay cáu gắt. Giả sử cháu có thể làm rõ mọi chuyện nhưng cũng chỉ là khiến cháu dễ chịu hơn được phần nào còn việc hai đứa trở lại như thuở ban đầu là vấn đề không thể. Bởi nỗi ám ảnh về những vết thương do tình cảm gây nên, nó đáng sợ lắm cháu à.”

“ Thưa cô. Cháu thật sự có niềm tin.”

“ Cháu có niềm tin nhưng chúng ta lại không muốn đặt cược một lần nữa. Dù chưa làm được gì cho con gái mình nhưng cô nhất định không để con bé phải chịu áp lực. Việc cháu nhờ cô sẽ nói nhưng mối quan hệ của hai đứa dừng lại ở đây là quá đủ rồi. Cháu không cần tới đây nữa cũng như cháu hãy chuyển lời của cô tới mẹ cháu rằng bà ấy cứ yên tâm, nhất định con gái cô sẽ không bao giờ khiến bà ấy phải bận lòng.”

“ Mẹ cháu?”

Bà không nói gì mà đứng dậy và bước đi thay cho câu trả lời. Hữu Thiện ngồi chết lặng. Mẹ anh? Tại sao mẹ anh lại liên quan tới chuyện này?

Hữu Thiện không trở về chiếc ghế dài nơi hành lang mà anh đến thẳng phòng giám đốc. Phillip thấy anh cũng không lấy làm ngạc nhiên, khẽ nhún vai rồi rời bàn làm việc. Hữu Thiện ngả người ra sau sofa, người anh như có hàng ngàn hòn than đang đốt nóng, cổ họng sưng rất, đầu óc thì đau tức, vô cùng khó chịu. Phillip rót trà rồi thở dài:

“ Cậu bị cảm rồi, lát tôi sẽ bảo người kê thuốc cho cậu.”

“ Cô ấy sẽ lấy lại được thị lực chứ?”

“ Tỷ lệ sai sót trong chẩn đoán do áp lực nội sọ tăng là rất cao. Hơn nữa nguyên nhân chính ở đây do máu tụ ngoài màng cứng chèn lên dây thần kinh số hai khiến cô ấy mù tạm thời. Phải đợi sau khi phẫu thuật xong tôi mới có thể trả lời được cậu.”

Hữu Thiện nhắm mắt và im lặng. Phillip nghiêng đầu quan sát rồi nói tiếp:

“ Giả sử cô ấy không thể nhìn thấy được nữa thì cậu tính sao?”

“ Dù cô ấy có nhìn thấy hay không thì cô ấy vẫn ở cạnh em. Mong anh giúp hết sức.”

“ Đó là trách nhiệm của tôi. Cậu về nghỉ đi, dù sao cũng mệt mỏi hơn một ngày rồi. Có gì tôi sẽ báo lại.”

Chống tay xuống và đứng dậy, Hữu Thiện gật đầu với Phillip và ra khỏi viện. Những tia nắng chiều ló dạng khiến người qua đường có chút ấm áp nhưng trong lòng người đàn ông ấy vẫn giữ nguyên một màu tang thương. Anh không về nhà mà đến thẳng cơ quan, công việc vẫn chất đống chờ người giải quyết. Chỉ là...

Cánh cửa phòng làm việc vừa mở ra, Hữu Thiện sững lại khi thấy ba mình.

“ Có chuyện gì sao? Cần ba giúp chứ?”

“ Ba đến sao không nói với con một tiếng?”

Nói lỏng chiếc cà vạt ở cổ rồi anh mới nhớ ra phải đóng cửa lại. Ba anh đảo mắt nhìn con trai rồi khàn giọng:

“ Không khoẻ sao? Ba hy vọng trong thời gian này con tốt nhất đừng để gặp phải những chuyện không đáng tiếc. Danh sách đề cử đã chốt rồi, con không cố gắng thì ba có cố cũng không tài nào giúp được.”

“ Ba...”

“ Con nhìn lại mình xem, bộ dạng của con thế này liệu người ta có thể yên tâm giao chức thứ trưởng vào tay con sao? Đừng nghĩ cái ghế đó ai muốn ngồi thì ngồi. Con nên nhớ rằng sau lớp da mềm vẫn luôn có một bàn chông chờ con bị đâm bất cứ khi nào mà con không hay biết. Con nghĩ đây là cái chợ ai thích đến thì đến không thích thì nghỉ hay sao? Những người ngoài kia họ luôn trực chờ cơ hội để dìm con xuống. Thời buổi này, mạnh ai người nấy thắng.”

Ba đã dạy con thế nào con vẫn nhớ chứ? Vẫn còn đó những thứ tàn ác, khốc liệt sẵn sàng đánh con ngã gục và nằm lại đó mãi mãi nếu con cho phép điều đó xảy ra. Nhưng điểm mấu chốt không phải là con ra đòn mạnh đến đâu, mà là còn chịu đòn được đến mức nào để tiếp tục dần bước. Hứng chịu được bao nhiêu cú đâm và đứng vững chính là điều làm nên chiến thắng.”

“ Con xin lỗi, con sẽ chú ý.”

“ Chuyện hôm nay ba sẽ không truy cứu nhưng tốt nhất đừng để có lần sau. Má con đã nói qua về cô sinh viên kia. Đừng lại khi chưa quá muộn đi.”

“ Ba. Chuyện đó thì không thể...”

“ Đừng để ba phải nhúng tay vào, đến lúc đó con biết hậu quả rồi đó.”

Nói rồi ông đứng dậy và bước ra khỏi phòng. Hữu Thiện gục xuống, anh cắn chặt đôi môi tím tái, tay cuộn lại thành hình nắm đấm. Những ngón tay bấu chặt vào nhau, đau!

Kéo cao cổ áo khoác ngoài, Vĩnh Nguyên bước ra khỏi sân bay Nội Bài rồi lên một chiếc taxi về thẳng bệnh viện. Khi anh đến nơi trời đã chuyển sang sẩm tối. Gia Ngọc đang ngồi co chân lại trong tấm chăn mỏng. Phòng bệnh lặng ngắt như tờ. Nhìn cô, anh xót xa.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân người lạ, cô cất tiếng:

“ Ai vậy ạ?”

Vĩnh Nguyên không nói gì, anh bước đến bên giường bệnh rồi nắm chặt tay cô. Cô giằng tay ra rồi cao giọng:

“ Ai? Là anh? Anh rút đi, rút ra khỏi cuộc đời tôi.”

Giữ chặt cổ tay cô và mặc sức ôm cô vào lòng, anh khàn giọng:

“ Để anh ôm em một lát thôi. Em có biết anh đã sợ thế nào không? Hả?”

Gia Ngọc giật mình, cô như một đứa trẻ oà khóc:

“ Vĩnh Nguyên? Là anh phải không? Sao anh lại về đây?”

“ Chứ em tưởng là ai? Sao lại không thể là anh hả? Sao em mãi không biết tự lo cho mình thành ra nông nổi này chứ?”

“ Anh về làm gì? Để xem em đáng thương thế nào sao? Sao lúc như thế này người bên cạnh lại là dì và anh chứ?”

Lau những giọt nước mắt của cô, anh nhe răng nuốt xuống sự đau đớn. Là anh không tốt. Nếu anh ở lại bảo vệ cô, theo sát cô thì cô đã không thành ra như vậy. Nhìn cô gầy rộc đi trông thấy, anh cảm giác mọi công sức chăm lo gìn giữ cô như báu vật phút chốc bị người khác vùi dập không thương tình anh một chút nào. Phẫn uất.

“ Tại sao? Nói anh nghe tại sao? Là tại thằng đó đúng không? Anh sẽ giết nó. ”

Tiếng cánh cửa một lần nữa mở ra, Gia Ngọc thoáng bối rối khẽ đẩy Vĩnh Nguyên, khuôn mặt cô nóng bừng. Không lấy gì làm ngạc nhiên, Vĩnh Nguyên đứng dậy cúi đầu chào người vừa tới:

“ Con chào cô chú.”

Vỗ nhẹ vào vai anh rồi ba Gia Ngọc ngồi xuống. Nắm lấy đôi bàn tay con gái, ông thở dài im lặng còn vợ ông dịu giọng:

“ Anh ở lại với con. Để Vĩnh Nguyên đưa em về lấy thức ăn cho con bé.”

Vĩnh Nguyên luyến tiếc nhìn Gia Ngọc rồi bước đi theo cô ruột mình. Chờ hai người đi rồi, cô mới đưa tay ra tìm ba mình và tiếp tục oà khóc:

“ Ba...”

“ Không sao. Ba đã trao đổi qua với bác sĩ rồi, chỉ cần phẫu thuật lấy máu tụ sẽ không sao cả.”

“ Con sợ lắm. Con rất sợ ba ạ. Cảm giác khi mở mắt cũng như khi nhắm mắt chỉ thấy tấm màn màu đen. Con sẽ sống sao với một đôi mắt như vậy?”

Phòng bệnh của Gia Ngọc xa dần theo từng bước chân, Vĩnh Nguyên vừa đi vừa trầm tư rồi quay sang cô và nói:

“ Con muốn đưa em sang Mỹ làm phẫu thuật. Liệu bệnh viện này có đáng tin cậy hay không?”

“ Việc học của con bé giờ đã bị gián đoạn rồi. Mọi chuyện cứ dồn tới khiến chú con chẳng thể làm gì hơn ngoài tin tưởng vào những y bác sĩ ở đây. Đây là sự lựa chọn tốt nhất rồi. Họ nói, cho rằng đơn giản thì không phải mà coi nó như ca phẫu thuật phức tạp thì cũng không đúng.”

“ Tỷ lệ thành công là bao nhiêu ạ?”

“Thị lực hồi phục là 60%. Còn trong quá trình phẫu thuật có để lại di chứng gì hay không thì họ chưa chắc chắn được. Bởi vết máu tụ nằm ở sau màng cứng lại đúng giữa dây thần kinh nhạy cảm.”

Buổi tối, Gia Hiên nghe Vĩnh Nguyên nói xong đề nghị không khỏi suy nghĩ. Không phải chị không tin vào tài năng của Phillip nhưng quả thực nếu cho Gia Ngọc sang Mỹ sẽ tốt hơn. Khi hai người họ đang trao đổi ngoài hành lang thì một bóng dáng quen lướt qua khiến cô nhúm mày lại. Cao giọng, Gia Hiên cất tiếng:

“Lê Minh Hữu Thiện. Con gió nào mang anh đến đây vậy? Nhờ phúc của anh mà em gái tôi giờ đến dung mạo của mình ra sao cũng không tài nào thấy rõ.”

Dừng chân, anh quay người, lấy tay đẩy cao gọng kính rồi lịch sự đáp lời:

“Tôi làm gì tự tôi hiểu rõ. Cảm ơn chị đã nhắc nhở nhưng chuyện của tôi và cô ấy không cần chị phải bận tâm.”

Vĩnh Nguyên nắm chặt tay, anh nghiêng rặng rồi nhướn mày nhìn Hữu Thiện:

“Anh về đi. Gia đình tôi sẽ coi như không biết chuyện giữa hai người. Coi như số mệnh an bài nên Gia Ngọc mới phải chịu thương tổn. Vậy nên...nếu còn là một người đàn ông thì từ giờ anh hãy tránh xa con bé, đừng mang lại phiền phức gì thêm nữa.”

“Đây là bệnh viện, mấy đứa đừng ầm ĩ nữa.”

Giọng một người thứ tư xen ngang khiến cả ba người đang đứng đều cúi đầu. Quay sang Hữu Thiện, người phụ nữ tiếp tục lên tiếng:

“Cháu vào trong đi.”

Khẽ dạ với bà rồi Hữu Thiện bước về phòng bệnh của Gia Ngọc. Sau khi cô bị tai nạn thì đây là lần đầu tiên anh mới có cơ hội để nhìn rõ cô. Đau lòng. Cô gái nhỏ của anh càng trở nên bé nhỏ vô cùng, yếu ớt dựa vào thành giường bệnh. Trên đầu cô vẫn được quấn một lớp băng mỏng, ánh mắt cô hướng về phía anh, dường như mất tập trung. Đôi mắt sâu thẳm tựa như chòm sao, lúc này đây lại khác thường, dường như bị áng mây che khuất bao phủ không chút ánh sáng nào có thể len lỏi vào được. Cô nhìn về phía anh nhưng rõ ràng không trông thấy anh. Hữu Thiện cứ thế đứng chết trân tại chỗ, chẳng rõ là cảm giác gì, cảm thấy lồng ngực lạnh lẽo mơ hồ, cổ họng nóng ran, khát khô tựa như vừa gắng gượng nuốt phải than đá, ngọn lửa đang dần thiêu đốt cổ họng và lục phủ ngũ tạng của anh.

“Ai vậy?”

“Là anh. Gia Ngọc...!”

Khoé môi cô khẽ cong lên cười khẩy, giọng cô mang vài phần chua xót kèm theo sự cảnh giác:

“Chỉ những người yêu nhau mới gọi tên nhau đầy da diết đến vậy. Hữu Thiện, anh yêu em sao? Vậy nên, đừng gọi tên em. Nếu không phải mẹ em nói anh đã đợi em rất lâu thì em cũng không dám chắc mình còn được gặp lại anh nữa. Có chuyện gì xin hãy nói một lần cho xong đi ạ.”

“Ngọc à. Anh...Mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu! Cô ấy và em đối với anh chưa bao giờ là một. Và anh dám lấy danh dự ra để hứa với em rằng, chưa khi nào anh coi em như thể thân của người khác...Anh không phủ nhận mình từng thích cô ấy nhưng đó chỉ là thứ tình cảm trong sáng của thời trẻ. Gia Ngọc. Anh thật sự yêu em! Đừng như thế nữa được không?”

“Anh biết không hoá ra khi không nhìn thấy gì người ta sẽ thấu rõ một số chuyện. Nói lời yêu bây giờ có phải là quá muộn hay không? Có khi anh lại đang lầm tưởng giữa tình yêu và thương hại cũng nên, Hữu Thiện ạ.”

“Không. Tuyệt đối không..!”

“Anh im đi.”

Cười như không cười, cô vẫn nằm im, chỉ có giọng nói thay cho biểu đạt rằng cô đang tồn tại:

“Em đã từng năm lần bảy lượt thiết tha hỏi anh: Anh có yêu em không? Nhưng anh đã bao giờ trả lời câu hỏi ấy thật lòng? Xét cho cùng chỉ có em là đồ ngốc mới tin rằng câu nói: “nếu để anh gặp lại em lần nữa,

nhất định anh sẽ không bỏ qua cho em.”. Đúng vậy. Chỉ có đứa ngu ngốc như em mới nghĩ đó là lời tỏ tình chân thật nhất...”

“ Ngọc... Xin em đừng như thế được không? Cho anh cơ hội, anh sẽ chứng minh cho em thấy anh yêu em thế nào.”

“ Yêu sao? Hữu Thiện!

Nếu một ngày thức dậy không nhận được tin nhắn gì từ em, cuộc gọi từ anh lo lắng kiểm tìm không được em bắt máy, trang new feeds ở facebook vẫn cập nhật những status sinh hoạt bình thường của em, mọi người đều biết em đang làm gì, ở đâu, như thế nào,... ngoại trừ anh. Lúc đó anh có nghĩ là anh đã trở thành người thừa trong cuộc sống của em không? Anh có nghĩ như em không?

Nếu anh nghe em gọi điện cho một chàng trai khác khi nằm cạnh em, giọng em đầy yêu thương như những ngày đầu của chúng ta, những câu hỏi tu từ đầy quan tâm như em vẫn từng chăm sóc cho anh, rồi em bất ngờ ngồi dậy khỏi vòng tay ấm áp của anh đi ra ban công cùng chiếc lumia có giọng nói của chàng trai lạ ấy, bỏ anh lại một mình xem bộ phim tình cảm nhằm chán mà chỉ hay khi có em trong căn phòng,... Anh có thấy em tuy rất gần anh nhưng lại rất xa, em ở đây mà cứ như vắng mặt? Anh có thấy mình thật giận dữ và lòng tự trọng của anh bị tổn thương? Anh có nghĩ như em không?

Nếu anh nghe ai đó nói rằng em đến với anh chỉ vì anh giống một bóng hình từng in sâu trong quá khứ để rồi một ngày tình cờ anh lật mở tấm hình đó trong phòng ngủ của em và đằng sau còn được đề tặng bằng những dòng chữ nặng lòng ký ức. Liệu anh còn đủ can đảm để cùng em đi tiếp cuộc tình này? Hay anh có sẽ cần môi đưa cuộc tình mình lên cao và giả vờ nhẫn tâm đập bể tan tành mảnh vỡ dù trong lòng anh nỗi đau chia tay này lớn hơn 1 triệu lần những ngày dần vật yêu em? Anh có nghĩ như em không?

Nếu anh cũng nghĩ như em, anh hãy tự tát vào mặt mình một cái thật đau hộ em. Vì đó là điều em không làm được, mặc dù tất cả mọi điều anh đã làm đau đớn lòng em...”

22. Chương 22

Chương 22: Rồi em sẽ thấy!

Là ai đã đúc kết rằng trong thế giới của hai người, người nào biểu lộ tình cảm trước thì người đó là kẻ thua cuộc? Là ai đã đúc kết rằng phụ nữ không nên rơi lệ bị thương vì người đàn ông không yêu mình, nhất là việc vứt bỏ cả tự tôn. Tự tôn tuy không đáng giá, nhưng dù thế nào cũng không được vứt bỏ, bởi vì đối với phụ nữ, thứ tôn nghiêm không đáng giá này mới là quý báu nhất...

Đôi bàn tay trong tấm chăn mỏng khẽ xiết chặt xuống drap giường, cô đã cố cắn răng để bản thân không được khóc. Hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra, cô lặng im chờ đợi. Bởi cô không nhìn thấy nên cô đã không hiểu nổi nỗi thống khổ trên gương mặt anh. Quần quai và đau đớn. Từng lời Gia Ngọc nói chẳng khác nào con dao đâm vào vết thương trong anh vốn đã rỉ máu nhiều ngày. Giọng anh lạc đi hoàn toàn, giọng của một người đàn ông đang mắc cảm cúm, khàn đặc:

“ Hôm nay anh đến đây không phải để nghe em quở trách những điều phi lí như vậy. Tất cả là một mình em đã tự nghĩ ra, em không thấy như vậy là bất công cho anh- lắm- hay sao? Hoàng Gia Ngọc. Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em là em không một ai khác. Lần thứ hai rồi lần thứ ba và tất cả các lần sau đó em vẫn như lúc ban đầu, vẫn là người con gái đã khiến anh rung động và muốn được chở che, yêu thương. Em có chắc chắn rằng ngày đầu khi đến với anh trong lòng em không có một người đàn ông nào khác hay không? Em có dám chắc không? Không đúng không? Nhưng anh thì có thể chắc chắn một điều, em luôn là duy nhất.

Xét cho cùng em yêu anh được bao nhiêu mà em có thể chà đạp lên thứ tình cảm của anh dành cho em? Hoá ra em không hiểu gì về người mà suốt những ngày tháng qua đã đầu gối tay ấp. Ngay đến việc người

đó có yêu em hay không mà em cũng không dám chắc thì em lấy tư cách gì để nói đến chữ “yêu anh”? Hoá ra em đang tự rẻ rúm bản thân mình bằng cách nghĩ rằng em chỉ là một người lén lút mặc chiếc áo không phải của mình hết lần này đến lần khác? Hoá ra em chỉ nghĩ được nhiều đó thôi sao? Vậy tất cả những gì từng có giữa chúng ta, em vất đi đâu hết rồi hả Gia Ngọc?”

Gia Ngọc nắc lên nghẹn ngào khi nghe Hữu Thiện phần nộ. Dù không nhìn thấy nhưng cô vẫn có thể cảm nhận rất rõ sự tức giận trong anh. Anh là một người thâm trầm và điềm tĩnh, gần như ít khi nổi cáu. Hoặc anh sẽ chỉ im lặng. Có lẽ anh nói đúng, cô thật sự không hiểu về anh hoặc là cả cô và anh đều đang lầm tưởng về một đoạn tình. Gắng gượng, cô khẽ nói:

“Anh đi đi, em...không muốn gặp lại anh nữa!”

“Em nói anh đi sao? Gia Ngọc. Em bảo anh phải làm sao đây? Anh phải làm thế nào thì em mới hiểu: Là khi anh nói Anh Yêu Em, không đồng nghĩa với việc anh trao cho em quyền hạn làm đau đớn tâm lòng anh?”

“Anh còn muốn gì nữa? Chúng ta....không thể trở lại được nữa rồi. ”

“Em đừng có mà nói Không với anh. Đối với anh ngày hôm qua, hôm nay và ngày mai tình cảm dành cho em vẫn vẹn nguyên như thế...”

“Tại sao ngay cả một chuyện đơn giản là buông tay nhau ra, anh cũng ép em phải làm trước? Tại sao người nói tiếng yêu là chính em, mà kết thúc nó phải bắt buộc lại là em? Hữu Thiện, em không có cả đời để hy vọng. Em không có cả đời chờ đợi và nhận ra mình sai lầm. Em chỉ có cả đời để tồn tại mà thôi, mà trong một phần của cả đời ấy, anh không ai khác đã dạy em chữ đau khổ phải viết thế nào, dạy em gượng cười khi trong lòng rớt rơi nước mắt. Em không thể tiếp tục sống những ngày như vậy. Xin lỗi, em không thể! Cách tốt nhất là hãy để chúng ta trả về cho nhau những tháng ngày không nhau. Làm ơn, xin anh đấy!”

Đôi bàn tay của người đàn ông đang lên cơn sốt đưa ra lau những giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Những giọt nước mắt của cô đang mặc sức rơi vì anh, vì những nỗi đau anh mang lại cho cô quá lớn? Phải chăng, thật sự phải kết thúc cuộc tình này khi bản thân anh không hề muốn? Phải chăng cần buông tay không phải vì anh không còn muốn tiếp tục mà vì anh không còn sự lựa chọn?

Đã quá mệt mỏi đến mức cô không còn chút sức lực để gạt tay anh ra. Trong một khoảng cách rất gần, cô nghe rất rõ giọng anh đau thương và tuyệt vọng:

“Anh có thể hôn em chứ?”

Một câu hỏi thật nực cười nhưng sao cô không thể nào cười nổi? Suốt những tháng ngày bên nhau, anh đã một lần hỏi qua ý kiến cô sao? Cô biết. Câu hỏi ấy nói lên điều gì và nụ hôn anh mong muốn chẳng qua chính là một lời tạm biệt, một lời tạm biệt đau thương nhất. Bờ môi của anh lạnh lẽo, hơi thở ẩm áp. Anh buông tay ra, ôm lấy mặt cô, dùng sức hôn, giống như muốn hôn tới linh hồn cô luôn vậy. Rồi anh đứng dậy, tiếc nuối nhưng vẫn quay người bước đi...

Nếu anh quay lại, anh sẽ thấy đôi tay cô run run ôm lấy gương mặt mà cách đó vài giây thôi vẫn còn được anh sưởi ấm. Co mình lại, Gia Ngọc cắn chặt môi để mặc những giọt nước mắt lăn xuống, mặn đắng.

Gia Hiền giật mình khi thấy bộ dạng thảm thương của em gái mình, tiến tới lại gần và ôm Gia Ngọc vào lòng

“Chị không biết chuyện gì đã xảy đến, nhưng chị thấy hốc mắt người đó sưng đỏ khi bước ra. Nếu cả hai đã yêu nhau đến vậy thì sao còn cố buông tay rồi tự dẫn vật nhau bằng vết thương ngày cũ? Dù không thích anh ta, nhưng nhìn em đau thế này chị thật không biết phải làm thế nào mới đúng?”

“Chị...Tại sao tình yêu đau đớn thế? ”

“Bởi vì đau là một xúc cảm mà đôi khi nó mang cương vị thiêng liêng. Vì nếu chẳng đường chỉ hiện hữu những nụ cười phủ màu hạnh phúc thì có mấy ai trân trọng những gì mình đang có ấy. Đến tận bây giờ đôi khi chị vẫn còn cảm giác rất rõ về những thứ đã qua rất lâu, chị vẫn bỏ chút ít thời gian xa xỉ của mình để khóc cho chuyện cũ. Tin chị đi, thời gian còn phải chờ dài khi những nỗi đau rất lì lợm vẫn tồn tại nhưng có-những-thứ-không-cần-quên.

Chẳng phải, mọi quyết định trong lúc này vẫn là quá sớm? Nếu em và anh ta có duyên thì hãy tin sẽ còn gặp lại. Đôi khi lời chia tay chỉ là một cái cớ mà người ta tự nghĩ ra vì có thể từ bỏ nhau hay không chỉ có thời gian mới là câu trả lời rõ nhất.”

Lúc Hữu Thiện hết giờ làm thì trời đổ mưa. Mưa rơi tí tách lên khung cửa kính như những giọt lệ ai đó đang sụt sùi nhỏ xuống. Anh bật cười, cầm trên tay chiếc chén có những đường hoa văn mảnh, sao anh lại sến như thế này!

Ngoài đường, người và xe như mắc cửi, mùa giáng sinh đang đến rồi sao? Khoé môi khẽ cong lên cười như không cười. Đây là lần đầu tiên anh đón giáng sinh ở Hà Nội_một thành phố ngay từ đầu đã không thuộc về anh. Nhưng có ai qui định không được yêu thành phố mà mình không sinh ra sao? Huống hồ, đây lại là thành phố mà người anh yêu thương yêu thương.

Cánh cửa phòng mở ra, tiếng bước chân tiến gần và sau đó là giọng nói quen thuộc của thư ký Nam:

“ Tài liệu anh cần em đã chuẩn bị xong rồi.”

Hữu Thiện quay người khẽ gật đầu, giọng anh lạnh lùng và vô cùng điềm tĩnh:

“ Cậu đã vất vả nhiều rồi, về nghỉ đi.”

Nói xong cơn ho ập tới khiến anh không thể chống đỡ nổi. Đã một tháng kể từ ngày rời xa cô, mỗi một ngày trôi qua là một ngày chất dồn đau đớn. Anh đã cố lao đầu vào công việc để có thể chôn chặt tấm lòng mình nhưng trái tim chưa bao giờ chịu sự điều khiển của lý trí.

Nam thở dài, anh định cúi đầu chào và rời đi thì Hữu Thiện lên tiếng:

“ Cậu có thể giúp anh một việc riêng không?”

Nhìn Hữu Thiện với vẻ mặt vô cùng khẩn trương, Nam khẽ nói:

“ Xin anh giao phó. Đây là lần đầu tiên anh nói tới hai chữ việc riêng với em!”

“ Thôi bỏ đi. Cũng không có gì. Cậu về trước đi.”

Nhún vai tỏ vẻ đã hiểu, anh không muốn nói thì Nam cũng không muốn hỏi đành quay người ra về. Cánh cửa vừa đóng lại, Hữu Thiện đã nhanh chóng gọi tới một số máy quen thuộc. Giọng Phillip khẽ vang lên:

“ Tôi còn tưởng cậu mất tích đấy?”

“ Cô ấy thế nào rồi anh? Mọi việc tốt chứ ạ?”

“ Ôi, chàng trai à. Tại sao cậu giờ này mới hỏi vấn đề ấy? Tức là cậu không biết gì hả?”

“ Chuyện gì vậy anh?”

“ Ừm. Cô bé sang Mỹ điều trị. Nghe nói kết quả rất khả quan. Tôi cứ ngỡ là cậu cũng biết nên không thông báo. Mấy lần thấy cậu nhưng lần nào cậu cũng vội, chưa kịp hỏi chuyện hai người.”

“ Tại sao lại phải sang Mỹ ạ? ”

“ Cái này thì tôi không rõ lắm. Theo yêu cầu chuyển viện của người nhà bệnh nhân, tôi chỉ biết gật đầu chấp nhận thôi.”

Cuộc gọi kết thúc, chiếc điện thoại ném xuống mặt bàn khô khốc. Anh không nhớ mình đã ngồi lại văn phòng bao lâu, cũng không nhớ mình đã đốt bao nhiêu điếu thuốc. Những cơn ho ập tới vô cùng khó chịu, nhưng thấm vào đâu so với nỗi mất mát quá lớn lao mà cô mang lại cho anh?

Buổi sáng ngày hôm sau, điều khiến mọi người trong Vụ tổng hợp kinh tế xôn xao bàn luận đó chính là gương mặt sáng giá nhất vụ vẫn nguyên trạng trong bộ quần áo ngày hôm qua và vẻ mặt bơ phờ hốc hác. Hữu Thiện không lấy gì làm ngạc nhiên khi mỗi bước chân anh lại có muôn vàn ánh mắt nhìn theo. Sau khi trở về thay đồ, anh đến thẳng toà án.

Thấy anh, Gia Hiên có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh ngày thường:

“ Không biết, anh tới gặp tôi là chuyện công hay chuyện tư?”

“ Chuyện riêng.”

Nhíu mày, anh nói tiếp:

“ Tôi muốn biết vì sao cô ấy phải đi Mỹ và.....đi bao lâu?”

“Ồh. Trước tiên cảm ơn anh đã quan tâm tới em gái tôi. Nhưng vấn đề cá nhân của con bé tôi không rõ lắm. Anh biết đấy, chị em kiến giả nhất phận. Trước là sang bên đây phẫu thuật, sau là việc học bên này đã gián đoạn nên có thể con bé sẽ định cư luôn bên đó. Cũng tiện nói luôn để anh biết, Gia Ngọc đã bình phục thị lực hoàn toàn.”

“ Cảm ơn. Tôi có thể...”

“ Xin lỗi, những gì tôi có thể nói chỉ bấy nhiêu thôi. Chuyện của hai người ngay từ đầu tôi không can dự nên mong anh hiểu cho.”

Nhắm mắt thở dài rồi anh đứng dậy chào tạm biệt. Cho xe chạy ngang qua Hồ Tây, sương mù vẫn lảng lảng bám vào hơi thở của từng tia nắng nhạt. Cô đã không còn cần anh nữa rồi! Sự hụt hẫng bơ vơ ấy giáng mạnh vào tim anh, đau nhói. Nếu đã không thể bên nhau vậy thì anh chỉ còn cách đứng từ đây để thầm cầu mong cô hạnh phúc mà thôi.

Newyork!

Những khúc nhạc Giáng sinh vang khắp Times Squares. Giáng sinh dịp để người ta tìm về với những yêu thương và ấm áp còn cô chỉ biết ở một phương trời xa lạ gặm nhấm nỗi cô đơn. Kể từ khi mất cô hồi phục thì Vĩnh Nguyên đã xin phép cho cô về nhà tự điều trị. Những ngày đầu khi đến đây cô hoàn toàn lạ lẫm, cuối cùng sau một tháng cô đã thích ứng nhanh chóng. Anh có thuê cho cô một người giúp việc theo giờ, đường như anh rất bận. Số lần cô gặp anh cũng chẳng nhiều hoặc là anh sợ cô để ý!

Buổi tối, khi Vĩnh Nguyên tới đúng lúc Gia Ngọc đang dùng cơm tối. Tiếng chuông réo rất lâu cô mới bước ra mở cửa, nhìn cô, anh cảm râm:

“ Bà cô của tôi ơi. Em không định để anh vào nhà sao? Em không sợ cảm lạnh nhưng anh sợ tóc của mình sẽ hổng mất.”

Bật cười, cô mở cửa nghênh đón vị khách không mời vào trong. Vĩnh Nguyên chẳng nói chẳng rằng tự pha cho mình một tách cafe rồi mới bước ra phòng khách ngồi lại. Nhấp từng ngụm cafe sau đó anh khẽ nói:

“ Ngày mai anh đưa em đi kiểm tra lại một lần nữa.”

“ Em nhớ rồi. Vĩnh Nguyên, cảm ơn anh!”

“ Không phải em định lấy thân báo đáp chứ? Anh không dám nhận đâu!”

Đập chiếc gối ôm vào đầu anh cô hét toáng lên:

“ Anh đi chết đi cho thế giới hoà bình!”

“ Thôi thôi làm ơn....anh sai rồi. Á. Đau quá....”

Mãi một lúc sau cô mới chịu tha cho anh, ngã người về sau sofa Vĩnh Nguyên trầm tư rồi lên tiếng:

“ Em có ý định gì cho sau này không?”

“ Em chưa biết. Kết quả bảo lưu rồi chắc sang năm mới học tiếp được mất.”

“ Anh nói thật, sự nghiệp học hành của em thật sự chẳng sáng giá chút nào. Hay em ở lại, anh sẽ tìm một người quản lý giúp em trở thành ca sĩ. Em nghĩ sao?”

“ Ca sĩ? Hát cho chó mèo nhà anh nghe à?”

“ Ngọc. Em biết là anh đang nghiêm túc mà.”

“ Sao em cảm thấy anh đang đùa thì đúng hơn vậy?”

“ Em cứ nghỉ ngơi đi đã. Dù sao thời gian vẫn còn nhiều mà. Anh tin em sẽ thành công.”

2 năm sau...!!!

Sân bay J.F.K

“ Em nghĩ có kiếp sau chúng ta vẫn nên là anh em sẽ tốt hơn là tình nhân hay vợ chồng.”

“ Ừ.”

“ Sao anh không hỏi em lý do vì sao?”

“ Vì em luôn có lý do để làm những điều em muốn. Còn anh thì chẳng bao giờ đối diện với câu hỏi của em: em muốn gì? Thực ra anh biết, công lao của anh chẳng khác nào đã tròng xe cát. Anh chợt nhận ra, mình thất bại vô cùng. Trước đây anh đã nghĩ, nếu anh không phải là cháu của cô thì mọi chuyện có khác đi không? Nhưng có lẽ trong tình yêu, bỏ lỡ vẫn là bỏ lỡ. Anh là người đến trước- nhưng trong câu chuyện kể không có tình yêu. Còn ai đó là người đến sau và được kể bằng một câu từ rất ngắn: Em yêu người đó! Dù sao, chỉ cần thấy em cười với anh đã là một thứ hạnh phúc không gì sánh được.”

Nhoăn cười nhìn Vĩnh Nguyên, Gia Ngọc kiễng chân rồi thơm và má anh. Vĩnh Nguyên cũng cười, đưa một tay ra bẹo má cô đầy âu yếm. Đón đứa bé đang ngủ say từ tay anh, cô nhìn anh dò hỏi:

“ Anh sẽ không khóc vì nhớ Vins chứ?”

“ Không đâu. Vì anh sẽ nhanh chóng trở lại Hà Nội và cướp lại Vins từ tay em. Cứ đợi ngày ấy đi!”

Xen vào trong tiếng cười của họ là tiếng bước chân của một người khác tiến đến. Giọng nói có chút khẩn trương và thúc giục:

“ Đến giờ phải lên máy bay rồi. Em còn định ở đây luyến tiếc tới lúc nào nữa hả Gia Ngọc?”

Vĩnh Nguyên trừng mắt với cô gái ấy rồi hắng giọng:

“ Quản lý của em thật không tồi. Vẫn là anh có mắt nhìn người! Phiên cô về bên ấy biến Gia Ngọc thành viên Thạch Bảo Ngọc sáng chói hộ tôi.”

Y Vân nghe xong bĩu môi trừng mắt với Vĩnh Nguyên. Còn anh dang tay ôm cô, sau đó ôm Gia Ngọc và Vins lần cuối, anh ghé sát tai Gia Ngọc thì thầm:

“ Hy vọng là em sẽ nhớ anh như anh nhớ em!”

23. Chương 23

Chương 23: Mùa đông không hát lại tình ca?

Hữu Thiện bắt đầu nhận ra hơi hướng mùa đông về từ đợt gió mùa cuối tháng 10. Thời khắc giao mùa luôn được ghi dấu bằng kiểu thời tiết điển hình: ngày rất nắng, và đêm thì rất lạnh. Mùa thu đang cố sải những bước đơn độc cuối cùng, trước khi nhường hẳn cho cái lạnh giá của mùa đông. Từ phòng làm việc nhìn ra, mỗi buổi chiều, khi trời trở nên tối nhanh hơn, khi màn sương mỏng bắt đầu hiện hữu, khi mọi người vội vã trở về sau một ngày tất bật...và cả khi nhận ra chỉ một tấm áo mỏng không đủ giữ ấm mình, anh nhận ra mùa đông. Háo hức, say mê, và cả phút bối rối rất điển hình khi lâu lắm mới được tái ngộ một thời khắc cũ...

Vén tay áo vest nhìn xuống chiếc đồng hồ quen thuộc, đã quá giờ tan làm cách đây hai tiếng trước. Cánh cửa phòng làm việc mở ra, đến lúc anh phải về thôi! Tiếng bước chân anh mỗi lúc một gần khiến cô nhân viên trẻ thoáng giật mình ngẩng đầu nhìn theo. Giọng anh trầm trầm cất lên thể hiện rất rõ sự quan tâm đầy lịch sự:

“ Em có nhất định cần bán mạng để làm việc thế không?”

“ Chẳng phải giờ anh cũng mới chịu tan làm đó thôi! Cảm giác về đối mặt với bốn bức tường lạnh lẽo thật không dễ chịu với em chút nào.”

“ Ồ. Cũng muộn rồi, mình cùng đi ăn, ok?”

Hà Phương nhướn cười với anh rồi đưa tay lên tỏ vẻ tán thành. Nhanh chóng thu dọn đồ, sau đó cô cùng anh bước ra xe. Hà Phương hạ cửa sổ xe xuống, một cơn gió nhẹ mang theo mùi lá cây xen lẫn mùi xăng thổi vào mặt cô...

Xe bus phía trước không nhúc nhích, Hữu Thiện hơi bức bối lấy ngón tay gõ trên logo có hình bốn cái vòng bạc của tay lái. Trong lúc chờ đợi, anh với tay bật radio để xoa tan không khí im lặng trong xe. Một ca khúc nào đó đang đứng đầu bảng xếp hạng trên Xone đang được giới thiệu. Những nốt nhạc dạo đầu ngay lập tức đã khiến cô gái ngồi ghế phụ chú ý. Hà Phương khẽ mỉm cười rồi lấy giọng và hát thầm theo tiếng nhạc. Trong tích tắc giọng cô ca sĩ khẽ ngân lên, từng câu hát rành rọt khiến người đàn ông giật mình. Đôi tay giữ chặt vô lăng khẽ khựng lại. Hữu Thiện khẽ nhíu mày lấy lại bình tĩnh và tiếp tục chạy xe. Chỉ cho đến khi tiếng nhạc được thay bằng một giai điệu khác anh mới lấy lại tinh thần. Giọng anh khàn đặc:

“ Tên bài hát là gì em nhỉ? Vừa rồi anh quên không để ý!”

“ Uầy. Anh cũng thấy hay đúng không ạ? Dạo này đi đâu cũng thấy người ta nghe bài này đó anh. Tình Nhân của Gia Ngọc. Đây là một ca sĩ mới nổi chắc anh không để ý!”

Là cô ấy sao? Thật sự là cô ấy? Anh không nói gì, chỉ mặc nhiên lặng nghe Hà Phương giới thiệu. Hoá ra cô ấy đã bước vào con đường nghệ thuật và trở thành người nổi tiếng. Vậy cô ấy đang ở đâu? Một dấu hỏi lớn mà anh không muốn tìm đáp án. Bởi câu trả lời có thể nào thì ngày xưa cũng chẳng bao giờ quay trở lại.

Sau khi đưa Hà Phương về, anh không về nhà mà cho xe chạy tới một quán cafe ngay chân cầu Long Biên. Chọn cho mình một chỗ ngồi hướng về phía sông, hít hà cái lạnh, dõi mắt về phía xa, phía có những ánh đèn, có những dòng người nối nhau hối hả, và cả phía mà dòng sông cũng lấp lánh như ẩn chứa một vài nỗi buồn khó hiểu. Thảng hoặc, chuỗi âm thanh huyền ảo bị cắt ngang bởi tiếng còi của những đoàn tàu, đi và về phương Bắc. Lần nào anh cũng bị cái âm thanh ấy mê hoặc. Như thể anh nhìn thấy chính tuổi trẻ của mình qua hình ảnh những đoàn tàu ấy. Cứ mãi miết đi về phía trước, dù có thể được dẫn lối bằng vô số khát khao và ước vọng, nhưng chưa bao giờ quên đường về... Nhấp môi tách cafe đen đắng, những ngón tay thon dài trượt nhanh trên nền Iphone tìm kiếm giai điệu mới đây không lâu vừa nghe. Tình Nhân. Ca từ da diết xiết chặt nỗi lòng anh. Đau.

“Nhớ dáng người bước đi, yêu nhau thương nhau rồi cố quên.

Tôi mang người theo mong nhớ nhưng sao đôi tay rời không nắm

Tôi sao vẫn còn nhớ như ngày xa xưa đến bên nhau.

Thôi tôi cười như đang khóc, khi anh quay lưng con đường xa

Là là la, tình nhân là tôi ghé đến gói gém trao nồng ấm xong rồi đi.

Là là la, tình nhân vậy thôi tình hờ một lần cho ai qua đây.

Sẽ sẽ có đôi lần ước, sẽ có đôi lần muốn một lần yêu thương mãi, không dối gian đau buồn chỉ có mong chờ, bên nhau hôm nay và ngày nắng xanh

Sẽ sẽ có đôi lần khóc, sẽ có đôi lần bước, một tình yêu xa lắm tôi nhớ thương anh nhiều nhưng lối xưa ai mong mà về.

Sẽ có người hỏi tôi, sau bao nhiêu lâu lòng mới quên.

Khi tôi trông anh buồn đau, ôi đôi chân tôi vờ không nhấc.

Quên anh đã từng đến mang theo yêu dấu đi về đâu.

Thương tôi gần như hôm ấy, cho tôi bên anh hơn tình nhân.”

Đôi mắt Hữu Thiện mờ đi sau lớp kính mỏng. Vẫn biết không ai tắm hai lần trên cùng một dòng sông nhưng người ta lại thường trầm mình nhiều lần trong một dòng ký ức. Ký ức về một mùa đông còn nhau giờ này chẳng khác nào cơn gió mùa thổi mạnh khiến anh không khỏi giật mình. Những dòng suy nghĩ miên man quần quít bám và bủa vây lấy anh trên suốt đường về. Mọi thứ từ ngày cô đi vẫn vẹn nguyên chưa từng thay đổi, mọi thứ vẫn đây nhưng anh lại mất cô.

Lục tìm chiếc chìa khoá nhà trong túi quần, cánh cửa căn hộ mở ra và tiếp đó là cánh cửa phòng ngủ. Bức ảnh duy nhất của cô mà anh giữ được phóng to và nằm yên ắng trên bức tường trống. Khoé môi anh khẽ cong lên cười mĩa mai. Hai năm qua, anh vẫn luôn tìm cô trong từng giấc mơ nhưng mỗi khi chạm phải thì cô chỉ còn là ảo ảnh, hư vô và tan biến. Anh chưa từng nghiên cứu quan điểm của Sigmund Freud, nên không biết tại sao có những ký ức có thể chết đi, có thể chôn dấu trong vài thập niên mà không hề trôi lên; lại có những ký ức lại sống mãi, cứ nổi lên như dầu nổi trên nước vậy, quấy như thế nào cũng không chìm xuống được. Đã muốn vứt bỏ Gia Ngọc ra khỏi suy nghĩ của bản thân nhưng anh đều làm không được. Khi nỗi nhớ ở trong lòng da diết, sự dày vò đã biến thành những cơn đau...

Run rẩy trước giá lạnh mùa đông, ai nấy sớm ra cũng sinh lười nhác trước đông công văn chất đôn. Hà Phương tặc lưỡi rồi cùng mấy chị em trong phòng ôm tách cafe ngồi buồn chuyện. Không hiểu ai đó phần nộ thốt lên:

“Cùng người không cùng mệnh, có người trời sinh ra đã sống trong châu báu.”

Không hiểu sao câu nói ấy khiến cô bất giác nghĩ đến Lê Minh Hữu Thiện. Anh quả thực mệnh tốt, cha có chức vị cao còn mẹ nghe nói trước kia cũng là tài nữ trong giới chính trị nhưng chỉ hoạt động vài năm rồi sau đó lui về làm thiên chức gia đình. Cái đó cũng không nói làm gì, anh ấy lại có một vẻ bề ngoài dễ gây chuyện thị phi, một đầu óc khiến người ta phải đổ kỵ, ngay cả tính nết cũng khó có thể tìm ra được mấy điểm thiếu sót. Người khác ngưỡng mộ đến đỏ cả mắt, anh ta vốn dĩ lại không thèm coi ra gì. Đương nhiên, những người sinh ra trong châu báu, cũng thiếu đi một thể nghiệm cuộc sống khác. Nếu nhất định phải tìm ra khuyến điểm nhỏ cho anh, cũng được thôi, tư tưởng của anh trên phương diện tình cảm vô cùng không lành mạnh. Chẳng phải người như anh lẽ ra cần, nên và phải có một bóng hồng đứng cạnh sao? Nhưng cô lại chưa từng nghe qua chữ dùng trông mong mắt thấy. Cô không nghĩ anh bị gay nhưng cô tin anh là người kỳ thị với phụ nữ. Lẽ nào anh ấy là người mắc bệnh lạnh cảm? Tư tưởng như vậy thật không tốt chút nào! Ôi, người làm càng cao thì đời sống tinh thần càng sao sao ấy!

Góp vui vào câu chuyện buổi sáng, cô cũng cất cao giọng:

“Em nhất định phải rửa sạch mắt mỗi ngày để có thể tìm được đại gia sau đó tiến tới hôn nhân.”

Đưa mắt về phía một cánh cửa đang đóng chặt, bà chị nào đó khẽ nhỏ giọng thì thầm:

“Sao phải tìm đâu xa. Chẳng phải trong vụ mình có một người chưa dùng tới đó thôi!”

“Phải đấy. Bên cạnh chúng ta không phải sẵn có một người sao? Vóc dáng và tiền tài, dung mạo và sự lịch thiệp, không thiếu thứ gì. Lại biết rõ nguồn gốc, ngay cả việc kiểm tra công việc cũng được miễn, còn lại chỉ là xem em bắt được anh ta thế nào thôi. Chớp đi Phương.”

“Ý mọi người là anh Thiện ý hả? Em đứng với anh ấy có khác nào con châu chấu bị buộc vào nhau không? Đối tượng này em không có tự tin với tới.”

“Thôi đi cô. Anh ta đối với ai cũng lạnh nhạt, khách sáo chỉ riêng với em là thể hiện rõ sự quan tâm. Dùng cảm nên em. Bọn chị cổ vũ.”

Cô ngượng ngùng cười trừ, vừa lúc một bóng hình dừng lại trước đám đông tỏ rõ ánh nhìn tò mò. Ai nấy thấy anh đều cúi đầu khẽ chào và trao anh ánh nhìn dò hỏi. Khẽ ho một tiếng rồi Nam cất tiếng:

“Đúng là vắng chủ nhà, gà mọc đuôi tôm. Mọi người không chịu làm việc đi, giờ này còn buồn bán gì chứ?”

Nói rồi anh đi thẳng vào phòng vụ trưởng một lúc sau trở ra với cặp tài liệu trên tay. Mọi người không giấu được tò mò liền gặng hỏi:

“Ồ. Hôm nay “người đẹp” không đến à? Có chuyện gì sao?”

Dừng bước đảo mắt một vòng và trầm giọng:

“ Sếp bị viêm dạ dày đang truyền nước tại nhà. Ai có lòng hết giờ làm tới trông thay tôi luôn cái.”

“ Ôi, nghe tin anh ấy bị đau mà mình sắp rớt rơi nước mắt.”

Mọi người bật cười rồi dõi theo bóng Nam xa dần. Hà Phương nghe xong cũng không tránh giật mình, tới qua anh ấy vẫn còn tỏ rõ không sao thể mà sớm nay đã đến mức nằm liệt giường. Nghĩ thôi đã xót thương!

Gia Ngọc bước ra khỏi công ty đã là xế chiều. Ngay sau khi về nước cô đã ký hợp đồng cho một công ty giải trí cùng người quản lý hai năm qua. Cô biết, việc này cũng là do Vĩnh Nguyên an bài giúp mình. Mấy năm nay những gì cô nợ anh đã được tính bằng tỷ tỷ ông trời, chẳng biết kiếp nào cô mới trả nổi cho anh!

Vẫy tay bắt nhanh chiếc taxi và tới thẳng nhà Gia Hiên. Mở cửa cho em gái, Gia Hiên mỉm cười kéo Gia Ngọc vào trong. Giọng chị chất chứa biết bao quan tâm, yêu thương:

“ Sao tới một mình? Vins đâu sao không mang tới?”

“ Em tan làm đến thẳng đây ngay. Thằng nhỏ chắc chưa quen với khí hậu bên này toàn khóc ăn vạ ông bà thôi. À. Châu Châu đâu rồi?”

Vừa bước vào Gia Ngọc vừa đảo mắt tìm bóng dáng cháu trai rồi gật đầu chào người đàn ông đang ngồi xem tạp chí trên sofa. Cười cười, cô khẽ nói:

“ Phillip, anh dường như không biết già đi vậy! Càng ngày càng trẻ ra nha!”

Đưa tay sờ lên mặt, Phillip tròn mắt hỏi lại Gia Ngọc:

“ Thật sao? Mới có hai năm không gặp, càng lúc càng khéo nói. Dù biết là nịnh đầm cơ mà anh vẫn thích. Cảm ơn em.”

Gia Hiên mang hoa quả ra rồi cất tiếng:

“ Anh Văn đang đi đón Châu Châu. Còn gia đình chị Nguyễn chắc cũng đang trên đường tới. Để mừng em trở về mà chị đặc biệt tổ chức bữa cơm gặp mặt này đây! Em xem, có qua phải có lại. Đẳng này chẳng thấy quà của tôi đâu!”

“ Ôi trời. Em để quà ở nhà, chuyển phát sau vậy. Hay là em sẽ tặng kèm thêm vài đĩa đơn mới phát hành. Được không?”

“ Thôi, chị xin. Nghe em hát chị muốn cởi áo quan toà để vào nhà đá. Toàn những bài hát não nề, không hợp với sở thích của chị. Anh Văn bảo nghe đi Ngọc hát thà rằng ngày nào anh ấy cũng mở quốc ca.”

“ Anh chị quá đáng!”

Tiếng chuông điện thoại khê vang lên khiến hai người phụ nữ dừng lại. Phillip cau mày rồi nhận điện, giọng anh tỏ rõ không vui.

“ Tôi là bác sĩ chứ không phải bảo mẫu của cậu ta, đừng có hơi một tý là gọi tôi rồi này nọ nhá. Cậu ta còn chưa dứt ra khỏi rượu và thuốc lá được thì còn đau nhiều. Lần sau cậu nên gọi điện cho nhà tang lễ chứ đừng tìm tôi làm gì cho mắc công...”

Rồi rồi. Giờ tôi về, cậu ít lời đi cho tôi nhờ.”

Phillip cúp máy rồi nhìn Gia Hiên ái ngại, giọng anh thỏ thẻ như người mắc lỗi:

“ Chắc anh phải về, bữa cơm này nuốt không trôi rồi.”

Nheo mắt nhìn anh, Gia Hiên đáp lời:

“ Lê nào bác sĩ trong viện của anh đều vô dụng hết lượt rồi sao? Để người nhà bệnh nhân đích danh tìm giám đốc tới giải quyết?”

Ậm ừ vài câu anh mới chịu nói tiếp:

“ Ừm. Cậu ấy cố chấp không chịu tới bệnh viện mà bệnh ngày càng nặng. Là một bác sĩ lại còn là hàng xóm bao năm anh không thể khoanh tay đứng nhìn... Để lần sau anh chịu phạt vậy.”

Hai từ “ hàng xóm” của anh giáng một đòn mạnh mẽ vào lớp phòng ngự yếu ớt của Gia Ngọc. Tuy Phillip không nói rõ tên nhưng cô thừa biết người đó không ai khác chính là Hữu Thiện. Vậy là anh không hề sống thoải mái chút nào sao? Cô còn nghĩ, có khi anh đã kết hôn và sinh con rồi cũng nên. Hai năm, cô không hỏi đường như cũng không ai dám nhắc tên anh trước mặt cô. Từ ngày rẽ ngang cô và anh đã trở thành hai người xa lạ ở hai đầu thế giới. Trở về có đi kèm gặp lại?

Có thể những thương yêu chưa bao giờ chấm dứt của cô và anh, và cả mùa đông mà họ thân thuộc đến từng hơi thở, sẽ qua...Nhưng ai dám chắc một điều, mùa đông không hát lại tình ca?

24. Chương 24

Chương 24: Lấy dây nào buộc gió, lấy tình nào buộc chân?

Phillip kiểm tra một lượt sau đó truyền nước cho Hữu Thiện rồi tặc lưỡi:

“ Ông trẻ ơi. Cứ cái tình trạng này chắc ông phải tới Hoàn Vũ sớm thôi.”

Hữu Thiện cười mỉm và yếu ớt đáp lời:

“ Có chết cũng phải chết ở Sài Gòn. Hà Nội quá ô nhiễm, sẽ ảnh hưởng tới kiếp sau của em!”

“ Xin hôn.”

Kéo ghế và từ từ ngồi xuống, Phillip nói tiếp:

“ Hôm nay cậu làm hỏng mất bữa tối của tôi, sau này nhớ bù lại cho tử tế.”

Ngừng một lát, nhìn lên tấm ảnh trên tường, Phillip nheo mắt nhìn Hữu Thiện và tiếp tục:

“ Đến lúc cậu phải thay tấm ảnh khác thôi, cô ấy bây giờ đẹp hơn trước rất nhiều!”

Trầm tư trước những gì Phillip vừa nói, Hữu Thiện nhìn về phía tấm rèm xanh nhạt đang bay trước cửa sổ. Một lúc sau anh khàn giọng:

“ Anh thật sự biết đâm vào vết thương lòng của người khác. Em không biết anh có đúng là bác sĩ không nữa?”

“ Chứ tôi phải bảo sao? Cậu tự nhìn lại mình đi, hai năm qua cậu đã biến thành cái dạng gì rồi? Nếu bắt buộc gói gọn lại trong một từ thì tôi chỉ có thể phát biểu: Thê thảm.

Khi biết cậu chọn tôi là bác sĩ riêng, lúc đầu tôi cũng hào hứng lắm nhưng dần dần nhìn thấy cậu mà tôi nản tới phát phiền. Tôi tuy cũng cần tiền nhưng đối mặt với cậu thì không còn hào hứng làm việc. Thà rằng cậu cứ đau một lần rồi chết luôn cho tôi nhờ, cứ dai dẳng sống mà hành hạ bản thân rồi hành hạ người khác. Cậu không chán sao?”

“ Vậy phiền anh kê cho em liều thuốc chuột chứ sao còn gia sức cứu chữa làm gì?”

“ Ai za. Cậu cứ cố chấp đến bao giờ nữa? Cảnh giới cao nhất của tình yêu không phải là dùng nỗi nhớ để mượn tượng về người ấy hết ngày này qua ngày khác, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác mà là phải khắc cốt ghi tâm: sống thật tốt để người ấy quay đầu nuối tiếc vì đã để mất một người như cậu.”

“ Phillip, anh thật khiến em ngưỡng mộ. Sao anh không chuyển sang viện nghiên cứu Triết học luôn đi...”

“ Hữu Thiện, cậu đang nói đùa tôi? ”

Hữu Thiện nhún vai không nói gì thêm còn Phillip thở dài rồi lại khàn giọng:

“ Thiện à. Cậu đã dựa dẫm vào quá khứ về cô ấy hình như quá nhiều rồi. Bệnh của cậu đến từ trong tâm, nếu không trị tận gốc thì cả đời sao có thể sống mà thoải mái được? Mà bệnh này tôi thật sự bất lực.

Cậu biết không, tuần trước khi ngồi xem Doraemon với con gái nhỏ mà suýt tôi rơi nước mắt khi nghe bà mẹ Nobita nói với con trai...”

Ngạc nhiên trước những gì Phillip nói, Hữu Thiện nhìn anh đầy dò hỏi. Hiểu ý anh, Phillip hạ thấp giọng:

“ Người mẹ ấy đã nói với con trai mình rằng:

“ Nobita à, nếu cứ mãi dựa vào một người bạn, con sẽ không thể trưởng thành được. Chia tay một người bạn quả là một việc hết sức đau lòng. Mặc dù Nobita, có thể con sẽ rất đau khổ. Nhưng cũng giống như con, Doraemon cũng rất buồn....Nobita càng đau khổ bao nhiêu, Doraemon sẽ càng bứt rứt bấy nhiêu...”.

Vậy nên, tôi cảm thấy cậu nên tìm một bạn gái khác đi thôi. Một người mà lấy kết hôn làm tiền đề qua lại. Nếu cậu thích vợ mình là bác sĩ, tôi cũng có thể làm mối...”

“ Phillip...! Một câu chuyện cảm động tại sao anh còn thêm lời kết truyện mang tính chất tiểu lâm? Nếu anh cảm thấy rồi không có việc gì làm thì cứ liệt kê tất cả các cô gái anh quen lên một trang giấy. Em cũng chẳng ngại để dùng cơm với họ đâu....

Hai năm nay, gia đình em luôn tạo sức ép về chuyện hôn nhân. Em cũng đã luôn tự hỏi: phải lấy dây nào buộc gió, dùng tình nào buộc chân? Nhưng em không trả lời được. Không phải vì Gia Ngọc mà vì chính em không biết phải làm sao để mở lòng mình?”

Đưa tay lên làm biểu hiện xin hàng, Phillip khẽ gằn:

“ Được rồi. Cậu đừng xúc động lại lên cơn đau giờ đây. Vấn đề này chúng ta nên thảo luận sau vậy. Tôi chỉ muốn cậu hiểu rằng: Chìm đắm vào quá khứ là biểu hiện của cơ thể và tâm lý bắt đầu già yếu đi. Mà cậu thì....dạ dày sắp bị thủng vì bị dày vò bởi năm tháng vốn đã rỉ màu.”

Nói rồi Phillip đứng dậy và bước ra khỏi căn phòng ngủ vốn nồng nặc mùi thuốc kháng sinh. Bản thân anh là một người qua đường chẳng biết phải nói gì mới phải. Chỉ là....anh thấy thật sự đáng tiếc cho một đoạn quá khứ đã từng của đôi bạn trẻ. Có lẽ bởi mọi thứ chưa bao giờ được chia đều cho nhân loại dù chỉ là một chút ít. Thế nên, đâu đó có một người cho đi rất nhiều rồi lại ngồi tiếc nuối rất nhiều. Thế nên đâu đó vẫn có một người yêu rất nhiều rồi nhận lại chẳng được bao nhiêu. Thế nên đâu đó vẫn có một người hy sinh rất nhiều rồi bản thân bởi những tàn nhẫn đến xót xa. Thế nên đâu đó vẫn có một người chịu đau đớn rất nhiều rồi bị quên lãng như thể chưa bao giờ tồn tại...

Gia Ngọc ngồi trong phòng hoá trang, từng lớp phấn mỏng đủ màu sắc cứ thấm dần trên gương mặt cô. Cô khẽ rung mình, nhắm lặt lại để chuyên viên trang điểm tùy ý xử lý. Cô bất chợt nhớ lại một bộ phim mà mình từng xem nhiều năm trước: Hoạ Bì. Xét cho cùng cô hay là bất kỳ ai cũng sẽ có lúc phải tự vẽ cho mình một khuôn mặt khác đó thôi. Sống đúng với suy nghĩ và mong muốn của bản thân chưa bao giờ là điều dễ dàng nếu không muốn nói đó vốn là một vai diễn gian nan. Ai cũng sẽ ít nhất một lần phải đứng lên sân khấu, rồi tự làm cho mình thành một người khác. Cô càng không phải là ngoại lệ...

Vô số phóng viên làng giải trí đều tụ tập đông ở phía ngoài. Ánh đèn huỳnh quang ngay tại trường quay loé sáng. Ngay khi Gia Ngọc vừa ngồi xuống, hàng chục chiếc micro nhất loạt đưa đến trước mặt cô, ánh đèn flash từ máy chụp hình gần như loé sáng không ngơi nghỉ. Y Vân đứng từ xa vô cùng tự hào, tuy vậy trong lòng chị không tránh được chút căng thẳng và khẩn trương. Với vai trò người quản lý của Gia Ngọc, buổi phỏng vấn này đã được chị sắp xếp rất chu toàn, cẩn thận nhưng bất ngờ vẫn có thể đến mà không ai biết trước...

Đầu tiên là những câu hỏi liên quan đến sự nghiệp ca hát rồi album của cô. Tiếp sau đó là hiện tượng Tình Nhân gần đây. Gia Ngọc kiên nhẫn biểu lộ chiều thức nhoèn cười thay cho câu trả lời. Sau đó liền có người hỏi vấn đề không thuộc phạm trù công việc. Một vấn đề cực kỳ riêng tư:

“ Cảm giác cô đã từng có cho mình muôn ngàn nỗi đau ôm xiết nên mỗi ca từ của cô đều da diết đến vậy! Liệu cô có thể chia sẻ về những từng trải của mình để người nghe được hiểu thêm về con người cô không? ”

Gia Ngọc hoàn toàn có thể từ chối câu hỏi của phóng viên trước mặt nhưng không hiểu dây thần kinh nào của cô bị đứt khiến cô nói nhiều hơn mức cho phép. Giọng của cô vẫn dịu dàng nhưng đã đánh thức cảm xúc của hàng ngàn người theo dõi.

“ Gia Ngọc vẫn nhớ những ngày còn ở trường mẫu giáo, khi Ngọc nói cho một chàng trai học cùng lớp rằng rất thích chiếc áo thun sọc xanh có in hình Doraemon bạn ấy mặc, thế là mỗi ngày sau đó đều đến cuối năm học, gần như chàng trai ấy chỉ mặc duy nhất mỗi chiếc áo ấy. Bạn trai đó trở thành mối tình đầu của mình, giờ suy nghĩ lại mình mới thấy chỉ duy nhất anh ấy yêu mình và chẳng bao giờ làm mình khóc. Khi mình thích kẹo, anh ấy sẵn sàng nhường chiếc kẹo duy nhất trong tay mình chỉ dành cho mình. Khi mình bị trêu chọc, anh ấy vững vàng hơn tất cả những người đàn ông sau này mình đã từng yêu. Có những ngày anh ấy bị sốt vẫn cố gắng đến trường mặc cho cha mẹ đứng ở ngoài lớp đón bao lâu, thầy cô khuyên nhủ như thế nào anh ấy cũng mặc.

Mình nghĩ đó là tình yêu.

Vì mình có thể cảm nhận được sự khác biệt mỗi lần anh ấy gọi tên mình. Mình không thể diễn tả được cảm xúc khi đó, mình chỉ nhớ được rằng tên của mình nghe chưa bao giờ có thể an toàn hơn vậy...Đó thật sự là tình yêu!

Vì khi chúng ta yêu một người, tất cả mọi điều, chỉ cần họ thích, chúng ta sẽ chấp nhận làm tất cả. Cho dù cậu bạn đó có thích chiếc áo đó đi chăng nữa, anh ấy vẫn mặc nó đến trường mỗi ngày mặc cho chiếc áo dần cũ theo những trò nghịch của tụi mình, gấu áo sờn vì đuối bắt nhau trong giờ chơi, hay thậm chí những hôm trời mưa áo vẫn ướt mùi ỉu nóng hong cho đỡ ẩm.

Vì khi chúng ta yêu một người, cho dù mệt mỏi thế nào, tình yêu vẫn làm nên những nụ cười trên môi chúng ta. Gia Ngọc vẫn nhớ gương mặt đỏ bừng của anh ấy khi sốt, ngồi cạnh mình không nói một câu nào, chau mày đầy vẻ khó chịu, cho đến khi mình hỏi:

“Bạn bị bệnh à, có ổn không?”

Anh ấy mới xoay sang khẽ lắc đầu và mỉm một nụ cười rạng rỡ duy nhất chỉ với mình Ngọc.

Và vì thế bỗng dưng mình thấy người bạn trai sau này. Ừm. Năm ấy mình 22 tuổi....không hề yêu mình!

Không phải vì anh không hy sinh, anh thậm chí đã làm nhiều điều hơn việc mặc một chiếc áo mỗi ngày vì Ngọc. Không phải vì anh không lo lắng. Mình biết anh đã đứng ngồi không yên khi Ngọc một mình đi đến một thành phố xa lạ vì anh. Cũng không phải vì anh không nhường nhịn mình, mình tự biết là một cái kẹo năm ấy có là gì với những gì trái tính trái nết của mình. Cũng không phải vì anh không cười với mình khi mệt mỏi. Cũng không phải vì những điều anh dạy bảo cho Ngọc trong cuộc sống này...

Tất cả ký ức về tình yêu nhỏ bé ngày xa xưa ấy, anh đều đã làm, và còn làm nhiều điều to lớn hơn chàng trai 4 tuổi ấy. Nhưng mọi thứ anh làm bấy giờ chỉ vì tình yêu của anh dành cho mình, còn tất cả những điều chàng trai năm xưa thực hiện chỉ duy nhất vì nụ cười hiện hữu trên môi mình. Bạn có biết sự khác biệt không?

Sự khác biệt nằm ở chỗ là nếu bây giờ Hoàng Gia Ngọc vẫn còn 4 tuổi, chàng bạn học mẫu giáo kia sẽ không bỏ mình mà đi, sẽ không cố tình gây tổn thương trong mình, sẽ không làm mình thất vọng về anh ấy... vì anh ấy hiểu, dù tương lai có ra sao đi nữa, anh ấy vẫn là người duy nhất làm nên nụ cười của mình. Vì thế anh ta sẽ bỏ mặc tất cả, bỏ mặc tương lai, bỏ mặc điều gì sẽ đến đi nữa,... mà lẳng lặng bên mình đón nhận tất cả. Vì đó là tình yêu, và vì tình yêu của anh ấy là nụ cười trên đôi môi mình...”

Nói xong, cô khẽ nở một nụ cười đầy gượng gạo. Chưa thoả mãn với những gì cô vừa nói, ai đó tiếp tục cất tiếng hỏi:

“ Vậy hiện tại, Gia Ngọc có bạn trai chính thức nào chưa? Mọi người rất quan tâm đến việc này chi bằng nhân tiện hôm nay, Ngọc hãy chia sẻ với mọi người một chút.”

“ Quả thực là....nếu Ngọc nói thật chưa chắc mọi người đã tin còn nói dối thì mọi người sẽ biết. Chi bằng hãy để thời gian là câu trả lời tốt nhất cho các bạn. Gia Ngọc thật sự hy vọng mọi người hãy dành thời gian quan tâm tới sự nghiệp của Ngọc chứ không phải là cuộc sống tình cảm. Mong rằng những sản phẩm âm nhạc sắp tới sẽ được mọi người đón nhận. Đó mới là điều quan trọng với mình.”

“ Vậy sau Tình Nhân sẽ là...?”

Mỉm cười, cô điềm tĩnh nhìn vào ống kính rồi đáp lời:

“Đã là tình nhân thì cần phải biết vẽ cho mình một bộ mặt hoàn hảo nhất. Sau Tình Nhân sẽ là Hoà Tâm. Như một món quà đáp lại sự yêu mến của mọi người, mong rằng mọi người sẽ đón nhận.”

“Cùng với Hoà Tâm, Gia Ngọc có muốn nhắn gửi gì nữa không?”

Suy nghĩ vài giây, Gia Ngọc gật đầu, khoé môi cô khẽ cong lên cười như không cười. Giọng cô vẫn dịu dàng, lạnh đạm:

“Qua đây mình muốn gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người, đặc biệt là các bạn trẻ đã mến mộ và yêu quý mình suốt thời gian qua. Tuổi trẻ không bao giờ có thể quay trở lại nên mong các bạn hãy trân trọng từng giây phút. Những gì các bạn đã không muốn mất đi thì hãy nên tự nhủ đừng nên chạm vào để rồi đánh rơi tự bao giờ không biết...Đôi khi nắm giữ là một nghệ thuật chỉ cần dùng ánh mắt cộng hưởng với trái tim...”

25. Chương 25

Chương 25: Một bước rời xa, đủ mệnh mông để yêu nhau hai lần!

Hữu Thiện đưa điều thuốc vào miệng rít một hơi khói trắng, mùi Marlboro Light thoảng trong gió thành hương thơm dễ chịu. Những dòng viết về cô trên trang nhất của nhật báo vẫn còn ám ảnh trong suy nghĩ của anh. Nếu thật sự mãi mãi không gặp lại Gia Ngọc thì sao? Hữu Thiện đã suy nghĩ cho câu hỏi ấy đến cả trăm lần. Anh sẽ làm gì khi không thể gặp lại người duy nhất có thể làm những đau khổ này biến đi mất, hay thật ra là anh sẽ làm được gì khi không bao giờ sẽ gặp lại người duy nhất có thể làm nên những đau khổ này? “Vĩnh viễn không thể gặp lại”, nó là một điều tuyệt vời chưa chắc chắn. Tức là ở đâu đó giữa những tan vỡ của trái tim, giữa những đớn đau không thể nào tha thứ được của lời chia tay, ở đâu đó khoảng giữa những điều đó vẫn còn một tham vọng gặp lại bay lửng lơ. Bởi vì tình yêu dành cho một ai đó không thể tồn tại đến mãi mãi, không có nghĩa rằng khổ đau tận trời ngày chia tay không đáng giá. Những tháng ngày hạnh phúc họ cho ta, dù cho chỉ có một nụ cười, nụ cười đó cũng sẽ như chiếc áo mưa bạn mặc quanh người để đi giữa cơn mưa nước mắt của tháng ngày đau khổ, sau khi yêu...

Tiếng gõ cửa sau đó là tiếng bước chân tiến gần, gật đầu nhìn về phía Hữu Thiện, Nam nói:

“Đến giờ ăn trưa rồi. Mọi người đang định rủ nhau tụ tập, anh đi cùng cho vui.”

Với tay gấp chiếc Mac đang sáng đèn, Hữu Thiện đứng dậy và khàn giọng:

“Vậy đi thôi.”

Trong không gian yên lặng, hai người đàn ông lần lượt bước ra. Hữu Thiện đẩy cao gọng kính rồi hắng giọng:

“Mọi người nghỉ thôi. Bữa nay mình mời.”

Bao ánh mắt dõi theo anh như sợ mình vừa nghe nhầm. Mỉm cười với mọi người thay cho lời quả quyết rồi anh thông thả bước ra khỏi văn phòng.

El Patio ngày thường nên không đông lắm. Hữu Thiện vì mãi cất xe nên là người vào sau cùng. Chiếc máy bay chạy bằng dây cót dùm ngay dưới chân anh, đôi giày đen sạm lại, cúi người và nhặt thứ đồ chơi con nít rồi nhún cười với đứa trẻ đang chập chững tới gần. Tiếp đó là một đôi giày cao gót từ sau bước đến cạnh anh khẽ cất giọng dịu dàng:

“Vins chơi ú oà với mẹ à?”

Anh thất thần đứng dậy, đôi mắt chất chứa những bi thương nhìn cô gái vừa cất tiếng. Gia Ngọc giật mình, sững sờ nhìn người đàn ông gần kề. Anh mặc áo thun ôm người màu xám, sọc trắng và quần skinny đen, trông anh cũng chẳng khác bao nhiêu so với lần cuối cô thấy anh. Gượng cười, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân nhìn vào đôi mắt thăm xanh của anh rồi lên tiếng:

“Thật xin lỗi, không nghĩ.....lại gặp anh!”

Nhìn cô rồi lại quay sang đứa bé, khoé môi anh khẽ cong lên cười chua xót. Giọng anh trầm lại:

“Em....vẫn tốt chứ?”

Gia Ngọc cố thoát ra sự ngỡ ngàng, cô âm thầm quan sát anh. Tầm mắt anh dừng lại ở một nơi xa xăm, vẫn là giọng nói ấy, phong thái ấy, lịch sự mà xa cách, vẫn là sự tiết chế thâm trầm không thể xâm phạm ấy, cho dù đứng trong tầm tay, cũng vẫn xa xôi đến thế. Cô muốn nói “tốt thì sao? không tốt thì sao? Hạnh phúc của cô liên quan gì đến anh?” nhưng cuối cùng, cô hít hơi thật sâu, trưng ra điệu cười dịu dàng, ghé sát tai anh thì thầm:

“Làm một con đàn bà được anh chiều chuộng vài đêm rồi tiện tay vứt bỏ, cuộc sống của em cũng... xem như rất tốt!”

Gương mặt anh tái nhợt, đôi môi mím lại muốn nói lại thôi. Bé con rồi Gia Ngọc quay người rời đi để lại mình anh chôn chân chết lặng. Hoá ra trái đất tròn nhưng tiếc thay..... có người vô tình vẫn bước qua đời nhau đầy vội vã. Giờ đây khi gặp lại, anh đã hiểu rằng khi anh không còn cô, điều đó đã đổi thay tất cả mọi thứ trong cuộc đời anh. Vẫn con người anh đó, khuôn mặt anh đó, nhưng qua từng năm tháng bên trong anh đã khác. Bây giờ anh đứng đây, nhìn về anh ngày trước mà ước ao giá như chưa có gì xảy ra, chưa từng yêu ai đến mức phải mất đi kiêu hãnh của mình. Anh nhận ra anh đã trở thành một bản sao của chính mình! Anh ngày xưa mới là bản gốc, anh bây giờ chỉ là một hình hài sao chép vụng về với một trái tim không thể nào lành lặn nữa...

Trong cuộc vui của nhiều người, Hữu Thiện đã sải bước ra xe khi chưa kịp bước tới nơi mọi người đang nói cười. Gục đầu xuống vô lăng, anh không nhớ mình đã ngồi trong xe được bao lâu chỉ cho đến khi tiếng chuông điện thoại đánh thức mới khiến anh bừng tỉnh. Ậm ở vài câu với Nam rồi anh cúp máy. Cho xe chạy dọc xuống đường Lạc Long Quân rồi rẽ ngang ra bến Nhật Bản. Hồ Tây, một màu ảm đạm!

Bước ra khỏi xe, đưa mắt nhìn theo những cánh sâm cầm đang dạo dáo dác tìm hướng bay, gió hồ thổi tới tạt vào mặt anh mang theo những vị tanh nồng của hơi nước quện mùi tàn sen ứa màu. Rồi mai đây, khi đông giá đi qua, dưới lớp bùn sâu nơi đáy hồ những tàn tích hôm nay sẽ thay màu lá mới, sẽ lại đâm lên mầm xanh và toả hương thơm ngát nhưng trước hoang tàn của tình yêu liệu còn có thể yêu lần nữa?

Cô đã mãi mãi không bao giờ biết được anh yêu cô nhiều đến mức nào! Hai năm qua, không giây phút nào! Hôm nay, giây phút này....anh - nhớ - cô. Nhưng, điều anh cần không phải là cô mà là quá khứ. Gặp lại thì sao? Đâu thể thay đổi một đoạn kết của cuộc tình đã đặt dấu chấm vào hai năm về trước? Người con gái đứng cạnh anh hôm nay đã khác và anh cũng đâu chắc mình là người đàn ông của ngày xưa? Nhưng có một sự thực vẫn vẹn nguyên chưa hề đổi khác đó là anh chưa bao giờ hết yêu cô.

Có một thời Hữu Thiện từng tin rằng tình yêu vốn là duyên nợ mang lại. Có một thời anh từng tin rằng: Hoàng Gia Ngọc vốn là một nửa của anh...Anh đã nắn gân mình tin vào việc ông trời đặt hai con người xa lạ ở cạnh nhau hẳn phải có một nguyên do gì đó! Nguyên do duy nhất chỉ là sau đó khi hai người bị đẩy ra khỏi cuộc đời nhau sẽ nhận được bài học thấm xương máu về hai từ: “tạm bợ.” Đó chính là sự lý giải rõ ràng cho việc vì sao hàng hoá lại luôn đính kèm mác bảo hạn sử dụng. Tình yêu cũng vậy thôi! Chỉ là...tới tận lúc này anh vẫn chưa thể đối mặt xem lại ngày tháng cần kết thúc cuộc tình không còn khả năng tiếp tục trong tim mình. Cười khẩy, Hữu Thiện ném đầu lọc thuốc xuống vệ đường. Nicotin chẳng làm anh dễ chịu! Hoá ra đôi khi khôn nạn nhất cuộc đời này không phải là không có ai để yêu. Mà là đã tìm thấy một người đến với ta và khiến phần còn lại của cả thế giới trở nên dư thừa. Rồi người đó ra đi, bỏ ta lại với một thế giới mà ta chẳng còn thiết tha tìm hiểu gì thêm nữa.

Những ngón tay xiết chặt, tự nhủ với chính mình một khi đã để Gia Ngọc trong mắt thì anh sẽ chẳng thể nhìn về ai nữa. Chỉ cần duy nhất điều đó thôi, anh sẽ cho cô thấy anh tìm lại tình yêu một lần nữa như -thế - nào!

Quên một người không dễ như xóa một dòng chữ. Vì cứ cố xóa đi một người trong tim, thì ký ức lại tự dẹt lại những hình ảnh đã từng có, mỗi lần sau lại đậm hơn lần trước. Đã tin rằng mình đã quên nhưng Gia Ngọc không thể nào quên được. Cảm giác anh đứng gần kề, gương mặt đó, giọng nói đó...cứ như vậy dầy vò trong từng suy nghĩ của cô. Đã luôn tự nhủ với mình rằng hãy mong anh ấy hạnh phúc nhưng cả trăm

lần tự nhủ là cả trăm lần dối gạt bản thân. Sau hai năm, hôm nay gặp lại, anh trở về với chức năng người đứng như khi chưa đến. Thành phố này không đủ rộng vậy mà bỗng chốc bước một bước hoá thành thang dành đón hai con người từ chối thuộc về nhau. Thành phố này không đủ rộng vậy mà chỉ cần một bước rời xa cũng đã đủ mệnh mông để yêu nhau hai lần...

Trong dòng suy nghĩ miên man, cô không hề biết có một người đang cầm ly sữa ấm trên tay quan sát cô từ đầu đến cuối. Khẽ quay người, vô tình cô đặt mình đối diện với ánh nhìn từ mẹ. Cô sợ. Thật sự, cô rất sợ nhất là từ khi cô hiểu vị trí của bà trong lòng mình vô cùng thiêng liêng, vị trí của một người mẹ. Ánh mắt bà đang nhìn cô không giận dữ, không sát hạch, không truy xét, ánh mắt chỉ chực chờ nhìn Gia Ngọc đầy lặng lẽ... Cô khiếp sợ ánh mắt ấy đến tê dại, cảm giác bà nhìn thấu những suy nghĩ trong cô lúc này.

Đặt ly sữa vào tay cô, giọng bà trầm ấm:

“ Con uống đi. Nhìn xem, con gầy dơ xương chẳng khác nào cái mắc áo rồi.”

“ Mẹ.”

Ngồi xuống cạnh cô, bà nhướn mày dò hỏi:

“ Sao nào? Có chuyện gì cũng đừng giấu trong lòng, bản thân con sẽ thấy khó chịu và không vui, như vậy thật không tốt chút nào. Đúng không?”

“ Mẹ có tin vào số phận không?”

“ Con có biết tại sao cuộc sống lại thú vị không?”

Không đợi cô trả lời, bà đã nói tiếp:

“Vì không ai biết trước chuyện gì sẽ xảy ra. Đừng đổ lỗi cho số phận, số phận là do chúng ta quyết định.

Ta biết con vẫn khép lòng mình lại vì cậu ấy. Con người vốn đều cố chấp, đâu dễ gì có thể nói quên là quên được luôn đâu. Huống hồ, những gì cậu ấy mang đến cho con lại quá sâu đậm. Đứng ở cương vị của một người làm mẹ, ta luôn mong con tìm được hạnh phúc. Đã có lúc ta rất mong trong những năm tháng xa nhà, con và Vĩnh Nguyên có thể thành đôi. Nhưng con nói trở về...và ta hiểu con còn mang nợ với nơi đây nhiều lắm...”

“ Mẹ. Cái gì đã qua là hết. Đã buông là mất. Con và anh ấy đã không thể, sẽ không thể và mãi không thể!

Con biết mình chưa quên nhưng con có thể khẳng định với mẹ rằng con không còn yêu người ấy.”

“ Ngọc. Liệu con đã bao giờ thử nghĩ xem, một người đàn ông sẽ mang tâm trạng thế nào khi nghe những tiếng bước chân một người mình dốc lòng yêu thương rời xa đời mình đầy vội vã?

Con không còn bé nữa, ta tin con đủ trưởng thành để hiểu cần phải làm gì. Ta chỉ muốn nói với con rằng: Sẽ là ngu ngốc khi cứ khờ dại giữ mãi bên mình những thứ hết lần này rồi lại lần khác đâm nát trái tim mình. Nhưng chẳng phải, thậm chí còn ngu ngốc hơn khi tỏ ra thông minh buông tay, để vĩnh viễn sẽ mất tất cả những thứ từng là cả cuộc đời ? Nếu có thể hãy thử lần nữa lại yêu xem sao. ”

“ Mẹ có yêu ba con không?”

Ngạc nhiên trước câu hỏi của cô, bà suy nghĩ vài giây rồi nắm tay cô khẽ nói:

“ Hạnh phúc cả đời của ta là ba con. Con thử nói xem, một từ yêu làm sao có thể nói hết?”

Gia Ngọc đặt mình trong trăm mối tơ vò và một đêm trắng. Nhưng sự thực là cô vẫn phải thức dậy khi bình minh lên, dù hôm nay, cuộc sống này có còn anh ấy nữa hay không! Cô vẫn nhoen cười với mình trong gương, vắn cúi đầu chào ba mẹ rồi thơm Vins và ra khỏi nhà tới công ty. Tất cả đã được lập trình chỉ trừ trái tim không hành động theo lý trí.

Trong một buổi sáng ca khúc của cô không biết đã phải thu đi thu lại bao lần. Ánh mắt Y Vân chau lại nhìn cô đầy trách móc. Gia Ngọc khẽ cúi đầu tỏ vẻ nhận lỗi nhưng lỗi đó ở đâu cô làm sao có thể trả lời? Thở dài tỏ vẻ mệt mỏi, Gia Ngọc nhận tách trà từ trợ lý rồi lục tìm điện thoại trong túi xách. Một số điện thoại chưa bao giờ được biết kèm theo một tin nhắn dài đầy xúc cảm:

“Anh đã không suy nghĩ nhiều về ngày em rẽ ngang bất ngờ. Nhưng anh đã cố gắng rất nhiều để gọi em ,anh nghe tiếng mình khàn đi bất lực ... anh không mong em quay về chỉ mong một ánh nhìn nơi em để biết anh vẫn đứng đây. Anh nhớ chúng ta của ngày xưa quá. Ngọc. Hãy để mình yêu nhau lần nữa, được không?”

Những ngón tay của cô khẽ run run, khuôn mặt tái đi trắng bệch. Đặt bàn tay lên tim mình, cô thấy vô cùng khó thở. Là Hữu Thiện sao? Tin nhắn của anh đã khiến cô lâm vào khủng hoảng. Cô cứ đọc đi đọc lại hàng trăm lần, cả trăm lần đều dẫn đo không biết nên trả lời hay là coi như vô tình không biết. Hoặc có thể không phải là anh, chỉ là ai đó dựng lên một trò đùa ác ý? Không biết. Cô thật sự không biết. Mọi thứ đều có thể xảy ra, nếu là người đàn ông mà cô đem hết tin yêu trao tặng hai năm về trước thì chắc chắn anh sẽ không gửi tin nhắn này, sẽ không có những câu từ suốt mướt đến vậy. Thời gian đúng là người thầy của tạo hoá. Chẳng phải cô cũng đâu còn là đứa trẻ của ngày hôm qua?

Nói lỏng chiếc cà vạt rồi Hữu Thiện ngã mình xuống sofa. Trượt nhanh màn hình Iphone, dòng tin cô viết chỉ vừa tới chưa đầy một phút:

“Khi chia tay , chưa hẳn ai đó mất đi và sự mất đi chỉ thật sự hiện hữu khi quay về nhìn lại và không tìm được hình ảnh ngày xưa trong những yêu thương cũ . Và em mất anh-điều đã từng là đặc biệt duy nhất, mọi thứ chẳng còn gì là quan trọng cả vì đâu phải em chưa từng bước qua những tháng cô đơn. Nên em rất mong anh sớm tìm được hạnh phúc cho riêng mình.”

Hữu Thiện không nhắn lại mà anh gọi Nam vào phòng. Căn phòng không quá rộng nhưng bỗng chốc ngọt ngào trước mùi khói thuốc.

“ Anh nên cai thuốc thôi.”

Dúi đầu lọc vào gà tàn rồi Hữu Thiện ngẩng đầu nhìn Nam:

“ Có chuyện cần chú giúp, chuyện riêng. Không vấn đề chứ?”

“ Còn phải xem là chuyện gì? Không phải.....anh sắp kết hôn cần em làm phù rể?”

Cười khẩy, Hữu Thiện nói tiếp:

“ Cái đấy phần chú, anh thì còn lâu lắm.”

Nói rồi anh lấy ra từ ngăn kéo một xấp ảnh, giọng anh trầm lại:

“ Chú giúp anh tìm người điều tra về người trong tấm ảnh này, không được bỏ qua bất kỳ chi tiết nào dù là nhỏ nhất.”

“ Đây là...?”

“ Câu trả lời chẳng phải đang phụ thuộc vào chú đó hay sao? Làm luôn giúp anh.”

26. Chương 26

Chương 26: Tình yêu = tình dục + thương yêu.

Sống chưa bao giờ là điều dễ dàng nhất là khi sống với giấc mơ mình luôn theo đuổi. Đời mà, ai cũng sẽ có cho mình một vài lần bị chối từ nhưng đâu vì thế mà nhiệt huyết ban đầu trở nên mai một? Hít một hơi thật sâu, Bảo Trân ra khỏi khu vực gửi xe cúi chào bảo vệ rồi bước tiếp. Đón cô vẫn là cô gái của những lần trước đó.

Hà Phương mỉm cười thay cho lời chào. Giọng cô dịu dàng:

“ Chị vẫn khỏe chứ?”

“ Cảm ơn em, chị vẫn vậy. Lại phiền em rồi...!”

“ Chị thật kiên trì. Gần một năm rồi mà vẫn không hề bỏ cuộc. Chúng em vẫn nhắc chị luôn.”

Nhún vai, ánh mắt của Trân thoáng buồn, giọng cô trầm lại:

“ Có lẽ đây là lần cuối chị muối mặt đến đây. Hôm nay mà không được nữa thì chị cũng đành chuyển giao nhiệm vụ cao cả này cho đồng nghiệp khác. Không biết kiếp trước có nợ sếp em gì không mà kiếp này anh ta hành chị ra bã đến vậy!”

Hà Phương cười cười rồi đứng dậy rồi về phía căn phòng cuối hành lang, chỉ còn Bảo Trân với chén trà đang toả hơi nóng. Đã một năm kể từ lần đầu tiên cô đặt chân đến đây, mọi thứ vẫn như ngày đầu tiên không hề đổi khác nhưng nhiệt tình trong cô chẳng còn được mãi như thuở ban đầu. Đã mang cái nghiệp viết lách vào thân nên cố dần lòng phải làm sao lấy cho được cuộc phỏng vấn với người đàn ông thép trong giới chính trị đang nổi. Chỉ là....người cô được giao nhiệm vụ “ để tâm chăm sóc” không ai khác lại là vụ trưởng vụ kinh tế tổng hợp: Lê Minh Hữu Thiện. Cô đã từng đặt ra cho mình hàng trăm giả thiết xem vì lý do gì mà anh ta từ chối đề nghị của cô nhưng cuối cùng cô vẫn chẳng thể cho mình một câu trả lời xác đáng. Mọi kế hoạch đều phá sản, những tài liệu dành riêng để phỏng vấn cho người đàn ông quan trọng ấy đã phủ bụi mà cô thì vẫn chưa một lần được diện kiến sát mặt. Cô đã từng bấm môi bấm lợi trước toà soạn mà thề rằng sẽ làm cho anh ta thần hồn điên đảo nhưng cuối cùng sau một thời gian dài theo bước anh ta, cô bị coi chẳng khác nào rác rưởi. Có cấm rẽ tại căn phòng này thì người cô gặp mãi chỉ là trợ lý hoặc cô nhân viên mới vừa rời bước khỏi đây. Cứ nghĩ nhiều đó thôi mà cô muốn đập tan chén trà trong tay để thoả cơn chịu đựng những ngày tháng dài đằng đẳng.

Hữu Thiện khẽ ho nhẹ rồi ngẩng đầu nhìn Hà Phương với ánh mắt dò hỏi. Ngập ngừng, cô khẽ nói:

“ Có phóng viên xin phỏng vấn. Anh sẽ gặp chứ ạ?”

Khẽ chau mày, anh suy nghĩ vài giây rồi khàn giọng:

“ Lại là cô gái lần trước phải không?”

Chờ Hà Phương gật đầu xác nhận, anh mới nói tiếp:

“Thôi được. Em mời cô ấy vào đây, tiện thể pha giúp anh tách cafe. Cảm ơn em.”

Vẫn giữ điềm tĩnh theo từng bước chân Hà Phương đang tới gần, Bảo Trân khẽ nhấp môi ngụm trà đắng rồi cười:

“ Lại bị từ chối phải không? Vậy thôi, chị về. Dù sao cũng cảm ơn em rất nhiều, cô gái ạ!”

“ Niềm tin của chị chỉ có bấy nhiêu thôi sao? Anh ấy đang đợi chị đấy...”

“ Thật?”

“ Dạ. Nhưng chị nhớ số báo đầu tiên phải gửi tặng cả phòng chúng em đấy.”

Không tin nổi những gì Hà Phương vừa nói cô tròn mắt hỏi lại một lần nữa cho chắc rồi mới vội vàng chỉnh lại chiếc váy công sở và mang túi xách bước về phía căn phòng chưa một lần đặt chân tới.

Tiếng gõ cửa rất khẽ được đáp lại bằng chất giọng bình ổn của một người đàn ông ấy. Suốt năm năm làm phóng viên, Bảo Trân đã gặp không ít những nhân vật máu mặt trên mọi lĩnh vực. Cô cũng từng tự tay mình mở ra không biết bao cánh cửa nhưng hôm nay cô mới hiểu cánh cửa của căn phòng này nặng đến thế nào. Cúi đầu chào đầy lễ phép, cô khẽ cất tiếng:

“ Chào anh. Cảm ơn vì cuối cùng anh cũng cho em một cơ hội để được viết bài.”

Hữu Thiện ngả người về phía sau ghế, ánh mắt anh quét ngang qua cô nhà báo trước mặt. Anh biết cô đang hồi hộp và khẩn trương. Khoé môi anh khẽ cong lên, đẩy cao gọng kính anh nói:

“ Em ngồi đi. Một tiếng chắc đủ chứ?”

Miệng cô trở nên khô khốc, nuốt nước bọt rồi cô bấu chặt móng tay vào lòng bàn tay để lấy lại bình tĩnh. Giọng cô ập ứng:

“ Dạ..đủ ạ.”

Hà Phương mang theo tách cafe vào trong, chưa kịp mang tới trước mặt Hữu Thiện thì anh đã đứng dậy đón lấy:

“ Cảm ơn em.”

Hiểu ý anh Hà Phương nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng ngột ngạt đó và đóng cửa lại. Hữu Thiện mang tách cafe đặt trước mặt Bảo Trân. Giọng anh như xa nhưng ngữ khí luôn khiến người đối diện phải run lên vì sợ:

“ Xin mời. Mong rằng cafe sẽ giúp em lấy lại sự tỉnh táo. Anh nghĩ thời gian là vàng bạc và chúng ta.....không nên lãng phí vàng bạc của nhau thêm bất kỳ giây phút nào.”

Cổ bước ra từ trong mộng, cô hít một hơi thật sâu rồi lấy chiếc máy ghi âm, cuốn sổ ghi chép cùng cây viết quen thuộc. Hơi lạnh từ kim loại chạm vào đầu ngón tay khiến cô có cảm giác chân thực và nhận thức rõ ràng hơn việc vì sao mình đến đây, người đàn ông trước mặt là ai và điều cần làm lúc này là....!!!

“ Trước hết cảm ơn anh đã dành thời gian cho em cơ hội được ở đây và thực hiện cuộc phỏng vấn này. Em sẽ không làm mất thì giờ của anh thêm nữa, xin được đi thẳng vào vấn đề.

Là một người làm chính trị, anh nghĩ thế nào về chính sách ngoại giao của nước ta hiện nay. Theo anh chính sách ấy đã thực sự phù hợp với tình hình hiện tại hay chưa?”

“ Vì sao em lại muốn phỏng vấn anh?”

Bảo Trân mỉm cười đầy duyên dáng rồi nhẹ nhàng đáp lại thật lòng:

“ Vì anh là ẩn số mà nhiều người muốn biết. Người ta không chỉ quan tâm tới nhiệm kỳ tới anh có ngồi lên ghế thứ trưởng hay không mà người ta còn quan tâm tới cả cuộc sống riêng tư của vị trưởng hiện tại.”

“Ồ. Thì ra thế...! Thế này nhé. Nếu em đến đây để hỏi về công việc của một vị trưởng vụ kinh tế ra sao? Suy nghĩ của quan chức chính trị hiện nay thế nào thì anh đành để em phải thất vọng. Không phải ngẫu nhiên khi năm lần bảy lượt từ chối em bởi anh hiểu điều em cần anh không thể nói!”

Nghe Hữu Thiện nói xong Bảo Trân thầm chửi thề trong lòng. Đúng là một miếng thịt khó nuốt, không thể dâng tới miệng rồi còn để rơi. Không phải chính trị thì sẽ là chuyện đời tư sẽ bị phanh phui. Cô chỉ có một lần này để tóm gọn anh ta phơi bày lên mặt báo. Dù chết cũng phải moi ruột gan của anh ta mang ra khỏi nơi đây. Nụ cười trên môi vẫn giữ nguyên chưa tắt, cô khẽ nói:

“ Được biết anh vẫn là người độc thân. Có là riêng tư không nếu em hỏi anh những vấn đề liên quan đến cuộc sống tinh thần của một người đàn ông hoàng kim chưa bị trói buộc bởi hôn nhân? ”

Ánh mắt Hữu Thiện nheo lại tỏ vẻ đầy hứng thú. Hai chân anh gác lên bắt chéo rất tự nhiên, cánh tay dài khoanh lại trước ngực, anh kiệm lời:

“ Nếu em đã quan tâm đến cùng thì anh chỉ có thể nói: rất sẵn lòng!”

Nhìn sâu vào đôi mắt xanh thẳm của anh khiến cô khẽ rung mình. Cúi đầu và bật chiếc máy ghi âm rồi cô chú tâm vào tập tài liệu trên tay. Chỉ có công việc lúc này mới không làm cô mất đi tự nhiên trong căn phòng hai người vô cùng ngột ngạt. Những câu hỏi mà cô đã mất cả năm trời để soạn ra cuối cùng lại vô tác dụng. Biết sao bây giờ, đành phải cuốn theo chiều gió để câu chuyện mà cô giới thiệu về anh ta sẽ đủ nóng để khiến độc giả bỏng mắt.

“Một cô gái thế nào thì hấp dẫn được anh? ”

“ Xin phép em được thay đổi cách xưng hô cho hợp với tính chất của một cuộc phỏng vấn. Ok?”

Chờ cô gật đầu, anh nói tiếp:

“ Một cô gái đừng để tôi phát hiện....cô ấy đang cố tình hấp dẫn mình!”

“Đàn ông yêu bằng tai và mắt nhiều hơn, anh thấy có đúng? Với anh thì sao ?”

“ Nếu nhìn quanh những người bạn của tôi thì cũng không sai. Còn với tôi, tôi yêu bằng tim.”

“Anh thích các cô gái dạn dĩ, chủ động hay nét na thùy mị hơn?”

“Tôi thích chinh phục những cô nàng bạo dạn, hoang dã, muốn làm chủ và bị...khuất phục bởi những cô nàng nét na, thùy mị song phải thông minh.”

Câu chuyện giữa hai người đã thật sự bắt mạch với nhau. Trần tỏ rõ hứng thú trong từng vấn đề đưa ra còn Hữu Thiện chỉ nghiêng đầu có lúc cười cũng có khi anh chỉ chăm chú quan sát cô gái trước mặt mình. Những ngón tay thon dài của anh khẽ rút trong túi vest ngoài hộp Marlboro Light. Trầm giọng, anh khẽ hỏi:

“ Xin lỗi, tiện chứ?”

“ Hút thuốc lá không tốt cho sức khỏe!”

Câu nói của cô khiến anh sững lại, điều thuốc kẹp bất động giữa ngón tay. Một câu nói hết sức bình thường từ một cô gái lạ, không hiểu sao lúc này khiến anh bất giác thấy đau lòng. Đau vì có một người đã từng quan tâm anh như vậy. Tiếc rằng khi ấy anh chưa bao giờ hiểu hết sau một câu nói ít ngôn từ là một sự quan tâm sâu sắc. Đẩy điều thuốc trở lại hộp, anh thấy lòng trùng xuống. Giọng anh khàn lại và mang vài phần tình cảm hơn lúc trước:

“ Tiếp tục đi em.”

Bảo Trần thấy rõ sự biến đổi nhanh chóng trên nét mặt của Hữu Thiện nhưng cô không thể đoán ra lý do tại sao. Trở lại với chiếc đồng hồ đang nhích từng giây một thay lời nhắc nhở thời gian không nhiều, cô đánh bạo hỏi tiếp:

“Anh nghĩ sao về các cô gái luôn mang theo.....bao cao su trong túi? ”

Giật mình trước câu hỏi của cô, anh khẽ ho khan vài tiếng, khoé môi khẽ cong lên cười mỉm:

“Thứ nhất, có thể cô ấy là một người yêu công việc và đang làm nghề tiếp thị bao cao su. Thứ hai, cô ấy là người hiện đại, biết bảo vệ bản thân và bảo vệ cả cho tôi... nếu hai người để xảy ra chuyện đó.”

“Nghĩ về một cô gái nhé, trên cơ thể họ, điểm nào thu hút anh nhất?”

“Điểm nào đó khiến họ đặc biệt và quyến rũ. Thường thì tôi chú ý theo thứ tự gương mặt, môi, vóc dáng, làn da, ngực và đôi chân.”

Vừa nói anh vừa liếc nhìn cô đầy ẩn ý. Ánh mắt anh khiến gò má cô khẽ ửng đỏ vì xấu hổ. Chết tiệt! Cô còn nghĩ anh ta là gay cơ đấy bởi chính mắt cô nhiều lần trông thấy anh ta và người đàn ông ở căn hộ đối diện vô cùng thân thiết sớm tối bên nhau. Hoá ra anh ta là đàn ông, đàn ông đích thực! Không hiểu những cô gái độc thân đang tôn thờ anh ta sẽ thất vọng thế nào khi biết được những sự thật chưa một lần công bố? Ngắc cao đầu, Trần phản ứng rất nhanh , cô hỏi tiếp:

“Vậy trong ba vòng trên cơ thể phụ nữ, vòng nào khiến anh bị hấp dẫn hơn cả?”

“Việc gì phải nghĩ đâu, chắc chắn là vòng một rồi.”

“Anh nhìn nhận chuyện quan hệ tình dục trước hôn nhân như thế nào?”

“Tôi không phản đối. Nam nữ yêu nhau khi đã tin tưởng và tính đến một mái ấm hoàn toàn có thể nghĩ về tình dục an toàn. Đó là một trong những yếu tố giúp tình cảm thăng hoa, giữ gìn hạnh phúc. Hòa hợp trong hôn nhân bao gồm cả hòa hợp trong đời sống tình dục. Có những thứ không thử sẽ không biết.”

“Vậy khi nào nên sống thử. Anh từng sống thử chưa?”

“Weo. Good question! Nếu phụ nữ đủ dũng cảm, sáng suốt. Nếu đàn ông đứng đắn, bản lĩnh. Nếu dư luận bớt “tham gia” vào chuyện người khác. Tôi nghĩ sống thử là việc nên làm. Người ta thường nói “tình yêu làm mất ta sáng cho đến lúc kết hôn” đấy thôi. Sống với nhau, nhiều thứ sẽ phát sinh. Giai đoạn này cũng thử thách bạn cách giải quyết vấn đề. Nếu không hợp, người ta có thể chia tay nhau nhẹ nhàng hơn và có cơ hội tìm hạnh phúc mới nhanh hơn. Tôi đã từng sống thử!”

Câu trả lời của Hữu Thiện nằm ngoài dự đoán của Bảo Trần. Thành thật, thẳng thắn. Rồi ngày mai, câu nói ấy sẽ tạo ra làn sóng thế nào trong dư luận? Một người đàn ông tưởng như trong sáng như giọt sương

mai chỉ biết đến công việc ngày này qua ngày khác lại công khai sự thật: “tôi đã từng sống thử!”. Chỉ cần câu nói đó của anh đã là phần thưởng xứng đáng cho sự nghiệp làm báo của cô trong một năm qua. Hoá ra những lời đồn đại về một người đàn ông lãnh cảm đều là vô căn cứ. Vận dụng hết trí thông minh, cô đẩy đưa vấn đề tới một ngã rẽ đầy hiện thực:

“Nhiều người nói rằng, khi yêu thì không quan trọng cô ấy còn hay mất, nhưng khi kết hôn, các chàng vẫn thích vợ mình còn “nguyên vẹn”, anh thấy sao?”

“Bạn không thấy cả thế giới này ở đâu cũng ưa chuộng sự kiện lần đầu tiên hay những thứ hoang sơ à? Thế nên chuyện mà bạn nói cũng dễ hiểu và đó là một thứ ích kỷ đàn ông!”

Với tôi, nếu vợ còn “nguyên vẹn” cũng có cái hay. Tôi sẽ cố làm sao để cô ấy có kỷ niệm đẹp về lần đầu tiên, thật đáng nhớ.”

“Khi chưa cưới, anh có đòi hỏi chuyện sex không?”

“Tôi không đòi hỏi. Chúng tôi tự nguyện.”

“Lần đầu tiên anh làm chuyện ấy là năm bao nhiêu tuổi?”

“Có bắt buộc phải nói ra không nhỉ? Ừm, hai năm trước.”

“Cảm giác lúc đó?”

“Háo hức và sợ hãi.”

“Trình tiết với anh có quan trọng? Giả sử một người đến với anh không còn trong trắng, anh có buồn?”

“Nếu bạn gái cứ khẳng khẳng mình còn, trong khi thực tế không phải như vậy thì có vẻ chuyện sẽ nghiêm trọng. Không phải vì “cái màng có thể rách vì nhiều nguyên nhân” ấy, mà vì tôi ghét sự dối trá và làm màu trong tình yêu.

Kỹ thuật y học ngày nay có thể khiến phụ nữ “trong trắng” nhiều lần trong đời. Điều quan trọng là sự trong sáng khi đến với một tình yêu mới và biết khép lại những chuyện đã qua.”

“Anh có thích mẫu phụ nữ mạnh mẽ trên giường?”

“Có chứ, nhưng mạnh mẽ vừa đủ với sức của tôi thôi.”

Gương mặt Hữu Thiện vẫn không hề biến sắc trước từng câu hỏi nhạy cảm mà Bảo Trân đưa ra. Sự chuyên tâm của anh khiến người ta nghĩ tới hình ảnh của sinh viên đang làm bài thi vấn đáp. Chỉ riêng anh mới biết, từng câu hỏi mà cô gái trẻ đang xoáy sâu chẳng khác nào chiếc roi quất mạnh vào trái tim anh. Người nào còn nhớ lại, người đó còn khắc khoải. Tháng năm đã đi qua không nghĩ tới hôm nay chỉ cần ngoảnh lại vẫn còn thấy những giây phút có nhau! Câu hỏi được lặp lại lần thứ hai của Bảo Trân đã vội lôi Hữu Thiện về thực tại. Lấy tay khẽ day nhẹ hai bên thái dương, anh tỏ ý muốn cô nhắc lại một lần nữa.

“Khi yêu ai đó, anh có sẵn sàng làm mọi thứ vì họ?”

“Tôi đã từng như vậy.”

“Tình yêu = tình cảm + tình dục + tình nghĩa, anh thấy có đúng không?”

“Tôi thấy đẳng thức này hơi trần trụi. Nếu phải làm phép toán, tôi nghĩ: tình yêu = tình dục + thương yêu.”

“Nhiều đàn ông bảo, phụ nữ hoặc nhìn là muốn lên giường hoặc nhìn là muốn tôn thờ, anh nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ đó là những người đàn ông quá đơn giản, có phần hơi nông cạn. Tôi không phân chia phụ nữ như thế. Họ đa dạng, phong phú hơn nhiều! Tôi không thích “fast food”.”

“Thằng thần chia sẻ vấn đề này quá, anh không ngại người khác đánh giá sao?”

“Nếu sợ, ngay từ đầu tôi đã từ chối nói về vấn đề này. Chính vì người ta hay né tránh nên nó mới trở nên nhạy cảm. Tình dục là nhu cầu không thể thiếu với mỗi người, cũng như ăn, mặc, ngủ... Quan trọng là chúng ta phải hiểu biết về nó.”

“Cảm ơn anh về buổi trò chuyện thú vị này!”

Tắt chiếc máy ghi âm rồi cô gấp cuốn sổ nhớ của mình. Sau đó cô nhìn anh mỉm cười:

“Cảm ơn anh về những câu trả lời giá trị. Anh không phiền nếu em chụp hình chứ?”

Suy nghĩ vài giây, anh đáp lời:

“Không thành vấn đề nhưng không phải ở đây! Em biết đấy, đây là nơi mà anh nghĩ rằng không thích hợp cho chủ đề của câu chuyện em vừa hỏi.”

Cùng lúc ấy tiếng gõ cửa vang lên, một người đàn ông bước vào ngay sau đó!

27. Chương 27 (hết)

Chương 27: Gặp lại.

Hữu Thiện đã suy nghĩ rất nhiều trước khi bắt máy liên lạc với Bảo Trân.

Đó đã là một ngày dài mệt mỏi với công việc của gia đình, Hữu Thiện dường như kiệt sức. Hơn thế nữa, với những gì đã từng trải qua, anh hiểu, đôi khi chỉ một lần gặp mặt, cũng có thể làm thay đổi mối quan hệ này, một mối quan hệ đẹp anh đang cố gắng gìn giữ. Anh, người đã được cô dõi theo trong suốt một thời gian dài, hiểu rằng, anh với cô có quá nhiều điểm chung, đến nỗi chỉ một lần gặp mặt, anh có thể sẽ rơi vào một trạng thái khác của tình cảm, và khi gặp bất trắc, ngay cả tình bạn mới kia, cũng sẽ rất khó khăn để níu giữ.

Liệu chúng ta có chấp nhận rủi ro, rằng sẽ đánh mất một người, chỉ để được gặp người ấy thêm một lần nữa?

Anh nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên, chỉ mới ngày hôm qua, ánh mắt ấy, nụ cười ấy, cuốn sổ ghi chép cô cầm trên tay ...

Và anh cầm lấy chiếc điện thoại.

Họ gặp nhau lần thứ 2 trong một quán pub vắng vẻ giữa trung tâm Hà Nội, tách biệt với những ồn ào của phố phường vào ngày cuối tuần. Nơi cô yêu thích, và chẳng mấy chốc, cũng là nơi anh yêu thích.

Cô đẹp, lộng lẫy và kiêu sa, dưới lớp make-up nhẹ nhàng.

Họ nói rất nhiều, cười rất nhiều, về sở thích, về sách, những thông tin về quán pub này, “của một người bạn ... bạn ấy chẳng quan tâm tới lợi nhuận ... đây là nơi tụ tập của bọn em ...” Anh không nhớ rõ lắm, mà cũng chẳng quan tâm, những thông tin không cần thiết, điều anh biết lúc này, là cô, chỉ cô mà thôi, đang ngồi đối diện với anh, lan man về đủ thứ chuyện trên đời. Và khi những ánh mắt chạm vào nhau, 1, 2, 3, giây thứ 3, anh đã bị đánh gục hoàn toàn.

Anh tiến tới bar, “Michael Bublé,” anh nói. Đầu đĩa chơi random, đó là “Fever”.

”Never know how much I love you, never know how much I care...

You give me fever...

Fever - What a lovely way to burn, what a lovely way to burn..”

Quay lại bàn, cô nhìn anh, cái nhìn sâu đầy thách thức: “Fever?”, “Phải, Fever.”

Anh biết, cả cuộc đời, anh sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc này.

Câu chuyện tiếp tục với âm nhạc, Michael Bublé - sở trường của anh - cùng những “Me and Mrs. John”, “The way you look tonight”, “You were always on my mind”, “You don’t know me”... và “A song for you.”

“Đó là câu chuyện về chàng ca sỹ, dành cả cuộc đời phục vụ hàng nghìn hàng triệu khán giả trên sân khấu, nhưng chỉ ấp ủ một ca khúc, ca khúc duy nhất, anh dâng tặng cho người anh yêu thương...” anh nói. Ánh mắt cô long lanh, “Một ngày, anh sẽ dành bài hát này cho em,” anh tự hứa. Một lời hứa mà sau này anh mới biết, không dễ thực hiện...

“Em biết chơi bi-a không?” anh hỏi, “Em không,” cô nói. “Vậy anh sẽ chỉ em chơi”

Hữu Thiện tiến tới bàn bi-a, cuộc trốn chạy lần 2..

Nhưng như lời một bài hát “You’ll never escape from this sweet sweet trap..”, anh càng trốn chạy, sợi dây vô hình càng níu chặt anh với ánh mắt kia, với nụ cười kia.

Bảo Trân trách móc:

“Anh thậm chí còn bỏ dở câu chuyện để chơi bi-a, dù em không biết chơi”

“Anh đã rất cố gắng để đào thoát”

“Khỏi cái gì?”

“Sức hấp dẫn của em”.

Nơi đến tiếp theo, một quán rượu nổi tiếng trong khu phố cổ, đã quá nửa đêm, đường phố vắng người, câu chuyện giữa 2 người vẫn tiếp tục với âm nhạc, là Susan Wong. Họ ngồi đó, sát bên nhau, lắng nghe Susan rót những lời ngọt ngào. “Fly me to the moon, and let me play among the stars...”

“Em hãy nhắm mắt tại, tưởng tượng rằng ngọn đèn kia là ánh trăng, và con phố trước mặt là một dòng sông dát bạc...”

Cô khẽ nhắm mắt, vào khoảnh khắc đó, có 2 con người chìm đắm chung một giấc mơ..

Men rượu cũng làm cô không nghe thấy, tiếng trái tim anh đập rộn ràng trong lồng ngực....

” Em có thể hỏi anh một vấn đề rất lầy lăm tẻ nhị được không?”

” Oh. Tất nhiên, chỉ cần ngày mai vấn đề đó của anh không bị phơi bày lên mặt báo...”

Ánh mắt cô mơ màng, chống tay nhìn anh rồi cô lắc đầu cười và khẽ nói:

” Người ta thường khó học cách tiếp nhận một ai đó, hay điều gì đó đến hơn là phải chia ly, phải tạm biệt 1 điều gì đó và để nó trôi vào quá khứ... Anh có thấy vậy hay không?”

Lắc đầu lỳ gín trên tay, Hữu Thiện đẩy cao gọng kính rồi điềm tĩnh đáp lời:

” Em có nghĩ mình cần kết hôn không? Yêu cầu hôn nhân của em là gì? Nếu đi trăng mật thì em muốn đi đâu?”

” Em á? Em?”

Bảo Trân bật cười, cô tự chạm ly của mình vào ly rượu trên tay anh rồi nhấp môi. Ánh mắt cô nhìn vào một khoảng không vô định, phải mất tới gần 2 phút sau cô mới dụi dằm nói:

” Mới năm trước thôi em vẫn rất hào hứng chuyện lấy chồng.. nhưng giờ em chỉ thấy sợ, nghĩ đến đã rùng mình rồi.. Em nghĩ em sẽ chỉ dám cưới với 1 người em yêu thực sự, và 1 người em có thể tin tưởng tuyệt đối mà thôi. Tin tưởng ở đây không có nghĩa là chồng em không được phép làm sai. Vì cuộc sống quá phức tạp, quá mệt mỏi và nhiều cám dỗ...để bảo anh ấy không làm sai bao giờ, đó là điều không tưởng. Ngay cả chính em, khi nói về bản thân mình cũng chẳng dám nói trước. Cái em cần là bản lĩnh để vượt qua khi anh ấy chẳng may đi chệch hướng, sự thẳng thắn và thành thật khi anh ấy đối mặt với thực tế và đối mặt với em. Khi anh ấy thành thật, em sẵn sàng tha thứ. Em hứa.

Đơn giản em nghĩ chỉ thực sự sống với nhau cả đời được khi là bạn đời, tri kỷ. Tình nghĩa, sự yêu thương, thấu hiểu và gắn bó ấy vượt quá cả tình yêu hay những dục vọng tầm thường. Dù cái gì tồi tệ nhất, xấu hổ

nhất, dù phải thừa nhận mình bị ối, dù không thể nói được với ai, nhưng vẫn có thể nói ra được với người kia.”

” Làm vợ anh thì thế nào?”

Thần thờ trước câu nói của người đàn ông đầy ưu tú ngay cạnh mình, Bảo Trân cố lắc đầu thật mạnh rồi gượng gạo:

” Anh say rồi, chúng ta về thôi!”

” Em không nghe rõ sao? Anh hỏi: Làm vợ anh thì thế nào?”

Dứt lời anh đưa ly rượu vẫn còn dở chừng lên môi và cạn sạch. Sau lớp kính mỏng, đôi mắt thăm xanh chứa những tâm sự gì không ai có thể hiểu được. Anh vốn là người đàn ông khó lường. Điều đó ai cũng biết. Nhưng anh chắc chắn không thể là một người đàn ông tùy tiện. Vậy thì....tại sao? Vẫn cứ ngỡ hôn nhân là chuyện không thể mang ra đùa trên bàn rượu vậy mà lúc này Bảo Trân thấy mình như đang chơi một trò chơi mà không hiểu sớm mai trò đó có còn hiệu lực?

Hít một hơi thật sâu, cô nhìn về phía anh rồi khẽ nói:

” Hả là rất tuyệt!”

” Có thể là thiếu sót khi hôm nay, thời điểm này, anh không có nhẫn và cũng chẳng có hoa hồng. Nhưng những lời nói của anh hoàn toàn có thể làm bằng chứng trước toà. Anh biết em hiện tại không có ai và anh....cũng vậy. Chúng ta rồi cũng sẽ phải tìm về một gia đình, rồi cũng phải gọi tên ai đó là chồng hoặc vợ. Vậy thì tại sao chúng ta không làm việc đó sớm hơn. Và tại sao không thử một lần....là của nhau?”

” Hữu Thiện. Anh thật sự chắc là mình không sao chứ? Anh...đang khiến em thấy sợ.”

” Uhm. Có một chút rượu trong người nhưng anh có thể chắc chắn là mình không say. Còn nữa, em có thể suy nghĩ nếu cảm thấy cần nhưng đừng lâu quá.”

” Anh cần một diễn viên đóng thế sao?”

” Anh không nghĩ là diễn xuất của em quá tốt. Và anh càng không thích sự làm màu trong chuyện quan trọng của đời mình. Anh tưởng, anh đã từng nói với em trong bài phỏng vấn lần đầu gặp gỡ rồi chứ?

Ngày còn trẻ, anh từng rất mải chơi Dota. Em biết không, có một game thủ rất nổi tiếng trong thế giới Dota đã từng nói thế này: ” Nếu một chàng trai dừng cuộc chơi Dota chỉ để nhắn tin cho bạn thì bạn nên lấy anh ấy làm chồng.” Ngày trước anh làm được điều đó, trước kia anh cũng đã từng yêu rất sâu đậm nhưng rồi vẫn chia tay. Và giờ thì anh nghĩ mình không còn thời gian để có thể yêu đương hẹn hò như những ngày còn trẻ. Chỉ cần một người hợp - hiểu - cần có lẽ là quá đủ.”

” Anh sẽ yêu thương em sao? Khi mà anh mới chỉ gặp em 2 lần. Chàng trai, liệu anh hiểu được em bao nhiêu? Và anh có chắc là mình không hối hận?”

” Khi đã có cho mình một vị trí như hiện tại, em nghĩ anh là một người hơi hợm đến vậy hay sao?”

” OMG. Công việc và hôn nhân đừng bao giờ đánh đồng là một. Anh có thể là một lãnh đạo tài ba nhưng điều đó đâu nói lên anh sẽ là một người đàn ông trụ cột trong gia đình. Nhất là khi....Ồi, em không biết. Em thật sự không biết.”

” Anh thừa bản lĩnh để dừng lại đúng lúc trong mọi chuyện, thừa bản lĩnh để hiểu hậu quả của 1 vấn đề trước khi làm nó. Anh có thể không ngọt ngào, không khéo nói, nhưng anh sẽ luôn lo lắng, chăm sóc cho em từng chút một dù những thứ nhỏ nhất. Anh không yên tâm bất cứ khi nào em phải 1 mình. Và dù cuộc sống xung quanh có phức tạp, dù nhiều mối quan hệ có thối nát thế nào, hay dù chính anh đã có lỗi..anh cũng thực lòng không bao giờ muốn em bị tổn thương. Đó là bản năng bảo vệ của 1 người đàn ông vững chãi.

Anh sẽ không hỏi lại một lần nữa đâu. Anh nghĩ là em cần thời gian trước câu hỏi đường đột của anh. Xin lỗi đã làm em sợ nhưng anh vẫn muốn em đồng ý. Bởi vì với anh, em thật sự là một người phù hợp.”

Dừng lại một lúc, Hữu Thiện dụi đầu lọc đang cháy vào gà tàn rồi nói tiếp:

“Muộn rồi, đến lúc chúng ta phải về thôi!”

” Em đồng ý.Em muốn nói là....Em đồng ý làm vợ anh.”

” Em sẽ không hối hận chứ?”

” Mẹ em đã từng nói rằng trên đời này có ba điều không bao giờ được thử. Đó là thử kết hôn, thử tiêm chích và thử đi tù. Em cũng không nghĩ là mình sẽ thử làm một trong 3 việc đó. Lịch sử của gia đình em chưa từng có ai ly hôn và em không muốn mình là người đầu tiên. Vì thế, sẽ không bao giờ có chuyện hối hận hay là không.

Trên đời này, chẳng có ai sinh ra là hợp nhau cả. Tất cả đều do lựa nhau mà sống. Vì anh đã buông bỏ cuộc sống độc thân hoàng kim để hỏi cưới một cô gái mới chỉ gặp hai lần là em thì em chẳng có lý do gì để từ chối anh_một người đã dùng tất cả chân tình để hỏi cưới mình. Sống trên đời em luôn biết mình là ai! Sẵn sàng đánh cược, chấp nhận chịu thua.”

” Nói chung đàn ông rất ích kỷ. Thứ đàn ông yêu nhất là chính bản thân họ.”

Gập lại cuốn sách đang dở trên tay, Gia Ngọc khuấy đều ly cafe uống dở. Chỉ khi ngẩng đầu nhìn lên cô mới phát hiện có một cô gái khác đang nhìn về phía mình. Có chút quen thuộc....!!!

Bảo Trân đứng dậy và chủ động bước về phía cô ca sĩ trẻ đang được rất nhiều người đời quan tâm.

” Mình ngồi cùng không phiền chứ?”

Cười hiền và lắc đầu thay cho một lời đáp đầy lịch sự, Gia Ngọc gọi thêm cafe cho hai người. Vẫn là Bảo Trân lên tiếng trước:

” Chắc là bạn vẫn nhớ mình. Mình không phải là người làm bên mảng giải trí nên bạn yên tâm, sẽ không có chuyện mình qua đây phỏng vấn săn tin đâu! Chỉ là tình cờ thấy bạn hình như cafe một mình nên muốn cộng hưởng hai đầu âm thành một đầu dương thôi.”

” Em có đọc bài của chị cách đây hơn một tuần trước. Rất ý nghĩa! Em rất thích. Thật sự không nghĩ có duyên cafe chiều thứ bảy!”

Nghiêng đầu suy nghĩ về những gì Gia Ngọc vừa nói, Bảo Trân bật cười, ánh mắt cô tỏ vẻ đầy hứng thú:

” Mình cứ nghĩ những người làm trong ngành giải trí sẽ rất bận và thường...không mấy quan tâm đến những quan chức trong giới chính trị mấy. Ayza. Phải suy nghĩ lại thôi, hôm nay mới hiểu mình đã quá sai lầm.”

Gia Ngọc cũng cười mỉm, giọng cô nhẹ nhàng như nước:

” Em đã xa nơi này quá lâu nên muốn sống lại thử một lần cảm giác năm nào xem có khác xưa không và cafe thì vẫn ngon!

Chẳng phải công việc của chị cũng bận như em đó thôi? Nhưng chúng ta dù bận đến đâu vẫn có những giây phút yêu bản thân mình bằng cách ngồi cafe như lúc này chẳng hạn. Còn việc quan tâm đến chính trị thì không, chỉ là bài viết của chị ấn tượng quá. Khám phá cuộc sống của một người đàn ông danh giá như vậy thật không dễ chút nào. Hẳn chị đã bỏ rất nhiều công sức...”

Bảo Trân chưa kịp đáp lời thì chuông điện thoại của cô vang lên. Ánh mắt cô nhìn vào tên hiển thị và cười đầy ngọt ngào, vâng dạ với anh vài ba câu rồi cô tắt máy. Cười đầy thẹn thùng và tỏ vẻ xin lỗi, cô khẽ nói:

” Chồng mình vừa gọi, thật ngại quá. Mong rằng lần sau chúng ta sẽ được cùng nhau cafe lâu hơn...Thật xin lỗi, mình rất lấy làm tiếc...”

” Nhìn chị nói chuyện điện thoại mà em thấy vô cùng ngưỡng mộ. Hẳn là chồng chị....rất yêu chị! Chị đi đi không anh ấy đợi.”

Cúi đầu chào Gia Ngọc rồi Bảo Trân đứng dậy và bước về phía sảnh chính.

Gia Ngọc cười hiền rồi nhìn theo bóng người con gái vừa mới cạnh mình, bất giác ánh mắt trở nên sững sờ khi thấy đôi vợ chồng trẻ đang bước vào từ phía cửa chính. Đó chẳng phải là Vương Duy và Cao Linh đó sao? Tiếp sau đó là người mà cô nghĩ mình phải dùng cả đời cũng không thể nào quên...

Người đàn ông từng nói yêu cô hết lần này đến lần khác, hết năm này qua năm khác....người đàn ông ấy đang dang vòng tay ôm cô gái vừa mới ở cạnh cô vào lòng đầy thương yêu. Người đó.....không ai khác....Lê Minh Hữu Thiện!

Gia Ngọc không nhớ nổi mình đã về nhà bằng cách nào. Không nói một lời, cô trở về phòng thu dọn đồ đạc trước cái nhìn đầy sững sốt của mẹ. Ánh mắt bà ngẫm hiểu ra chuyện gì đó, giọng bà trầm xuống:

” Mẹ không muốn nhìn con đau khổ, càng không muốn con vì ai đó mà một lần nữa phải rời xa chúng ta, rời xa căn nhà cho con yên ấm.”

Nước mắt cô lặng lẽ rơi xuống, cô ngồi xuống sàn và nức nở, giọng cô bi thương:

” Hoá ra là con đã tự mình đa tình, con còn vẫn nghĩ rằng anh ấy trở bệnh là vì con, anh ấy vẫn cố chấp áp ôm những ngày đã cũ, anh ấy vẫn chờ con trở về. Nhưng không phải! Mẹ biết không, anh ấy đã chuẩn bị kết hôn, có lẽ là từ rất lâu rồi...”

Ngồi xuống ôm con vào lòng, bà lau những giọt nước mắt đang lăn xuống trên mặt Gia Ngọc, giọng bà điềm tĩnh trấn an cô:

” Con chưa bao giờ có niềm tin vào tình yêu và con cũng không hề có niềm tin vào cậu ấy. Mẹ không thể ngồi yên nhìn con mệt mỏi thêm bất kỳ một giây phút nào được nữa. Mẹ không thể...”

Nói rồi bà đứng dậy, cánh cửa căn phòng Gia Ngọc đóng lại. Từ trước tới nay bà luôn tôn trọng quyết định của cô nhưng bà biết đã đến lúc bà không thể khoan tay đứng một chỗ nhìn cô đi từ sai lầm này tới sai lầm khác. Nếu con gái bà không có được hạnh phúc thì thử hỏi một người mẹ như bà làm sao có thể có những giấc ngủ an yên...

Đôi tay đang cầm đĩa của Hữu Thiện dừng lại, tiếng điện thoại của anh khiến không khí bàn ăn đột nhiên trở nên yên ắng. Anh đảo mắt nhìn hai vợ chồng Vương Duy rồi lại quay sang nhìn Bảo Trân tỏ vẻ xin lỗi, sau đó anh nghe máy:

” Dạ, con nghe cô.”

” Cô biết là đường đột khi gọi cho cháu vào lúc này, nhưng với tư cách một người mẹ cô rất mong cháu có thể bớt chút thời gian gặp ta. Sẽ không làm mất thời gian của cháu đâu.”

” Dạ, cô đang ở đâu ạ? Con sẽ qua gặp cô ngay!”

” Cô đang qua căn hộ cháu đang sống. Có tiện không?”

” Dạ. Cô chờ con chút, con sẽ về ngay ạ!”

Hữu Thiện tắt điện thoại, đáp lại ánh nhìn dò hỏi của ba người bên cạnh, anh khẽ nói:

” Thật xin lỗi.....Mình phải gặp một người rất quan trọng, không làm khác được.”

Quay sang Bảo Trân, giọng anh khàn đặc:

” Có gì lát Duy sẽ đưa em về nhé! Anh rất tiếc.”

Nói rồi anh đứng dậy đẩy vội vàng nhanh chóng đi lấy xe!

Hữu Thiện chạy xe như một người điên, anh biết phải có chuyện rất quan trọng thì mẹ Gia Ngọc mới đích thân tới tìm anh. Trong ấn tượng của anh bà là một người mẹ Hà Nội rất điển hình, trầm tĩnh và ít nói. Những năm cô không còn ở đây anh vẫn cố tình xin được gặp bà, nhưng lần nào bà cũng chỉ cười hiền với anh, giấu đi biết bao tâm sự.

Tiếng cửa thang máy vừa mở ra, Hữu Thiện thở gấp rồi bước về căn hộ quen thuộc của mình. Ánh mắt người mẹ ấy nhìn anh tĩnh lặng, nụ cười vẫn hiện diện trên gương mặt bà như bao lần anh từng thấy:

” Đã làm mất thời gian của cháu rồi, cô thật xin lỗi!”

Cánh cửa căn hộ mở ra, anh đứng lặng người để bà bước vào trước, trên tay bà là đứa trẻ anh từng gặp cách đây không lâu. Một bé trai đáng yêu và hình như vẫn chưa biết nói.

Giọng Hữu Thiện mất đi bình tĩnh vốn có của thường ngày, anh run run cất lời:

” Cô uống gì để con lấy ạ?”

Lắc đầu với anh, bà nhẹ nhàng mở lời:

” Cháu ngồi xuống đi, cô nói nhanh thôi, xong rồi sẽ đi ngay!”

Anh ngồi xuống nhìn bà rồi lại nhìn đứa bé vẫn đang say ngủ, ánh mắt anh không giấu nổi sự dò hỏi mãnh liệt. Hiểu được tâm trạng của anh, bà khẽ nói:

” Từ khi còn nhỏ Gia Ngọc đã chỉ có một mình, lớn lên cũng vậy! Con bé không thích trẻ con, cháu biết chứ?”

Hữu Thiện gật đầu, lặng yên nghe bà nói tiếp:

” Vins là đứa trẻ bị một người mẹ nào đó bỏ rơi ngay từ khi vừa mới sinh. Gia Ngọc khi ấy vẫn nằm trong viện, những ngày tháng đó đối với con gái cô mà nói chẳng khác nào địa ngục. Dù không thích trẻ con nhưng con bé đã quyết tâm nuôi Vins bằng được bởi con bé tin.....đó là sự an ủi lớn lao mà Thượng Đế mang đến cho nó. Vì trước đó không lâu....đứa con của Gia Ngọc và cháu.....chúng ta đã cố gắng nhưng vẫn không có cách nào giữ được.”

Đôi mắt Hữu Thiện trở nên sòng đỏ khi nghe bà nói, anh đưa tay ngỏ ý muốn ôm đứa nhỏ vào lòng, giọng anh nghẹn ngào:

” Tại sao mọi người lại có thể giấu con một chuyện như thế?”

” Đó là chuyện mà hai năm nay ta luôn canh cánh trong lòng, nhưng vì lúc đó con bé kiên quyết xin ta và mọi người không được nói cho cháu. Ta dù là mẹ của Gia Ngọc nhưng cháu cũng biết đấy, thực ra ta chỉ là mẹ kế. Dù yêu thương con gái mình đến mấy thì có những việc chỉ biết đứng lặng yên nhìn mà không thể nào làm khác được.

Hai đứa vẫn còn nặng tình với nhau, cũng đã bỏ lỡ hạnh phúc hết lần này đến lần khác. Người làm mẹ như ta.....thấy rất đau lòng.”

” Con nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho Ngọc. Cô yên tâm!”

” Có được câu nói này của cháu thì ta có thể yên tâm rồi. Vins chính là chiếc chìa khoá để giúp cháu lấy lại những gì đã mất, giờ ta giao lại cho cháu...”

Nói rồi bà đứng dậy tỏ ý ra về, căn nhà tĩnh lặng chỉ còn mình Hữu Thiện và đứa trẻ thơm mùi sữa vẫn nằm ngủ ngoan trong tay anh. Nếu con của anh và cô còn....chắc là đứa bé cũng bằng tuổi đứa trẻ này. Nhưng anh tin rồi tình yêu sẽ về lại bên anh và cô, vẫn còn những thiên thần khác mà Thượng Đế muốn dành tặng cho hai người. Anh tin chắc chắn là như thế!

Kết:

Tình yêu thực sự đến với mỗi người theo những cách khác nhau, chúng ta không thể định nghĩa được, không thể hiểu được sức mạnh của nó - cho đến khi chúng ta gặp nó. Đó là thứ tình yêu mang đến hạnh phúc ngọt ngào nhất, biến những người dù khô khan cũng trở nên lãng mạn, cuốn đi cả những người không hề tin tưởng vào tình yêu, người ta cảm thấy mình có thể hi sinh tất cả.

Nhưng đó cũng có thể là thứ tình yêu mang đến nỗi đau sâu sắc nhất, đánh gục những người mạnh mẽ kiên cường nhất, cứ lên tìm những vết thương mà cho dù có được chữa lành sẽ vẫn để lại sẹo, có thể biến 1 người từ yêu thành hận, cũng có thể biến một người lạc quan trở nên mất niềm tin. Tình yêu đó không phụ thuộc vào bất cứ điều gì, ngoại hình, thân phận, tuổi tác, hoàn cảnh, chỉ đơn giản là bạn yêu chính người đó. Có thể là một người tâm đầu ý hợp hoặc hoàn toàn khác biệt, có thể là một người tốt hoặc xấu, có thể là một người cũng yêu bạn thật sự hoặc không hề yêu bạn.

Chúng ta thường hay suy nghĩ tiêu cực rằng không nhiều tình yêu thực sự có một happy ending. Nó có thể kết thúc vì sự đại khờ và bông bột của tuổi trẻ để rồi tiếc nuối.. Bởi chỉ khi đã trưởng thành người ta mới biết trân trọng hơn, khi ấy cơ hội đã trôi qua mất rồi.

Có khi vì quá yêu nhau nên những hờn ghen, những tủi thân, những buồn phiền vô tình bị đẩy lên quá cao đến mức tiêu cực. Khi yêu nhau quá người ta cũng sẽ mệt mỏi vì cãi vã hơn, người ta không thể mặc kệ, người ta vật lộn trong những tâm tư của chính mình, đến phát điên.

Có thể kết thúc chỉ đơn giản do Số phận.

Mà số phận của Gia Ngọc ngay từ đầu đã chỉ có thể nằm trong tay Hữu Thiện. Cô từ bỏ cả tuổi xuân đẹp đẽ của mình vì anh còn anh đã đánh đổi cả tương lai rộng mở chỉ cần được bên cô bình yên và hạnh phúc. Cuối cùng cô cũng hiểu rằng, điều tuyệt diệu nhất đó là mỗi ngày có anh ở cạnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-nua-lai-yeu-phan-2>